

Savaşa ve krize karşı
1 MAYIS'TA TAKSİM'E!

Proleter DEVRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

5 Dergi

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Nisan 2022 Sayı: 103

Fiyatı: 3 TL

Günümüzden 175 yıl önce yayınlanan “Komünist Manifesto” şu sözlerle noktalanıyor: “İşçilerin zincirlerinden başka kaybedecekleri birşeyleri yoktur, ama kazanacakları koskoca bir dünya vardır! Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!”

İşçi sınıfının ustaları Marks ve Engels tarafından kaleme alınan bu eser, işçi sınıfı partisinin ilk programı niteliğindedir aynı zamanda. Sadece yazıldığı dönemin sorunlarını ve çözüm yollarını ortaya koymakla kalmaz; çağını aşan, eskimeyecek temel ilkeleri belirler. Onun için bugünüme ve yarınımıza da ışık tutar.

Yazıldığı günden bugüne en fazla dile çevrilen ve en fazla basılan kitapların başında gelmesi, bilimsel gerçeklere dayanması ve her dönemin sorunlarına yanıt verebilmesindendir. Tıpkı bugün vahşi kapitalizm dönemini aratmayacak koşullarda çalışan işçi sınıfına yol göstermeye devam etmesi gibi...

Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de işçi sınıfı, son 20 yılda çok önemli hak gasplarına uğradı. Bunu ülkemizde uç boyutlarda yaşadık, yaşıyoruz...

Ekonomik krizle birlikte açlık ve işsizlik bir tehdit olmaktan çıktı, somut bir durum halini aldı. Gün geçmiyor ki, yeni bir işçi kıyımı yaşanmasın. İşsizlik oranı, özellikle gençlerde yüzde 40'lara dayanmış durumda. Her iki gençten biri işsiz artık!

Kriz koşullarında işsizlik, açlık ve ölüm demek. Yeni iş bulma olanağının, hatta umudunun bile kalmadığı bu ortamda, işsizliğin başka bir anlamı yok! Oysa çalışmak en temel insan hakkı! İşçi sınıfı ilk ortaya çıktığı dönemden itibaren bunun mücadelesini verdi.

Sayfa 2’de sürüyor

Bütün ülkelerin işçileri BİRLEŞİNİZ!

Bütün ülkelerin işçileri BİRLEŞİNİZ!

1831 yılında Fransa'nın Lyon şehrinde ayağa kalkan işçilerin sloganı "Ya çalışarak yaşamak, ya savaşarak ölmek"ti. O yüzden ölümüne savaştılar.

İşsizliğe ve açlığa karşı kişisel çabalar çözüm değildir. Ne ülkeyi terketmek, ne de hayata küsüp intihara teşebbüs etmek... Tek çare, sınıf kardeşlerimizle birleşmek, örgütlenmek ve mücadeleyi yükseltmektir.

İşçilerin son aylarda artan direnişleri, bu gerçeği etinde-kemiğinde hissetmesindendir. İşten atılan ya da çok az bir ücretle uzun saatler çalıştırılan işçiler, fiili eylemlerle direnişe geçti ve çoğunda kazandı. Fakat patronların yeni hamleleriyle karşı karşıya kaldılar. Patronlar özellikle de sendikalı işçileri işten atmak istiyor. Bunun yolu olarak da "tazminatını al çık" diyor.

İşçinin zaten hakkı olan tazminatı bir lütufmuş gibi sunması bir yana, tazminatını verince işten atma rahatlığına kavuşması en önemli sorundur. Çünkü varolan sendikalar da işçinin işten atılmasını değil, sadece tazminatsız atılmasını sorun ediyorlar. Böyle olunca işçilerin önemli bir kısmı tazminatını alıp evine gidiyor.

Oysa temel talep işe geri dönmek olmalı. Hem de sendikalı olarak. Aksi halde patronlar tazminatları ödeyip işçileri atmakla kalmayacak, çalışanları sendikasızlığa mahkum edecek ve daha az işçiyle daha çok iş yaparak kar rekorları kırmayı sürdürecektir.

Ayrıca tazminat olarak verilen paraların yaşanan yüksek enflasyon koşullarında iyice pula döndüğü ortada. Bu koşullarda tazminatını alarak işten atılmak bir kazanım olmaktan çıktı; aksine sadece atılan işçi için değil, bir bütün olarak işçi sınıfı adına kayıp haline geldi.

İşçi ve emekçilerin işten atılmaları ve düşük ücretlere karşı artan tepkisi ve bunu fiili eylemlerle ortaya koyması, egemen sınıfların en büyük korkusudur. Temmuz ayında asgari ücrete zam yapılmasının AKP'li bakanlar tarafından dillendirilmesi bu yüzdendir. Her ne kadar Erdoğan, bu talebin önünü kesmeye çalışsa da, belirleyici olan işçi-emekçi hareketidir.

Sözde asgari ücrete "görülmemiş" oranda zam yaptılar! Asıl "görülmemiş" olan hayat pahalılığının ulaştığı boyutlardır. Gıda başta olmak üzere temel ihtiyaçlara artık her gün zam geliyor. Nisan ayının başında doğalgaz ve elektriğe yeniden yüzde 40 civarında zam geldi. Geçtiğimiz ay Türk-İş'in belirlediği "açlık sınırı" 5 bin TL'nin üzerindeydi. Asgari ücret, daha ilk aylarda "açlık sınırı"nın bile altında kaldı.

Bırakalım Temmuz ayını, hemen bu ay asgari ücrete zam yapılması gerekiyor. Temel ihtiyaç maddeleri her gün zamlanıyor, işçinin ücretine de her ay zam yapılmalı. Başka türlü, sadece beslenebilmek bile imkansız hale gelmiş durumda.

Hal böyleyken muhalefet partileri tek çare olarak sandığı gösteriyor. "Godot'yu bekler gibi" seçim zamanını beklememizi öneriyor. Ne zaman, nasıl yapılacağı, hatta yapılıp yapılmayacağı belli olmayan seçimleri...

Bu arada AKP-MHP bloku yeni seçim yasasını geçirerek, bir kez daha seçimleri kazanmanın yollarını dölüyor. Yüksek Seçim Kurulu'nun yapısını değiştiriyor, cumhurbaşkanına devlet olanaklarıyla seçim propagandası hakkı tanınıyor, az oyla çok milletvekili çıkaracak düzenlemeler yapılıyor...

Kitle desteğini iyice yitiren bu faşist blok, siyasal ömrünü uzatma peşinde. Zaten 2015 seçimlerinden bu yana her tür hileyi kullanarak işbaşında kalabildi. Ve bunların hepsine muhalif partiler boyuneğdi. Yeni seçim yasası karşısında da konuşmak dışında bir şey yapmadılar. Tek yaptıkları halkın tepkisini bastırmak, seçimin yapılacağı güne kadar sabretmelerini istemek...

Ama zamlar seçim gününü beklemiyor! Bir sağanak gibi yağmaya devam ediyor. İşçi ve emekçinin de bekleyecek tek bir günü yok!

1 Mayıs'a doğru ilerleyen günlerdeyiz. İşçinin emekçinin bayramı 1 Mayıs'a, derinleşen kriz ve büyüyen savaş koşullarında giriyoruz. Bize bayramımızı yaşatmıyorlar. O halde kendimiz yaratacağız. Birlik, dayanışma ve mücadeleyle!... "Komünist Manifesto"da ustalarımızın gösterdiği yoldan ilerleyerek... Ellerimize, ayaklarımıza, ille de beynimize vurulan zincirlerden kurtulup savaşı, krizsiz, sömürsüz bir dünya için mücadeleye ederecek...

Kurtuluşumuz seçimlerde değil, birliğimizde, mücadele gücümüzdedir. 1 Mayıs, bu gücü ortaya koyacağımız en anlamlı gündür! 1 Mayıs'ta alanları zaptedelim! Taleplerimiz için eyleme geçelim!

Okurlara...

Merhaba,

Baharın doğayı ısıttığı, Mart-Mayıs eylemlilik sürecinin de sınıf mücadelesini yükselttiği bir süreçteyiz. 8 Mart kararlılığıyla, Newroz kitleselliği ve coşkusuyla, Gazi direngenliğiyle göz doldurdu; umut oldu yarınla... 2022'nin ilk aylarına damgasını vuran işçi eylemlerinin önemli bir bölümü kazanımlarla biterken, aynı kararlılık ve direngenlik sözkonusuydu.

Ekonomik kriz hayatın her alanını katlanılmaz hale getirirken, bu direnişler her zamankinden daha büyük bir önem kazanmış durumda. Zamlar öylesine çılgınlıkla geliyor ki üzerimize, "durumu idare etmek" değil, "hayatta kalma savaşı" vermekle karşı karşıyayız artık. Patronlar kar rekorları kırıyor, bankalar 2021'i yüzde 375 karla kapattıklarını açıklıyorlar, Erdoğan "manda yoğurdu"ndan söz ederek, gençlere "dünyayı gezin, ülkeyi gezin" diyerek bizimle alay ediyor; ve biz "boş dürüm" yiyerek karın doyurmaya çalışıyoruz.

Burjuvaziden ve onların temsilcisi muhalefet partilerinden bize bir fayda yok. Kendi yaşam mücadelemizi kendimiz vereceğiz. Kendi sınıf çıkarılarımızı savunacağız. Üretimden gelen gücümüzle, sokağın gücüyle, eylem ve direnişlerimizle hayat hakkımızı savunacağız. 1 Mayıs'ta "Sınıfa karşı sınıf" diyerek alanları dolduracağız.

Ve bu sömürü düzenini yerle bir ederek, insanın "insanca yaşadığı", "insanca çalıştığı", üretilen değerleri "insanca paylaştığı" bir düzeni kuracağız.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

103. Sayıda

3	Burjuva muhalefetin Godot bekleyişi
5	1 Mayıs'ta Taksim'e
6	Türk Telekom: Bir soygun hikayesi
7	İşçi sınıfının kurtuluşu, kendi eseri olacaktır
8	İşçi Emekçi Birliği kuruldu
9	Samsun'da KESK'in bölge mitingi
10	İrkçılığın Avrupa'sı, Avrupa'nın ırkçılığı
11	Ukrayna savaşına dair notlar
12	Yaşanan 3. emperyalist paylaşım savaşıdır
15	Newroz kutlamaları kitlesel ve coşkuluydu
	İstanbul 1 Mayıs Platformu toplandı
16	Nevin Berktaş'la imza ve söyleşi
17	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
18	"Kızıldere son değil..."
19	AKP'li yıllarda Türkiye'nin genel tablosu-III

Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Çağdaş Büyükbaş

Adres: Mecidiyeköy mah. Ayfer sk. No: 10/5 Asım Bey Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, proleterdevrimcidurus2.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028, Yayınevi sertifika no: 48918

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı: 103 Nisan 2022, 3 TL(KDV %0)

"Godot'yu Beklerken" adlı kitap-tiyatro, Samuel Beckett'in 1949'da yazdığı, tüm dünyada geniş yankı uyandırmış, edebiyat tarihinin çok önemli klasiklerinden biridir. "Absürt" tiyatronun temsilcisidir bu eser.

"Yapacak hiçbir şey yok" cümlesiyle başlar bu tiyatro. İkinci kişi "Bu düşünceye inanmaya başlıyorum" diyerek devam eder. İlerleyen diyaloglarda ne yapacaklarını planlamaya çalışırken "hiçbir şey yapmayalım, bu daha emniyetli olur" kararına varırlar.

Bir bekleyiş öyküsüdür bu. Yakınarak, şikayet ederek, sızlanarak, harekete geçemeyerek, başkalarının harekete geçmesini bekleyerek sürüp giden bir

varoluşun sorgulanması gibi duygular, eserin ruhuna hakim olur.

Beklenen Godot'un ne olduğu da belirsizdir; bir kişi mi, olay mı, eşya mı?

Her kesim kendince yorumlar bunu; özgürlük, komünizm, tanrı, ölüm, aşk... Hiçbiri değildir Godot; oyun boyunca gelmediğine göre, gerçekte zaten yoktur. Oyundaki kahramanların karar verdikleri intiharlarını ertelemek, yarını beklemek, bir gün daha yaşamak için gerekçeleridir aynı zamanda.

Godot, "seçim sandığı" mı?

Muhalefet partileri, bitmeyen bir "Godot'yu beklerken" oyununun içine sıkışıp kalmış gibiler. Sürekli olarak

başta olmak üzere yurtdışına kaçış hız kazanıyor; umutsuzluk, karamsarlık tüm toplumu, gelecek belirsizliği genç kuşağı hayatından bezdiriyor; egemenler açlığımızla alay ediyor... Ve **burjuva muhalefet çözümünü söylüyor: Seçim sandığını bekleyelim!**

AKP'li yıllar boyunca biz buna benzer bir tabloyu sürekli gördük. **Ne zaman ekonomik kriz en geniş kesimlerin canını yaksa, ne zaman AKP'nin ideolojik-siyasi saldırganlığı toplumsal yaşamı katlanılmaz hale getirse, ne zaman kitlelerin buna öfkesi ve tepkisi yükselse, muhalefet partilerinin seçim sayıklamalarına maruz kaldık.**

Üstelik bu seçim sayıklamalarında hep aynı nakarat tekrarlıyorlar: AKP çok ciddi oy kaybı yaşıyor, bu seçimlerde gidecek! Anket şirketleri, yorumcular, parti temsilcileri bu cümleyi yıllar boyunca tekrar edip durdu. Her seçim için "mutlaka sandığa gidin, mutlaka oy kullanın, bu defa AKP seçimi kaybedecek" demekten bıkmadılar. Kitlelere Godot'yu bekler gibi, AKP'nin seçimlerde yenilmesini beklemeyi tavsiye ettiler. Öyle ki, oy kullanmayanı "hain", "AKP işbirlikçisi" ilan edecek kadar ileri gittiler.

Ama her seçimde Erdoğan'ın hilelerine boyun eğdiler; seçimlerde yapılan yolsuzlukları örtbas etmenin bir parçası oldular; "atı alan Üsküdar'ı geçerken" seyirci kaldılar; "adam kazandı" diyerek seçim sonuçlarının kitleler nezdinde kabullenilmesi için uğraştılar.

Diğer bütün hile ve yolsuzlukları bir kenara bırakacak olsak bile, "kitlelerin iradesinin gerçekten sandığa yansması" için somut tek bir adım atmadılar. Parmak boyasının geri getirilmesi için uğraşmadılar; seçim yasasına ilişkin en pervasız değişiklikleri engellemediler; "mühürsüz zarflar" gibi açık yolsuzluklar karşısında bile seçimlerin iptal edilmesi için uğraşmadılar; tutanak yolsuzluklarının peşini kovalamadılar. vb. vb...

Sadece ve sadece, kitlelerin AKP'ye olan öfkesinin çok yükseldiği, seçimlere müdahale etmek için kitlelerin sokağı zorladığı zamanlarda, kısmen harekete geçtiler. 2019 belediye seçimleri bunun bir örneğidir. "Kısmen" dedik, çünkü orada bile kitlelerin öfkesi, muhalefeti büyükşehir belediye başkanı için yapılan seçimlere ve seçim sonuçlarına asılmaya zorlarken; ilçe belediye başkanları ve belediye

Burjuva muhalefetin "Godot" bekleyişi...

öykü... Beklerler, bekleyişin kısır döngüsünü yeniden üreterek beklemeye devam ederler...

Eylemsizliklerine yenilmiş insanlardır. Ne zamandır bekledikleri belirsizdir. Her perdenin sonunda oyuncuların biri "Ee? Gidiyor muyuz?" diye sorar, diğeri "evet, hadi gidelim" der. Ama kılmıdamazlar. Godot'yu beklediklerini söylerler sürekli. Gidemiyor oluşlarını bu bekleyişe bağlarlar. Biri "gel gidelim" der, diğeri "gidemeyiz" diye durdurur. "Neden" diye sorar biri, diğeri yanıtlar: "Çünkü Godot'yu bekliyoruz!".

Her perdenin sonunda bir çocuk girer sahneye ve "Godot bugün gelmeyecek" der. "Ne zaman gelecek" diye sorarlar, "yarın kesin gelecek" diye cevap verir çocuk. Bekleyiş sürer ve Godot hiç gelmez...

Beckett bu senaryoyu II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın hemen sonrasında yazmıştır. Faşist saldırganlığın, Nazizmin tüm dünyayı kasıp kavurduğu, Beckett'in de bu durumdan doğrudan etkilediği bir dönemden yeni çıkmıştır. Savaşın ve savaş sonrasındaki umutsuzluklarının getirdiği mutsuzluk, umutsuzluk, kızgınlık, karamsarlık, çaresizlik, yaşamın anlamsızlaşması,

seçimleri konuşuyor, seçimlere "hazırlanıyor", seçmen analizini yapıyor, seçim anketlerini yorumluyor, seçim odaklı bir söylemin içinde debelenip duruyorlar. Şu olursa seçim sonuçları ne olur, bu yapılsa seçimden hangi parti daha fazla oy alır; AKP'nin şu hamlesinin seçimlere etkisi ne olur; erken seçim olursa ne olur, olmazsa ne olur; erken seçim mi olur, baskın seçim mi olur; Yüksek Seçim Kurulu birşeyler için ihale açmış, seçim kararı mı alındı; Z kuşağı seçimde kime oy verir; geçen haftanın anketleri ile bir önceki haftanın anketleri arasındaki fark nedir...

Ortada bir seçim tarihi bile yok, seçim yapılacağına dair bir kesinlik yok, belirlenmiş bir seçim takvimi yok; ama muhalefet bitmek tükenmek bilmez söylemlerle, hayali bir seçim tartışması yürütüp duruyor.

Ekonomik kriz korkunç biçimde canları yakıyor; kitleler ucuz ekmek ve ucuz gıda kuyruklarında hayatta kalma savaşı veriyor; toplumsal yaşam içinde kadın ve çocuklar başta olmak üzere "kendinden güçsüz olana karşı" şiddet, cinayet, nobranlık, küfür, her türden saldırganlık artıyor; doktorlar ve gençler

Kitlelerin öfkesinin yıkıcı bir güce dönüşerek yönetimi devirme ihtimalinin, yeni bir Gezi Ayaklanması ihtimalinin oluştuğu dönemlerde, CHP de, diğer düzen partileri de kitleleri düzen sınırları içinde tutmak için seçim sandığını ileri sürüyorlar. Bu öfke patlaması "riski" çok yükseldiğinde, AKP de seçim yapmaktan kaçınamayacaktır. Öfke gerilediğinde, kitlelerde "seçimleri bekleyelim, AKP'yi seçimle gönderelim" duygusu oluştuğu anda ise, seçim de sandık ta uzaklaşmaktadır.

meclis üyeleri için yapılan seçimleri tekrar ettirmek üzere somut bir girişimden uzak durdular.

Seçim tarihini kitle hareketi belirleyecek

Bugün artık AKP'nin ve Erdoğan'ın kitleleri yönetemediği noktaya gelmiş bulunuyoruz. Bir seçim olsa, bütün hilelerine ve muhalefetin bütün ayak sürümelerine rağmen, AKP'nin seçimleri kaybetmesi ihtimali çok yüksek görünüyor.

Ancak burada iki şeyi gözden kaçırmamak gerekiyor.

Birincisi, diğer seçimlerden farklı olarak bu defa seçimlerin tarihini belirleyecek olan unsur, kitle hareketinin düzeyi olacaktır. Erken seçim tartışmalarının yükseldiği dönemlere bakalım; herbiri kitle hareketinin ya da kitle öfkesinin (bir harekete dönüşmese bile) yükseldiği anlardır. Mesela 24 Ekim İşçi-Emekçi mitinginin ardından DİSK ve KESK'in mitingleri de beklenenin üzerinde bir kitlesellik ve öfkeye sahne olunca, erken seçim tartışmaları yükseldi. Keza Aralık ayında asgari ücret ve dolar krizi üzerinden yükselen tartışmalar, yine erken seçim ihtimalini yakınlaştıran unsurlar oldu. Özellikle CHP'nin Mersin mitinginde görülen devasa kitlesellik ve öfke çarpıcıydı.

Tablo açıktır. Kitlelerin öfkesinin yıkıcı bir güce dönüşerek yönetimi devirme ihtimalinin, yeni bir Gezi Ayaklanması ihtimalinin olduğu dönemlerde, CHP de, diğer düzen partileri de kitleleri düzen sınırları içinde tutmak için seçim sandığını ileri sürüyorlar. **Bu öfke patlaması "riski" çok yükseldiğinde, AKP de seçim yapmaktan kaçınamayacaktır.** Öfke gerilediğinde, kitlelerde "seçimleri bekleyelim, AKP'yi seçimle gönderelim" duygusu olduğu anda ise, seçim de sandık ta uzaklaşmaktadır.

Bunun nedeni şudur: AKP artık miadını doldurmuş, gitmesinin zamanı gelmiştir. Burjuvazi de emperyalistler de AKP ile daha fazla gidemeyeceklerinin, bir değişikliğin zorunlu hale geldiğinin farkındadırlar. Ancak **AKP yönetimi, burjuvazi için öylesine karlı bir ortam oluşturmaktadır ki, seçimin geciktiği her "gün", burjuvazi için "uzatma dakikaları"dır ve bu pervasız sömürüden bir gıdım daha yararlanabilmek için uğraşmaktadır.**

Ve kitleler, "yeter artık" diyerek sokaklara dökülmedikçe, burjuvazinin de, AKP başta olmak üzere düzen partilerinin de, bu tabloyu değiştirmeye niyeti yoktur. Kitle sömürüsü devam ettiği sürece, bırakalım "erken seçim"i, "baskın seçim"i, "zamanında seçim" bile yapılmayabilir, çeşitli bahanelerle seçimleri bir süre daha ertelemeleri olasıdır.

Ancak işçi ve emekçilerin öfkesi patladığı ve sokaklara döküldüğü, ya da bu patlama ihtimalinin kaçınılmaz olduğu görüldüğünde, kitleler AKP'den koparken sistemden de kopmasın diye, erken seçim gündeme gelecektir. **Kitle hareketi ile seçimler arasındaki bağ, hiç bu kadar açık olmamıştı.**

İkincisi, CHP ya da diğer düzen partileri,

tıpkı AKP gibi burjuvazinin hizmetinde olan, burjuvazinin çıkarlarını gerçekleştirmekle görevlendirilmiş partilerdir. Bu yüzden seçim sonrasında kurulacak olan yeni hükümet, biçimsel olarak AKP kadar saldırgan bir tutum izleyemese de, burjuvazinin sömürü politikalarını devam ettirmeye çalışacaktır.

AKP'nin büyük burjuvazi ile kavgalı olduğu, TÜSİAD'a meydan okuduğu yalanı sürekli tekrar edilmektedir. Oysa durum tam tersidir; **AKP büyük patronların çıkarlarının temsilcisidir. Mesela elektrik özelleştirmesindeki en büyük vurgunu yapan Sabancı'dır; fahiş elektrik fiyatları, en çok Sabancı'nın cebine akmaktadır. Mesela Koç'lar AKP döneminde de en fazla kar eden, birinciliği kaptırmayan tekel durumundadır.** Görünürde AKP döneminde en büyük karı "beşli çete" yapmaktadır; ancak işçilerin emeği ve alınteri üzerinden asıl vurgunu vuran, AKP dönemi politikalarından en büyük karı elde eden, TÜSİAD patronlarıdır.

Zaten CHP de bu patronlara güvenceler vermekte, onların gözüne girmeye çalışmaktadır.

Düzen partileri bize "Godot'yu bekler gibi" seçim sandığını beklememizi; beklerken çürümemizi; eylemsizliğin kısılacı altında ezilmemizi; elektrik-doğalgaz faturaları-süt fiyatları-benzin zamları-gıda krizi gibi üzerimize yağan bu kabusun içinde boğulmamızı istiyorlar. Oysa "Godot" gelmeyecek! Kimse bizi kurtarmayacak. "Bizleri kurtaracak olan kendi kollarımızdır" der Enternasyonal marşı...

Üstelik kitlelerin bütün öfkesi AKP'ye akarken, CHP'nin bugünden uyguladığı sömürü politikaları görülmez hale gelmektedir. Mesela AKP toplu taşımaya zam yaptığı anda kitlelerin büyük tepkisini çekerek; oysa CHP'li belediyeler, AKP'lilerin cesaret bile edemediği oranlarda büyük zamları üstüste gerçekleştirirken "Ne yapsınlar, AKP onları her konuda engelliyor" diyen bir kitle desteği oluşturabiliyor. Bugün toplu taşıma fiyatları CHP'li belediyelerde 5 TL'nin üzerindeyken, AKP'li belediyelerde 5'in altındadır. Keza İstanbul'da CHP'liler toplu taşımaya 3 ayda ikinci defa zam yapmak isterken, AKP'li meclis üyelerinin engeline takılmıştır. Ama CHP, akaryakıtta yapılan zamdan dolayı buna zorunlu kaldıklarını, AKP'nin asıl bu zamları geri alması gerektiğini söyleyerek kitle desteğini korumaya çalışmaktadır. CHP'nin "yerel iktidarları"nda yaşananlar, hükümet olduğu zaman yaşanacak olanların bir göstergesidir.

Burjuvazi, ekonomik krizin faturasını bizlere ödetmek için uğraşiyor. AKP gittiğinde, CHP'ye ya da seçilecek diğer partilere de bu görev verilecektir. Baskı ve sömürü bitmeyecek, sadece perdeleneyecektir. Öyleyse AKP döneminde ya da sonrasında, asıl yapılması gereken; kapitalist düzene, burjuvazinin sömürü politikalarına karşı mücadele etmektir. **AKP'nin gitmesini ve sonrasında "herşeyin-bir anda" düzelmesini beklemek değil, bugünden taleplerimizin mücadelesini yükseltmektir.**

Düzen partileri bize "Godot'yu bekler gibi" seçim sandığını beklememizi; beklerken çürümemizi; eylemsizliğin kısılacı altında ezilmemizi; elektrik-doğalgaz faturaları-süt fiyatları-benzin zamları-gıda krizi gibi üzerimize yağan bu kabusun içinde boğulmamızı istiyorlar, bu şekilde beklememizi tavsiye ediyorlar.

Hayatta kalma mücadelesi veriyoruz. Ekmek kuyruklarında, yağ kuyruklarında, tıka basa dolu otobüslerde hayatta kalma mücadelesi veriyoruz. Artık peynir ve zeytin yerine havuç-turp konulan kahvaltı sofralarında hayatta kalma mücadelesi veriyoruz. Gençlerin umutsuzluğunda, yaşlıların tükenmişliğinde, orta kesimlerin karamsarlığında hayatta kalma mücadelesi veriyoruz.

Oysa **hayatta kalmanın tek yolu mücadele etmektir. "Godot" gelmeyecek! Kimse bizi kurtarmayacak. "Bizleri kurtaracak olan kendi kollarımızdır" der Enternasyonal marşı. "Kaldırmadıkça başlarımızı, esaretimiz bitmez" der Ruhi Su. Unutulmaması gereken tek gerçek budur.**

Seçimleri gerçekleştirmenin yolu da, yaşam ve çalışma koşullarını düzeltmemizin, ekonomik-siyasi kriz bataklığından kurtulmamızın yolu da, buradan geçiyor. Ucuz yağ veya kıyma alabilmek için yanımızdaki ile kapışmak değil, bunları fahiş fiyatla satan kapitalist düzene ve bu düzenin temsilcisi düzen partilerine karşı harekete geçmek gerekiyor.

Unutmayalım; hayat hakkımız mücadele gücümüz kadardır.

2022 1 Mayıs'ına derinleşen kriz ve savaş ortamında giriyoruz. İşçiler-emekçiler her yönden saldırı sağanağı altında.

En başta ekonomik krizin geldiği boyutlar, işçi ve emekçilerin yaşamını katlanılmaz hale getirdi. İşsizlik rekor kırıyor, enflasyon, hayat pahalılığı almış başını gidiyor. Neredeyse her gün temel ihtiyaç maddelerine zam geliyor.

Buna karşın ücretler yerinde sayıyor. Büyük bir tantana ile ilan ettikleri "asgari ücret" üç ay içinde "açlık sınırı"nın altında kaldı. Günlük 35 TL'nin altında yaşamaya çalışan milyonlar var. Çöpten beslenenlerin sayısı hızla artıyor. Bir avuç sömürücü zorba dışında, milyonlarca kişi yoksulluk çekiyor, yarının ne olacağını bilemeden hayatta kalma mücadelesi veriyor.

Gerek dünyada gerek ülkemizde zengin-yoksul arasındaki uçurum hiç bu kadar açılmamıştı. Pandemi ve kriz koşulları bu uçurumu daha da büyüttü. Örneğin ülkemizde servetin yüzde 54'üne, yani yarısından fazlasına yüzde 1 el koyuyor.

Diğer yandan **emperyalist savaş, yeni alanlara yayılarak devam ediyor. Rusya'nın Ukrayna işgaliyle Avrupa kapılarına dayandı.** Ve Avrupa'nın ikiyüzlü-ırkçı karakteri tüm çıplaklığıyla ortaya serildi. Ortadoğu'daki savaştan kaçan mültecilere kapılarını sıkı sıkıya kapatan AB ülkeleri, Ukranyalı mültecileri çiçeklerle karşıladı. Keza Ukraynalı faşist yönetime, neo-nazi çetelere güzellemler dizip başta silah olmak üzere her tür desteği sundular.

Savaşın vahşetini, acısını yine halk çekiyor. Sadece savaşan ülkelerin halkları değil, tüm dünya halkları bundan etkileniyor. Doların varil fiyatının artmasıyla benzine-mazota astronomik zamlar geldi mesela. **Tarımda dışa bağımlı hale gelmemizden dolayı Rusya ve Ukrayna'dan ithal edilen ürünler gelmeyince, market rafları boşaldı, yeni zamlar bindirildi.**

Kısacası savaş, varolan krizi daha da derinleştirdi. Emperyalist-kapitalist dünya, hem insani-ahlaki, hem ekonomik-siyasi krizin pençesinde kıvrılıyor.

Savaş ve kriz, kapitalist sistemin doğurduğu kaçınılmaz sonuçlardır. Her ikisinden de kurtulmak için bu sistemin alaşağı edilmesi gerekmektedir. Bunu da işçi sınıfının önderliğinde ezilen-sömürülen kesimler gerçekleştirecektir.

Krize ve savaşa karşı 1 MAYIS'TA TAKSİM'E!...

"Biz bir gün çalışmazsak/çarklar durur, hayat kurur /Toprak küser biz ekmezsek/çağlar durur sular kurur."

Hayat işçi ve emekçilerin ellerinde yükseliyor. Yaratan ve kahreden gücümüzü ortaya koyduğumuzda, başaramayacağımız şey yoktur.

İşte 1 Mayıs, bu gücün ortaya konulduğu gündür! **16-18 saat çalışmak zorunda bırakılan işçiler, 8 saatlik işgünü için ayağa kalktılar. Avusturalya'dan Amerika'ya dünyanın dört bir yanında "bizim de bir günlük tatilimiz olsun" dediler.** Grevler, gösteriler yaptılar, patronların, polisin saldırılarına direndiler, yaralandılar, öldüler; ama sonunda kazandılar!

Uluslararası İşçiler Kongresi, 1 Mayıs'ı tüm dünya işçilerinin "birlik, mücadele, dayanışma günü" ilan etti. 1890 yılından beri 1 Mayıs, işçi ve emekçilerin bayramı olarak kutlanıyor. Dünya işçi sınıfının bir parçası olan Türkiye'deki işçiler de yüzyılı aşkın süredir bayramına sahip çıkıyor ve onu her koşul altında kutlamaya devam ediyor.

1 Mayıs, bütün ülkelerde şehirlerin meydanlarında kutlanır. Bizde bu meydanın adı Taksim'dir! **1977 1 Mayıs'ından sonra, Taksim, "1 Mayıs Alanı" olmuştur. Ne yasaklar, ne polis engeli, bunu engelleyebilmiştir.** Geçtiğimiz yıllarda pandemi koşullarında bile 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkılmıştır. **Bu yıl da hedef Taksim'dir!**

Ekonomik krizin altından ezilen işçi ve emekçiler, Ocak ayından itibaren peş peşe direnişler yaptılar. Direnişler sayesinde ücretleri biraz arttı, işlerine geri dönebildiler. Ama ücretleri hızla eridi, işe geri alınanların çoğu yeniden atıldı.

Bu durum birbirinden kopuk direnişlerin kazanımlarının da sınırlı olduğunu gösteriyor. **Genel grev-genel direnişi yaşama geçirmek dışında bir seçenek kalmadığını ortaya koyuyor. Tek tek patronlarla değil, bir bütün olarak burjuvaziyle, onların çıkarını savunan hükümetle hesaplaşma zamanı gelmiştir.**

O gün bugündür! Muhalefet partilerinin vaazettiği "güzel günler" seçimle değil, bizim mücadelemizle gelecek! En iyimser haliyle aylar sonra gerçekleşecek

seçimleri beklemeye tahammülümüz yok! Kaldı ki, seçimlerden sonra koşullarımızın düzeleceğinin garantisi de yok! Kim gelirse gelsin sömürü ve zulüm düzeni devam edecek. Oysa biz bu düzenin bitmesini istiyoruz. Savaşsız, krizsiz, sömürsüz bir dünyayı özleyyoruz. Ve böyle bir dünyanın kurulacağını biliyoruz...

"Hayat denilen kavgaya girdik/Çelik adımlarla yürüyoruz/Biz bu karanlık yolun sonunda/Doğacak güneşi görüyoruz!"

1 Mayıs, enternasyonal bir gündür! **Dünyanın tüm işçi ve emekçilerinin, ezilen halklarının tek enternasyonal günü!..** Ortak sorunları için ortak şiarlarla harekete geçtiği, alanları doldurduğu, hep birlikte taleplerini haykırdığı gün!..

Dünya işçi-emekçi ordusunun bir parçası olarak biz de 1 Mayıs'ta yerimizi alacağız. Savaşı ve krizi çıkarınların, faturasını da ödemesini haykıracağız. İşçi kıyımına, düşük ücretlere, hak gasplarına artık dur diyeceğiz.

Emperyalist-kapitalist sistem yalnız işçi ve emekçilere değil, tüm insanlığa hatta tüm canlılara düşman olduğunu kanıtladı. Ülkemizde talana, ranta açılmanın toprak parçası neredeyse kalmadı. Son olarak zeytinlikleri de maden şirketlerine açtılar. Yüzyıllık zeytin ağaçlarını kesiyorlar. Kendi kendini besleyen bir ülke olmaktan çıktık, gıdada bile emperyalizme bağımlı hale geldik. Bu daralan çemberi bir yerden kırmak zorundayız artık.

Bu sistemde saflaşma sınıfsaldır. Kürt-Türk, Alevi-Sünni ayrımı yapmaksızın işçi ve emekçiler, gençler, küçük üreticiler, ezilen halklar kenetlenmeli ve burjuvazinin karşısına yek vücut çıkmalıdır.

1 Mayıs, emperyalist boyunduruğa, faşist-gerici saldırılara karşı herkesin omuz omuza yürüdüğü bir gündür! İşçi ve emekçilerin gücünü ortaya koyduğu bir gün!..

Bizi aşağılamaya kalkan, adeta dalga geçen yöneticilere, sırtımızdan kar üzerine kar kazanan patronlara, tüm sömürücü zorbalara 1 Mayıs'ta gücümüzü gösterebiliriz!

Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Yaşasın 1 Mayıs! Biji Yek Gulan!

1 Nisan 2022

1 Mayıs'ın tarihçesi

"8 saatlik işgünü" kavramı, ilk kez 1817 yılında İngiltere'de, ütöpik sosyalist Robert Owen tarafından dile getirildi. Owen'in, "8 saat çalışma, 8 saat eğlence ve 8 saat dinlenme" formülü, hızla yaygınlaşıp bir slogana dönüştü. Hatta şarkısını bile yaptılar.

"Çok çalışmaktan yorulduk /Yaşamaya ancak yetecek kadar para /Düşünceye zaman yok /Güneş ışığını hissetmek istiyoruz /Çiçekleri koklamak istiyoruz /Tanrının bunu istediğinden eminiz /Ve 8 saati alacağız /Doklardan, dükkan ve fabrikalardan /Güçlerimizi bir araya getirdik /8 saat çalışma /8 saat dinlenme /8 saat uykusu /Bunu başaracağız."

İşçilerin kendi günlerini ilan etme düşüncesi ise, Avustralya'da doğdu. Avustralyalı işçiler, 1856'da bir işgünü çalışmadılar ve o gün 8 saatlik işgünü lehinde gösteriler düzenlediler. Avustralyalı proleterler kutlamanın her yıl tekrarlanmasına karar verdiler.

Böylece 8 saatlik işgünü mücadelesi ile işçilerin yılda bir günü kendilerine ayırma düşüncesi birleşti.

1886 1 Mayıs'ında 200 bin Amerikalı işçi, bu talep doğrultusunda iş bıraktı. Aynı yıl, 1 Mayıs'ın evrensel bir iş bırakma günü olmasına karar verdiler.

Sonraki yıllarda 1 Mayıs yasaklandı. 1889'da Uluslararası İşçiler Kongresi toplandı. İşçi temsilcileri, 1 Mayıs'ın tüm dünyada evrensel bir iş bırakma günü olmasını teklif

ettiler. Amerikan işçi sınıfının aldığı kararı gözönünde bulunduran Kongre, bu tarihte uluslararası bir işçi günü kutlanmasına karar verdi.

Bu kararın ardından 1890 yılından itibaren 1 Mayıs, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak tüm dünyada kutlanmaya başladı. İşçilerin 8 saatlik işgünü talebi, büyük direnişlerin ardından bir çok ülkede kabul edildi. Bu hedefe ulaşıldıktan sonra da işçiler çeşitli taleplerle her 1 Mayıs'ta üretimi durdurup meydanları doldurdu.

Türkiye'de ise 1 Mayıs'lar, Osmanlı döneminden itibaren kutlanmaktadır. Bazen yakaya takılan kırmızı bir karanfil, bazen fabrikada okunan bir bildiri, bazen şalterlerin inmesi ve alanların doldurulması biçiminde, ama mutlaka kutlanılmıştır. İstanbul işgal altındayken bile 1 Mayıs kutlaması yapılmıştır.

'77 1 Mayıs'ından itibaren, Taksim "1 Mayıs alanı" oldu. Gerek '77 1 Mayıs'ında yaşanan provakasyon ve 38 kişinin katledilmesi gerekse İstanbul'un en merkezi yeri olması, Taksim'i 1 Mayıs'la özdeşleştirdi. Ve Taksim yasağına rağmen, kitleler yıllarca 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak için büyük mücadeleler, şehitler verdiler. 2010 yılında hem 1 Mayıs yasalaştı ve "ücretli izin günü" oldu, hem de Taksim 1 Mayıs gösterilerine açıldı.

2013 yılında Taksim yine "yasaklı alan" oldu. Fakat kitlelerin 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama isteğini ve iradesini kıramadılar. Öyle ki pandemi koşullarında bile 1 Mayıs, gruplar halinde Taksim'e çıkan kitle tarafından kutlandı.

Bu yıl da büyük bir kitlelilikle, coşkuyla ve militan bir tarzda kutlanacaktır!

Türk Telekom'un yüzde 55'lik hissesi 1 milyar 650 milyon dolara Türkiye Varlık Fonu (TVF) tarafından satın alındı. Türk Telekom, 2005 yılında özelleştirilmiş, batık kredileri nedeniyle 2018 yılında bankaların eline geçmişti. Sözleşmeye göre, bedelsiz ve borçsuz olarak 2026'da tekrar kamuya devredilmesi gerekiyordu.

Türk Telekom'un 17 yıllık hikayesi, kamu kaynaklarının burjuvaziye ve emperyalist tekellere nasıl peşkeş çekildiğinin çarpıcı bir hikayesi oldu.

Telekom'un satışı

2005 yılında Türk Telekom Oger Telekom'a satılmıştı. Ancak özelleştirme süreci, 1990'ların başında başladı. 1994 yılında "PTT'nin "T"sinin ayrılması (öncesinde PTT-"Posta, Telgraf, Telefon idaresi" olarak çalışıyordu, 2005'te "Telefon" ayrıldı) gündeme geldi. Türkiye'de sabit telefon hatlarının tüm ülkeye yayıldığı bir dönemdi bu; cep telefonlarının Türkiye'de kullanılmaya başlanmasına ise daha 1-2 yıl vardı. 1994'te yapılan yasal değişiklikle PTT'nin "T"si ayrıldı ve Türk Telekom kuruldu.

2005 yılı ise, pervasız özelleştirmelerin yılıydı. SEKA'nın, TEKEL'in, ERDEMİR'in, Seydişehir Alüminyum'un ve TÜPRAŞ'ın da satılması, kapatılması, özelleştirilmesi gündemdeydi ve bu saldırılara karşı ülke çapında büyük eylemler gerçekleştiriliyordu. Aynı dönemde Türk Telekom'un özelleştirilmesi de büyük eylemlerle karşılanmıştı; ancak saldırının boyutu öylesine büyüktü ki, eylemler bu satışı durdurmaya yetmedi.

Telekom'un yüzde 55 hissesi, Lübnanlı Hariri ailesine ait Oger Telekom'a, 6,5 milyar dolara satıldı. Satış sözleşmesine göre devlete ait bütün iletişim şebekesi ve teçhizatı 21 yıllığına Oger'e devredildi. 21 yıl sonra, yani 2026'da Oger, şebeke ve teçhizatı "kullanılabilir halde" ve şirketi de borçsuz bir şekilde devlete iade edecekti.

Satış sırada kasasında 2 milyar dolar ve

Türk Telekom: Bir soygun hikayesi

envanterinde sayısız taşınmaz mülk (binalar, araziler) bulunuyordu. Satışın kendisinin bile ne kadar büyük bir soygun olduğu, Çiller'in itiraflarında ortaya çıkmıştı. 1994 ekonomik krizi sırasında başbakan olan Çiller, sonrasında o döneme ilişkin "1994'te Türkiye'nin iç borcu 14-16 milyar dolardı, Telekom'un değeri ise 40 milyar dolardı, yarısını satsaydık borcumuz kalmazdı" demişti. Yani daha 1994'de değeri 40 milyar dolar olan Telekom, Oger'e sadece 6,5 milyar dolara satılmıştı.

Oger, bankalardan aldığı kredilerle devlete olan borcunu hemen kapattı; ancak kredi borçlarını ödemedi. Sadece 1,4 milyar dolarlık ilk ödemeyi yaptı, 600 milyon dolar olan ikinci taksiti satıştan tam 8 yıl sonra ödedi. Toplamda, satış bedelinin yarısını bile ödemedi.

Üstelik şirket sürekli kar ediyordu. İlk 4 yıl vergi rekortmeni olmuştu. 13 yıl boyunca 14 milyar dolar net kar elde etti. Oger bu karın 7 milyar dolarını cebe indirerek 2018 yılında ülkeyi terk ederken, ardından milyarlarca dolarlık batık kredi bırakmıştı.

Tüm bunlara ek olarak şirketin taşınmazlarını satmış, bundan da büyük bir gelir elde etmişti. Şirketi satın aldığı anda büyük bir işçi kıyımı gerçekleştirerek çalışan sayısını yarıya indirmiş (60 bin kişiden 33 bine düşüştü), ücretleri düşürüp çalışma koşullarını ağırlaştırarak sömürüyü katmerlendirmişti.

Lübnanlı Hariri ailesi Telekom'u satın almış ama bedelini ödememişti; şirketin mal varlığını yokederek içini boşaltmıştı; bankalardan (İş Bankası, Garanti ve Akbank) kredi çekerek şirketi borçlandırmıştı; devasa bir vurgun gerçekleştirerek şirketten çekilmişti; bu arada Telekom'un ikinci büyük ortağı olan Türkiye Hazinesi bu soygunu seyretmişti. Tüm bu süreç boyunca devlet tek bir müdahalede bulunmadı. Tersine Oger'in işini kolaylaştıracak şeyler yaptı. Mesela bankalar Telekom'a kredi vermeye zorlandı; kredilerin geri ödenmeyeceği bilindiği halde...

Oger şirketi giderken, Telekom hisselerini alacaklı bankalara devretmişti. Bugün alınan kararla Telekom'un sözkonusu yüzde 55 hissesi TVF'ye devredilince, borçlar da devlete aktarılmış oldu.

Telekom'un satışı, devlet ile burjuvazi arasındaki ilişkinin somut ifadesidir. Oger Telekom, bütün bu yolsuzlukları yaparken, devletin tek yaptığı, onun işini kolaylaştırmak olmuştur. Üstelik her türden yasaya, hukuka, gerçekleştirilen işçi direnişlerine rağmen... Aynı yöntemleri diğer özelleştirmelerde de görürüz. Satılarak kapatılan kağıt fabrikalarının yerine dışarıdan ithalat dönemi başlatılmış, ithalat yapan şirketlerin kar etmesi sağlanmıştır mesela. Kamu kaynakları patronların yağmasına sunulmaktadır. İşçi ve emekçilerden sömürülerek oluşturulmuş kaynaklar, patronlar tarafından pervasızca kullanılmaktadır. Tam da bu nedenle, özelleştirmeye karşı mücadele, bu sömürü ve yağma düzenine karşı mücadeledir.

Tıp Bayramı böyle kutlandı

Erdoğan'ın hekimlere dönük saldırıları peşpeşe gelmeye devam ediyor ve büyük bir tepki yaratıyor. Çok ağır koşullarda ve düşük ücretlerle, üstelik sürekli şiddet tehdidi altında çalışmak zorunda kalan sağlık emekçileri, Erdoğan yönetiminin sözlü ve fiili saldırılarına da maruz kalıyor.

Sağlık çalışanlarına dönük sayısız hakarete bulunan, bir türlü yönetimini ele geçiremediği Tabipler Odası hakkında soruşturmalar açan Erdoğan, koşullarının düzeltilmesini isteyen hekimlere "giderlerse gitsinler" sözleriyle öfke kusturdu. Ardından 14 Mart Tıp Bayramı için Taksim'e çelenk bırakmak isteyen Tabipler Odası'na polis saldırısı gerçekleştirildi. Hekimler bu saldırı sırasında "Utan Erdoğan!" diye slogan attılar. Üstüste gelen bu iki saldırı büyük bir tepki çekince, Erdoğan bu defa hekimlere dönük söyledikleri konusunda geri adım atan ve yine bir yığın sözler veren bir konuşma yapmak zorunda kaldı.

Verilen sözlerin hiçbir hükmünün olmadığını biliyoruz. Geniş kesimler tepki gösterince "yapacağız, edeceğiz" sözlerini sıralıyorlar, konu yoğun

gündem içinde biraz geriye düşünce, sözler yine unutuluyor. Sağlık örgütleri bu nedenle, vaatlerin hepsini bir kenara

iterek, kendi yaşam ve çalışma haklarını savunmak için greve gitti. Türk Tabipler Birliği, Türk Diş Hekimleri Birliği, Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası, Dev Sağlık-İş, Tüm Radyoloji Teknisyenleri ve Teknikerleri Derneği, Birlik ve Dayanışma Sendikası ile Genel Sağlık-İş, 14 Mart Tıp Bayramı Günü'nde ve 15 Mart'ta iki günlük grev gerçekleştiriyorlar.

Erdoğan'ın "giderlerse gitsinler" sözlerine ise en çarpıcı cevap bir hekimden geldi: "Biz gidersek kendimizi kurtarıyoruz, onlar giderse ülke kurtulur!"

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

Son aylarda peş peşe işçi eylemleri gerçekleşti, gerçekleşiyor. Direnişler metalden, kağıda, tekstilden madene neredeyse bütün işkollarını sardı. Üstelik lokal değil, ülkenin dört bir yanını kapladı.

Fakat büyük çoğunluğu kendiliğindendi. Neredeyse hepsi, ücretlerin enflasyon karşısında erimesinden, patronların ücretlere sıfır zam dayatmasından kaynaklandı. Asgari ücrete yapılan zam, daha işçilerin eline geçmeden açlık sınırının altına düşmüştü. Ki aradan geçen günlerde bu aç daha da büyüdü.

İşçi ve emekçilerin yoksullukları giderek derinleşiyor, aldıkları ücretler, hayat pahalılığı karşısında eridikçe eriyor. Buna karşın işçilerin sendikalaşma oranı halen çok düşük. İşçiler sendikalaşmak istiyor, fakat patronların yeni engelleriyle karşılaşılıyorlar. Daha önemlisi, işbirlikçi-uzlaşmacı sendikalar, işçilerin önüne çıkartılan engelleri aşmak için mücadele etmiyor, aksine onun bir parçası oluyorlar. Bu durumda asıl görev işçilere düşüyor.

Direnişlerde sendikalaşma düzeyi

Direnişe geçen işyerlerine baktığımızda çoğu sendikasızdı. Özellikle çorap işkolunda yaşanan işgal ve grevlerin hepsi sendikasız olan işyerlerinde gerçekleşti. Sendikalı olan, sendikalaştıkları için işten atılan, eylem içerisinde sendikalaşan işçiler de vardı kuşkusuz. Örneğin Çimsetaş sendikalı bir işyeriydi. Fakat Çimsetaş işçileri, direnişlerinde sendikaları Birleşik Metal-iş'i yanlarında göremediler. Aksine sendika, direnişin son bulması için uğraştı. Farplas'ta ise işçiler sendikaya üye oldukları için işten atıldılar, bunun üzerine direniş başladı ve direniş içinde sendikalaşma oranı arttı.

İşçiler arasında işsiz kalma korkusuyla sendikaya üye olan önemli bir kesim var. "Sendikalı olursam kolay kolay atamazlar, atsalar da haklarımı alırım" düşüncesiyle hareket ediyorlar. İşçiler cephesinden böyle olması normal. Sınıf bilinci edinmeyen işçi, sadece işten atılmamak ya da atıldığı koşulda kıdem tazminatını alabilmek için sendikalı olabilir. Esasında işçiler sendikaya en başta ekonomik sorunları için ihtiyaç duyarlar. Ve elbette haklarını almak-korumak için, sendikanın onlara sahip çıkmasını isterler. Sendikalar da bu görevi yerine getirmelidir. Fakat tek görevleri bu değildir.

Önemli olan, işçiler sendikalı olduktan sonra onlara vereceği bilinçtir. Bu eğer sınıf bilinci olursa, sendikayla ilişkisi sadece ekonomik-sosyal haklar boyutuyla kalmaz, siyasal bir bakışa evrilir. Fakat ne yazık ki, günümüzde sendikaların önemli bir kısmı, işçilere bu bilinci vermiyorlar. Aksine

Patronlar işyerlerinde sendikalı işçi istemedikleri gibi, fabrika önünde bir direnişin yaşanmasını da istemiyorlar. Bunun için de tazminat kozuna başvuruyorlar.

Sendikalar ise patronların -tazminatı vermesi koşuluyla- kitlesel işçi kıyımına ortak oluyorlar.

onları ekonomik mücadelenin sınırları içinde tutuyorlar. Son direnişlerde bunun örneklerini bir kez daha gördük.

Tazminatı alıp gitmek kurtuluş mu?

Direnişlerin çoğu kazanımla sonuçlandı. Fakat kazanım olarak öne çıkan, işçilerin tazminat gibi haklarını almasıydı. En önemli taleplerinden olan "atılan işçilerin geri alınması" ise büyük oranda gerçekleşmedi. İşine geri dönen işçi sayısı çok az oldu.

Migros Depo işçilerinin hepsinin sendikalı olarak işe döneceği söylenmişti, ama sonradan bir kısmının işe geri alındığı öğrenildi. Büyük bir kısmı tazminatını alarak evlerine döndüler. Yani işsizler kervanına katıldılar. Farplas işçilerin çoğu da tazminatlarını alarak direnişten vazgeçti. Sadece bir grup işçi, fabrika önündeki direnişi sürdürüyor.

Baldur, Birleşik Metal-iş sendikasının örgütlü ve bir dönem öne çıkan bir işyeriydi. Baldur'da yaşanan son işçi kıyımında ise, direniş yaşanmadı, atılan işçiler tazminatını alıp gittiler. Birleşik Metal-iş de direnişi örgütlenme yönünde bir çabaya girmedi, hatta işçilerin tazminatlarını alıp gitmesini teşvik etti.

Bu yönde daha pek çok örnek verilebilir. Bu örnekler genel olarak sendikaların tutumunu resmediyor. Dahası, patronlar için de bir model oluşturduğu anlaşılıyor.

Çünkü patronlar sendikalı bir işçiyi işe geri almaktansa, tazminatını vererek atmayı tercih ediyor. Farplas'ta, Migros Depo'da yaşanan budur. Sinbo patronu da sendikalı oldukları için işçileri işten atmıştı; direniş ve mahkeme kararıyla işe geri dönen işçileri bu kez kod-29'dan attı. Şimdi ise, direnişin önünü kesmek için, sendikalı işçilerin hakedişlerini fazladan vererek işten atıyor. Amaç, sendika üyesi işçi bırakmamak! Sendika yetki alamamış, yetki alacak üye sayısına ulaşamamış olsa bile!

Benzer bir durum Alpin çorapta yaşanıyor. Alpin çorap işçileri işgal ve grev sonucunda tüm taleplerini aldılar. İşçilerin haklarını vermek zorunda kalan patron, "haklarınızı fazladan verdim, artık sendikaya gitmeyin, sendikalı olmayın" demeye başladı. Bu örnekler, patronların en ufak bir örgütlülüğe dahi tahammülleri olmadığını gösteriyor.

Patronlar işyerlerinde sendikalı işçi istemedikleri gibi, fabrika önünde bir direnişin yaşanmasını da istemiyorlar. Bunun için de tazminat kozuna başvuruyorlar. Düşük ücrete çalıştırdıkları işçileri "tazminatını al ihtiyaçlarını karşıla" diyerek, işçinin ekonomik çıkmazını fırsata çeviriyorlar. Üstelik işten attıkları işçilere "tüm haklarımı aldım, mahkemeye gitmeyeceğim" belgesi imzalatıyorlar.

Sendikalar ise bu gelişmeler karşısında hiç bir şey yapmıyor. İşçiler tazminatlarını alıyorsa sorun yokmuş gibi davranıyor. Böylece patronların -tazminatı vermesi koşuluyla- kitlesel işçi kıyımına ortak oluyorlar.

Taban örgütleri kurulmalı

Son direnişler üzerinden görülen; patronların da sendikaların da işçilere "tazminatını al git" dediğidir. Buna izin verilmemelidir. Elbette işten çıkarmalarda tazminat dahil tüm haklar alınmalıdır. Ama esas olan, işten çıkarmaları durdurmak, atılan olduğu zaman da sendikalı olarak geri dönmeyi başarmaktır. Bu hayat pahalılığında "tazminat parası" çok çabuk biter. Ama işsiz kalan bir işçinin kriz koşullarında yeniden iş bulması çok zordur.

Onun için direnişlerde "işe sendikalı olarak geri dönme" talebi gerçekleştirilmelidir. Patronların direnişi bitirmek için bu konuda verdiği sözleri tutması sağlanmalıdır. Tutmadığı koşulda sendikalar bu durumun üstünü kapatmayıp teşhir etmeli ve yeniden direnişe geçmelidir. İşçiler de sendikalara bu yönde baskı yapmalıdır.

İşçi sınıfının tabanda örgütlenmek dışında başka bir seçeneği yoktur. İşyeri komitelerinde örgütlenmeden varolan sendikaları harekete geçirmek çok zor olmaktadır. İşçiler her halükarda taban örgütlerini kurmalı ve sendikalara üye olmalıdır. Devrimci-öncü işçileri sendika yönetimlerine getirerek sınıf sendikacılığını yaşama geçirebilir. Ancak bu koşulda hem haklarını, hem de işini koruyabilir. Dahası, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirebilir. Bunun yolu da, ekonomik mücadele ile siyasi mücadeleyi birleştirmekten geçer.

İşçi sınıfı en başta kendi gücüne güvenmeli, tabandan örgütlenmeyi başarmalıdır. Unutulmamalıdır ki, işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

“İşçi-Emekçi Birliği” kuruldu

Yaklaşık 1 yıla yakın süredir işçi ve emekçileri ilgilendiren çeşitli gündemler üzerinden birlikte ortak eylemler örgütleyen devrimci ve demokrat kurumlar, 15 Mart günü yayınladıkları bir deklarasyonla, bundan sonra “İşçi-Emekçi Birliği” adıyla yola devam edeceğini duyurdu. Açıklama metnini ve imzacıları yayınlıyoruz:

DEVRİMCİ, BİRLEŞİK SİYASAL SINIF HAREKETİ İÇİN YOLA ÇIKIYORUZ!

İŞÇİLER EMEKÇİLER BİRLEŞECEK SERMAYEYİ YENECEK!

Tüm dünyada olduğu gibi bu topraklarda da kapitalist sistemin içinde bulunduğu ekonomik, sosyal, siyasi, ideolojik krizin yarattığı tabloya karşı, işçiler, emekçiler başta olmak üzere toplumun geniş kesimleri hoşnutsuzluklarını daha yaygın biçimde dışa vurmaya başladılar. Önemli bir kısmı sınıfın kendiliğinden tepkisinin ürünü olan işçi direnişleri, sokak eylemleri, fiili grev ve işgallere her gün yenileri ekleniyor. Yaşananlar emperyalist- kapitalist sistemin yapısal sorunu olan krizlerin bir sonucudur. Sermayedarlar karlarını artırmak için kendi krizlerin faturasını işçi ve emekçilere kesiyorlar. İşçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarını her geçen gün ağırlaştıran saldırıları devreye sokuyorlar. Servet ve sefalet arasındaki uçurum derinleşirken bir yandan da toplumsal hoşnutsuzluk artıyor. Bu tablonun bir sonucu olarak yaşanan sınıf ve kitle eylemleri bugün için güçlü örgütlülüklerden ve kapitalist sistemi hedef alan bir eksenden yoksun. İhtiyaç olan ise sınıfın kendiliğinden eylemlerini örgütlü, bilinçli ve tüm sorunların kaynağı olan kapitalist sisteme yönelten kanallar yaratmaktır.

Uzun zamandır, kapitalist sistemin krizini tespit eden ve işçi-emekçilerin, yoksul halkın direniş eğilimini açığa çıkartmaya çalışan devrimci-sosyalist güçler için yaşananlar bir sürpriz olmadı.

Bununla birlikte bizler; kapitalist sömürü düzeninin yarattığı tüm sorunların ancak işçi sınıfının sermayenin karşısına örgütlü bir güç olarak çıkmasıyla aşılabileceğinin mümkün olduğunu biliyoruz. İşçi sınıfı ve emekçilerin açığa çıkan hoşnutsuzluğunun ve eylemlerinin sınıf mücadelesini güçlendirecek bir dinamığa dönüştürülmesi çabasının tüm devrimci, ilerici güçleri bekleyen temel bir görev olarak görüyoruz. Çeşitli vesilelerle bu doğrultuda attığımız adımları güçlendirmek, daha ileri taşımak görev ve sorumluluğu bizlerin omuzlarındadır. İşçi ve emekçilerin devrimci, siyasi, birleşik hareketini yaratmak geleceği kazanmak için bir ihtiyaçtan çok zorunluluk olarak karşımızda duruyor. Ancak böyle bir perspektifle işçi ve emekçilerin hoşnutsuzluğunu sınıfsal bir eksene ve sınıfsal taraflaşmaya oturtabiliriz. Mevcut direniş ve grevlerin de işçi sınıfı adına kazanımla sonuçlanması ve tüm direniş odaklarını birleştirici bir eksene dönüşmesi de böylesi bir

çabayla mümkündür.

Sınıflar mücadelesinin nihai çıkarlarını merkeze alan güçler olarak, işçi ve emekçilerin dağınık, örgütsüz, kendiliğinden eylemini bilinçli ve örgütlü bir zemine kavuşturmak için ortak çabayı bir zorunluluk olarak görüyoruz. Süren ve gelişmesi muhtemel olan işçi direnişlerinin kazanımlarla sonuçlanması için kolektif bir akıl ve çaba ile müdahale etmeyi gerekli buluyoruz.

Bu arayışa zemin oluşturacak bir çerçeve ve tutum oluşturma ve buna dair bazı başlıklar çıkartmanın, mücadelenin ileri taşınmasında kritik bir öneme sahip olduğu düşüncesi ile imzacı kurumlar olarak; aşağıdaki maddelerde mutabık kaldığımızı, buna uygun bir hareketle sürece müdahalelerimizi şekillendireceğimizi beyan ediyoruz.

1- İşçi ve emekçilerin tabana dayalı devrimci, siyasi, birleşik inisiyatifini ve mücadele hattını geliştirmeyi esas alıyoruz.

2- İşçi sınıfı ve emekçilerin her türlü eylemine yön verecek öncü kuşağının gelişip serpilmesini için birleşik bir çabayı ortaya koymayı esas alıyoruz.

3- İşçi sınıfını kuşatan milliyetçilik, şovenizm, cinsiyetçilik başta olmak üzere sınıfın birliğini parçalayan her türlü gerici ideolojiye karşı mücadeleyi, sınıf bilinci ve kimliğini geliştirmek için esas alıyoruz.

4- İşçi sınıfının çok azının sendikası vb. olduğu, olanların da tabana dayalı inisiyatifinin zayıf ve yetersiz olduğu zeminlerin gelişen sınıf hareketi ve direnişleri taşıyamadığı ortadadır. Bu anlamıyla sınıf mücadelesinin sadece yasal sınırlarla ve mevcut araçlarla sınırlandırılmadığı, fiili-meşru mücadele çizgisini öne çıkaran bir anlayışla hareket etmeyi esas alıyoruz.

5- Sendikalar önemli ölçüde işçi sınıfının öz örgütlülükleri olmaktan uzaklaşmıştır. Bir çok sendikaya hakim bürokratik anlayışların misyonu işçi ve emekçileri sermaye adına kontrol altında tutmak ve sömürü çarklarının kusursuz dönmesini sağlamaktır. İşçi sınıfının öz örgütü olan sendikalara hakim bürokratik anlayışların aşılması ancak taban inisiyatifinin geliştirilmesi ile mümkündür. İşçi sınıfının tüm mücadele örgütleri ve araçlarının gerçek misyonuna kavuşması için işçi örgütlerinde işçilerin temsiliyetini sağlamayı esas alıyoruz.

6- Sınıf mücadelesini merkezine alan tüm örgütlenmeleri destekler ve bu örgütlenmeler arasında dayanışma ve ortak mücadeleyi öne çıkartıyoruz.

7- Her ne kadar direnişler ekonomik taleplerle başlasa da egemenler her direnişe siyasi olarak yaklaşmakta, buna göre konum almaktadır. Bu anlamda direnişlerin politikleştirilmesini, kazanımla sonuçlanmasının en önemli noktalarından biri olarak görüyoruz.

8- Her direnişi kendi özgünlüğünde değerlendirerek politikleştirmeye çalışmak, direnişleri tekil direnişler olmaktan çıkarmak ve genelleştirmek

ortak hedefidir.

9- Direnişlerde işçilerin özne olduğu, söz, yetki, kararın işçilerde olduğu bir tarzı ortaya koymanın, işçilerin kararlılığını, sınıf ve mücadele bilincini, arttırmanın temel noktalarından biri olarak kabul ediyoruz.

İmzacı kurumlar arasındaki bu ilkelere bağlı olarak;

*Direnişler arasında bağ kurar, sınıf dayanışmasını geliştirmek için yollar bulur, direnişlerin koordinasyonunu sağlamaya çalışır.

*Var olan direnişlerin kazanması hedefi ile hareket ederken, sınıf içerisindeki yeni örgütlenmeleri desteklemek ve sınıf çıkarları doğrultusunda yön vermek konusunda ortak hareket eder.

*Burada imzacı olan yapılar arasında dayanışma ve kolektif aklı geliştirme esastır. Örgütlenme ve direnişlerin olduğu fabrikalarda, işyerlerinde etkin olan tüm kurumlar buna uygun hareket eder.

*İmzacı kurumlar sınıf mücadelesinin öne çıkardığı, güncel sorunlara yönelik de müdahale etmeyi, birlikte kampanya, basın açıklaması, etkinlik vb. yapmayı hedefler.

Mücadeleyi büyütmek ve birleştirmek adına belirtilen ilkeler ve hedefler doğrultusunda bu mücadeleye katkı sunacak ve katılacak herkese çağırımızdır!

İmzacı Kurumlar:

- 4.Vardiya İşçi Dayanışması
- Birleşik İşçi Hareketi
- Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu
- Birleşik İşçi Kurultayı
- Birleşik İşçi Zemini (BİZ)
- DEV TEKSTİL
- Devrimci İşçiler
- Dostluk ve Kültür Derneği (DKDER)
- Emekçi Hareket Partisi
- Ezilenlerin Sosyalist Partisi
- İstanbul KHK'lılar Platformu
- İşçinin Kendi Partisi
- İşçi Hareketi Koordinasyonu
- Kaldıraç
- Komünist İşçi Hareketi (Söz ve Eylem Dergisi)
- Kırmızı Gazete
- Proleter Devrimci Duruş
- SODAP
- Tüm Otomotiv Metal İşçileri Sendikası
- Yeni Dünya İçin Çağrı

İşçi Emekçi Birliği'nden direniş ziyareti

Farplas işçileriyle dayanışma eylemi

İşçi Emekçi Birliği, işçi düşmanı Farplas patronlarını İstanbul Maslak'ta bulunan Farplas genel merkezi önünde protesto etti, Farplas işçisini destekleme eylemi yaptı.

24 Mart günü gerçekleşen eylemde yapılan açıklamada, bu şaşıaali binanın işçinin kanı-teri üzerinden yapıldığı; Gebze'de bulunan fabrika-kada işçilere kölece çalışma koşulları dayatıldığı; düşük ücret ve kötü çalışma koşullarına karşı işçilerin Birleşik Metal-İş ve Limter-İş sendikalarında örgütlendikleri için işten atıldıkları belirtildi. Atılan işçilerin geri alınması, sendikal engellerin kaldırılması istendi. İşçiler haklarını alana kadar dayanışma içinde olunacağı vurgulandı. Yapılan açıklamadan sonra eylem sonlandırıldı.

Sinbo işçileri işçi kıyımlarına karşı direniyor

Sinbo patronu daralma-küçülme gerekçesiyle, aralarında TOMİS (Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası) üyelerinin de bulunduğu 13 işçiyi işten attı.

İşçi Emekçi Birliği, atılan işçilerin işe geri alınması için 25 Mart günü Sinbo fabrikasının önünde, vardiya çıkışı işçilere seslendi. Atılan işçilerin de katıldığı eylemde, daralma-küçülme gerekçelerinin gerçekçi olmadığı, asıl amacın sendikalaşmanın önünü kesmek olduğu belirtildi. Fabrikadaki kötü çalışma koşulları teşhir edildi.

İşçilere örgütlü ve birlikte hareket ettikleri taktirde ücretlerinde, sosyal haklarında ve çalışma koşullarında iyileşme olabileceği; aksi taktirde yaşamların daha kötüye gideceği belirtilerek örgütlenme çağrısı yapıldı. Daha önce kod-29'dan atılan ve aylarca direniş sürdüren Dilbent Türker de konuşmasında işçileri TOMİS'te örgütlenmeye çağırdı. İşçiler servislerine binip gittikten sonra eylem sonlandırıldı.

İşçi düşmanı Sinbo patronu, pandemi döneminde de "ücretsiz izin" dayatması ile işçileri açlığa mahkum etmiş, işçiler üzerindeki baskıları artırmış, sendikalaşan işçileri Kod-29 adı verilen "ahlaksız" madde ile işçi çıkarmıştı. İşten atılan TOMİS üyesi işçiler, aylarca fabrika önünde direnişlerini sürdürdüler. Fabrika önü direnişin yanı sıra, aralarında Ankara yürüyüşü de olmak üzere çeşitli biçimlerde direnmişler, Ankara yürüyüşü sırasında defalarca gözaltına alınmışlardı.

İşçi Emekçi Birliği 18 Mart günü İnşaat-sen üyesi Kayı inşaat işçilerinin Levent Yapı Kredi Plaza önünde, yine aynı gün akşam saatlerinde Simbo'da işten atılan TOMİS üyesi işçilerin Sinbo önünde yaptıkları eylemlere katıldı; işçilerin taleplerinin yazıldığı dövizler taşındı.

Seyhan Belediyesi işçilerinin yanındayız!

İşçi Emekçi Birliği, Seyhan Belediyesi'nde yaşanan gelişmelere ilişkin bir duyuru hazırladı. Bu duyuruda, TİS'te arabulucu sürecinde anlaşma sağlanamayınca 21 Şubat günü grev kararı alan Belediye işçilerine destek verdiğini açıkladı. Belediye işçilere 5400 TL ücret dayatıyor, işçiler ise en az 6000 TL ücret 52 günlük tediye ve her işçi gibi, iyileştirilmiş sosyal haklar istiyor. Belediye yönetimi, hakları için grev kararı alan işçilerin yerlerini değiştirerek baskı ile grev kırıcılığı yapmaya çalışıyor. Adana Genel-İş yönetimi ise işçilerin iradesiyle alınan grev kararını uygulamaya koymuyor.

İşçi Emekçi Birliği'nden DİSK/ Genel-İş'e çağrı

İşçi Emekçi Birliği, DİSK Genel-İş'in, Kadıköy Belediyesi'ndeki işçi temsilcilerinin, genel merkez kararıyla görevden alınmasına tepki gösterdi. Genel-İş yaptığı açıklamada bu karara gerekçe olarak, DİSK'in 16 Şubat 2022 günü Kadıköy'de "Hayat Pahalı, Emek Ucuz, BU BÖYLE GİTMEZ!" başlığı altında açıklama yaptığı sırada, sözkonusu temsilcilerin "DİSK'i 'karalayan', hedef gösteren, hakaret ve küfür içerikli dövizler" taşıdığını belirtmişti. Ancak "sendikal demokrasi"yi ilkesel biçimde savunduğunu söyleyen ve "devrimci" sıfatı taşıyan bir sendika, eleştiri, öneri ve muhalefet hakkını kullanan temsilcileri soruşturma-savunma süreçleri yaşanmadan görevden alamaz. Diğer taraftan, temsilcilerin gündeme taşıdığı konu, işçilerin çalışma ve ücretlerde TİS dönemini beklemeyen Ek Protokol için harekete geçmesi talebidir.

Sonuç olarak İşçi Emekçi Birliği, sınıf mücadelesine ve işçi demokrasisine aykırı bu kararın geri çekilmesini istedi.

Samsun'da KESK'in bölge mitingi yapıldı

KESK 19 Mart günü Samsun'da, çevre illerin katılımıyla "İşsizliğe, Yoksulluğa, Zamlara Karşı Alanlardayız" mitingi gerçekleştirdi.

Amasya, Artvin, Bayburt, Çorum, Giresun, Gümüşhane, Ordu, Rize, Samsun, Sinop, Tokat ve Trabzon'dan gelen KESK üyeleri İstasyon Mahallesi'nden Cumhuriyet Meydanı'na yürüdüler. Mitinge sendikalar, siyasi partiler ve dernekler de katıldı. Açılış konuşmasını KESK Samsun Şubeler Platformu dönem sözcüsü yaptı. Mitingdeki konuşmalarda "Krizleri, savaşları biz yaratmadık, faturasını da biz ödemeyeceğiz" denildi.

Uzun zamandır kayda değer bir etkinlik göstermeyen, bu yanı sıra üyelerinin büyük tepkisini çeken KESK, geçtiğimiz Aralık ayında İstanbul ve Ankara'da, ardından Samsun'da yaptığı bu mitinglerle toparlanma çabasına girmiş görünüyor.

Memur-Sen'in KESK panelinde ne işi var

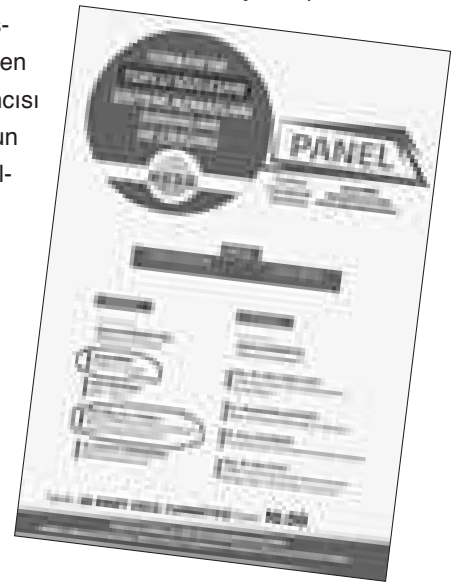
KESK'in 26 Mart günü Ankara'da gerçekleştireceğini duyurduğu panel ise büyük tepki topladı.

Panel konuşmacı olarak Memur-Sen Genel Başkan Yardımcısı Hacı Bayram Tonbul'un da katılacağını duyulması üzerine, KESK üyeleri duruma tepki gösterdiler.

Memur-Sen'in doğrudan AKP işbirlikçisi bir sendika. İstanbul Sözleşmesi'ne karşı çıktığı, hatta "kadına yönelik şiddet abartılıyor" diye açıklamalar yaptığı;

kamu emekçilerinin eylemlerinde eylem kırıcı bir rol üstlendiği; TİS masasında memurları açıkça sattığı biliniyor. Keza KESK üyesi kamu emekçilerinin KHK'larla ihraç edilmesi sürecinde listelerin Memur-Sen ile birlikte yapıldığı da düşünülüyor.

Yıllarca ILO düzeyinde Memur-Sen için şerh koyan KESK'in, bu panelde aynı masaya oturmayı kabul etmesi büyük bir hatadır; bu hatadan hızla dönülmelidir. Benzer biçimde Türk-İş'in temsilcisinin de bu panelde yeri yoktur. KESK, AKP yandaşı ve işbirlikçisi bu sendikalarla aynı kürsüyü paylaşmakla, en başta kendi üyelerine ve kendi geçmişine saygısızlık yapmaktadır.

İrkçiliğin Avrupa'sı, Avrupa'nın ırkçılığı

Ukrayna'da başlayan Rusya işgali ve savaş, "Batılı demokrasiler" in gerçek yüzünü göstermesi yönüyle oldukça çarpıcı bir süreç başlattı. Rus devletine yönelik ekonomik-siyasi yaptırımlardan sözlemiyoruz; bunlar savaşın olağan yüzü ve savaş koşullarında güçler dengesine göre bir "meşruiyet" de oluşturulabiliyor.

Asıl konuşulması gereken "insanlık değerleri" üzerinden ortaya çıkan çirkin tablodur. Bugüne kadar "insan hakları", "demokrasi" üzerinden demagojik söylemler üreten Batılı emperyalist ülkelerin yüzündeki maske bir anda düştü, gerçek ırkçı-faşist yüzleri açığa çıktı.

Son bir ayda yaşananlar, Avrupa'nın ırkçılığının farklı görünümüne altın ve çok yönlü olarak nasıl saldırganlaşabildiğini gösterdi.

Birincisi, Rusya'ya yönelik olarak başlatılan ekonomik ve siyasi yaptırımlar, "Rus" olan herşeye karşı ırkçı bir saldırganlığa dönüştürüldü.

İnsanlığın ortak kültürel değerleri arasında yer alan Dostoyevski, İtalya'da ders programından çıkarıldı; Netflix Tolstoy'un Anna Karenina romanının diziye çekilmesini durdurdu; Almanya'da görev yapan Rus orkestra şefi Valeri Gergiev görevden alındı; Zagreb Filarmoni Orkestrası Çaykovski'nin eserlerini programından kaldırdı; Tarkovski film listelerinden çıkarıldı; Kuğu Gölü Balesi yasaklandı; Rusya'nın Cannes Film Festivali'ne katılması yasaklandı; pek çok Batılı devlet, ülkelerinde öğrenim gören Rus öğrencileri sınırışı etme kararı aldı; Rus ve Belaruslu sporcuların uluslararası müsabakalara katılamayacağı açıklandı; Rus kulüpleri ve milli takımlarının FIFA, UEFA ve FIBA tarafından düzenlenecek spor karşılaşmalarına katılmaları yasaklandı. Rus kedilerini bile Uluslararası Kedi Federasyonu'nun etkinliklerinden çıkardılar...

Bitmedi. Ukrayna'dan Polonya'ya geçmek isteyen öğrenciler sınırda durduruldu, Afrikalı öğrenciler gruptan çıkarılarak "beyaz" öğrenciler

Instagram'ın üst şirketi olan Meta, bu platformlarda nefret söylemlerine dönük yasağını esneteceğini "Putin'e ölüm" türü söylemlere izin vereceğini açıkladı.

İkincisi, Ukraynalı "mülteciler" e yaklaşımları çarpıcıydı. Suriye'den, Ortadoğu'dan, Afrika'dan gelen mülteciler Avrupa Birliği'nin kapılarında korkunç bir dram yaşadılar yıllar boyu. Denizden gitmek isteyenlerin tekneleri-botları batırıldı ve boğularak ölüme terk edildiler. Karadan sınırı geçenler, diğer taraftaki sivil faşistler tarafından dövüldü, paraları-giyisileri alındı ve geri gönderildiler. Devletlerin kolluk güçleri ise gaz sıkı, copladı. Geldikleri ülkede savaştan, IŞİD'den, Taliban'dan kaçan çoluk-çocuk sivil halk, Avrupa'da resmi ve sivil vahşetle karşılandı. "Mavi gözlü, sarı saçlı" mülteciler ise, Avrupa'da tren istasyonlarında "evime iki kişi alabilirim" yazan kağıtlarla, yardım kampanyalarıyla, büyük bir kucaklamayla karşılandılar. Ne de olsa Ukraynalılar da "Avrupalı"ydı!

Üçüncüsü, Ukrayna'daki Neo-Nazi çeteler, "özgürlük savaşçısı" olarak meşrulaştırıldı, kutsandı. II. Emperyalist Savaş sonrasında kitlelerin Nazilere duyduğu öfke nedeniyle, devletler bu kurumlarla bağlarını kesmek, onları yasaklamak, Nazi sembollerine ve söylemlerine ağır cezalar belirlemek durumunda kalmışlardı. Şimdi Ukrayna'da bu tutumu esnetme olanağı buldular. Ukrayna savaşının en korkunç yüzü olan Neo-Nazi çeteler (Ukrayna Ordusu içine alınan Azov Taburları başta olmak üzere) artık Avrupa basınında ve yöneticilerinin dilinde, "kabul edilemez" noktanın dışını çıkartılıyor. Onlar için 2014 sonrasında yavaş yavaş "faşist" ve "Nazi" kavramlarının yerine "ülkücü", "aşırı sağ" gibi tanımlar kullanmaya başladılar; savaş başladıktan sonra ise hızla "iyi eğitilmiş savaşçılardan oluşan gönüllü bir birlik" gibi "olumlayan" ve meşrulaştırılan ifadelerle geçtiler. ABD Temsilciler Meclisi Sözcüsü Nancy Pelosi'nin, 16 Mart günü ABD Kongresi'nde Azov Taburları'nın selamlama biçimi olan "Slava Ukraini!" selamını tekrarlaması, (II. Emperyalist Savaş sırasında Nazilerle işbirliği yapan Ukraynalı faşist lider Bandera'ya ait selamlama biçimi) ABD'nin faşizmle kurduğu açık ilişkiyi göstermesi bakımından çarpıcıydı.

Neo-Nazi örgütler, 2014'ten bu yana "hükümet ortağı" yapıldılar; üstelik kitle destekleri, oy tabanları yaklaşık yüzde 1-2 civarında olmasına rağmen. Başbakan yardımcılığı, Genelkurmay Başkanlığı, Savunma Bakanlığı, Tarım Bakanlığı, Tabii Kaynaklar Bakanlığı gibi bakanlıklar, başsavcılıklar, valilikler aldılar. 2014'ten bu yana, "azınlık dilleri" (Rusça başta olmak üzere) yasaklandı, Lenin'in 965 heykeli yıkıldı,

öncelikli biçimde Polonya'ya girdi. Münih'te bir klinik, Rus ve Belaruslu hastaları kabul etmeyeceğini duyurdu.

Facebook ve

Sovyetlere ait simgeler, isimler silindi, "komünizmden arındırma yasaları" çıkartıldı. Odessa'da yapılan bir maç sonrasında "Sağ Sektör" adlı Nazi grubu, bir sendika binasını ateşe vererek, içeriye sığınmış 48 Rus yanlısını vahşice katletti. Bir faşist milletvekili de "şeytanlar cehennemde yanmalı" diyerek bu katliamı savundu.

Fakat bunlar "Batılı demokrasi"ler tarafından görülmedi. Keza Bandera'ya "ulusal kahraman" ünvanı verilmesi; bağımsızlık ilan eden Donbass bölgesinde Nazi keskin nişancılar tarafından "insan avı" yürütülmesi ve sabotajlar düzenlenmesi; ülkenin dört bir yanında yağma, tecavüz, cinayet, işkence gibi suçların işlemesi; Rus nüfusa ırkçı saldırılar düzenlenmesi gibi gelişmeler, AB ülkelerinde bırakalım kınanmasını dikkate bile alınmadı.

Bu Neo-Nazi çetelerin suçları, savaş başladıktan sonra daha da arttı, pervasızlaştı. Çeşitli bahanelerle (hırsızlık vb) yakaladıkları muhalif sivilleri direklere bağlayıp, pantolonlarını indirip, "kıç falakası" yaptıklarına dair bir çok görüntü var mesela. Yakaladıkları Rus askerlerine işkence yaparak öldürdükleri, sonra o askerin telefonundan annesini arayarak oğluna yaptıklarını anlattıkları görüntüler... İşkence, yağma, tecavüz olaylarının, işledikleri savaş suçlarının haddi hesabı yok. Bunlar da "Batılı demokrasiler" in görüş alanına giremiyor bu savaşta.

* * *

Örnekleri artırmak mümkün. Avrupa'nın bir çok kentinde ve kurumunda, ırkçılığın en çirkin halleri üzerimize yağıyor son bir aydır. Tepkiler üzerine, Dostoyevski'nin dersinin yeniden müfredata konması gibi bazı konularda geri adım atmak zorunda kalıyorlar elbette. Ancak bundan daha önemli olan, Nazi çetelerin kitleler gözünde meşrulaştırılması, onaylanması, desteklenmesidir. Nazizmin doğum yeri olan Avrupa, Neo-Nazilerin yeniden güçlenmesinin de merkezi haline geliyor. Bugüne kadar kitlelerin tepkisinden dolayı, kendi içindeki Neo-Nazilere belli sınırlar koymak zorunda kalan "Batılı demokrasiler", Ukrayna'daki Neo-Nazilerin pervasızca büyümesi, güçlenmesi için çaba harcıyorlar.

Rusya'nın Ukrayna'da gerçekleştirdiği emperyalist işgalin savunulacak bir yanı yoktur; tüm emperyalist işgaller gibi lanetlenmeli, karşı çıkılmalıdır. Ancak bu işgal, Nazilerin yeniden ve Ukrayna'dan başlayarak güçlendirilmesine bahane yapılmamalıdır.

I. Emperyalist Savaş, Çarlık Rusya'sında gerçekleşen büyük Ekim Devrimi ile sonlanmış; dünya genelinde kitlelerin sosyalizm özlemi somutluk kazanmıştı. Faşizm, kitlelerdeki sosyalizm özlemine ve mücadelesine karşı, Avrupalı ve ABD'li tekeller tarafından üretildi, güçlendirildi, desteklendi. Hitler ve faşist ordusu, sosyalizm gerçeğini yoketmek için Almanya'nın başına getirildi.

Bugün ekonomik kriz tüm dünyada yaygınlaşıyor ve kitlelerin yaşam koşullarını katlanılmaz hale getirirken, buna karşı mücadele ve sosyalizm istemi yeniden güç kazanıyor. Başta "Batılı demokrasiler" olmak üzere emperyalistler, Nazizmin yeniden güç kazanması, yaygınlaşması, gerektiğinde başka ülkelerde de piyasaya sürülebilmesi için özel olarak çaba gösteriyorlar. Ukrayna savaşının, gözlerden gizlenmek istenen en önemli yanlarından biri de budur.

Ukrayna savaşına dair notlar

Rusya'nın Ukrayna'yı işgali ile başlayan savaş bir ayı geride bıraktı. Her haksız savaş gibi, başladığı andan itibaren siyasi-ideolojik bir kargaşaya, kafa karışıklıklarına yol açtı. Özellikle “sol”da kritik dönemeçlerde bir “yarılma” yaşanır, iki ayrı kutupta saflaşmalar olur. Yapılması gereken, Lenin'in deyişiyle “kavranacak temel halka”ya odaklanmaktır.

Biz de en çok tartışılan konular, sorulan sorular üzerinden, “kavranacak temel halka”ya bakmaya çalışacağız bu yazıda.

Bu savaş haksız bir savaştır

Ukrayna'da 2014 yılından bu yana iktidarda olan Neo-Nazilerin, halk üzerinde uyguladığı şiddet ve baskı tartışmasız bir gerçektir. Bu faşist yönetimin saldırılarını gerekçe yapan Rusya'nın Ukrayna'ya girmesi ise, emperyalist bir işgaldir.

“Sol” kesimin en büyük yanılgısı, iki tarafın da haksız olduğu bu savaşta, bir tarafın yanında yer almaya çalışmaktır. Ukrayna devleti “mağdur” bir devlet değil, doğrudan NATO askeri mekanizmasının bir parçasıdır ve hem kendi halkına hem de Rus halkına karşı faşist saldırganlık içindedir. Rusya'nın başka bir ülkeyi işgal ederek, o ülkenin yaşadığı sorunları çözmesi de mümkün değildir. Sonuçta halk, bir taraftan faşist vahşetin, diğer taraftan emperyalist işgalin saldırısı altında kalmıştır.

Bu durumda Ukraynalı devrimci-komünistlerin tutumu iki tarafa da karşı çıkmak; iki tarafa karşı da bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm savaşını yükseltmek; bu doğrultuda işçi ve emekçileri harekete geçirmek olmalıdır. Her koşulda “ulusların kendi kaderini tayin hakkı” savunulmalıdır. Ukrayna'nın Donbass ve Kırım bölgelerinin, ayrılıp Rusya'ya katılma hakkı vardır; buna Ukrayna halkı karşı çıkmamalıdır. Diğer yandan Ukrayna'daki faşist yönetim, sadece Ukrayna halkının mücadelesi ile püskürtülebilir; emperyalist bir işgal ile değil.

Bu savaş, Rusya'nın NATO'yla savaşıdır

Savaşın bir tarafında Rusya'nın olduğu açıktır. Ancak diğer taraf, “Ukrayna Ordusu” kavramıyla daraltılamayacak kadar geniştir. Savaş başlamadan öncesiyle, sonrasıyla NATO, bu savaşın aktif bir tarafıdır.

2000'lerin başlarından bu yana, “NATO'nun genişletilmesi” adı altında, eski Sovyet coğrafyasına ait ülkeler, ABD'nin ve Almanya'nın yakın markajı altına girdi. 2004 yılından itibaren Ukrayna somut olarak Amerikancı darbelere maruz kaldı. 2014 yılındaki NATO darbesinden bugüne, ABD sürekli olarak Ukrayna'nın NATO'ya üye yapılması söylemini sıcak tutuyor, bu konuda Ukrayna yönetimini sistemli

biçimde Rusya'ya karşı destekliyor. Bu dönem aynı zamanda, NATO'nun Ukrayna ile doğrudan askeri ilişki kurduğu bir dönemdir. Türkiye'nin Ukrayna'ya Bayraktar SİHA'ları (Silahlı İnsansız Hava Aracı) satışı bu ilişkinin bir parçasıdır.

Son 6 ay içinde NATO, Ukrayna ile askeri tatbikatlar düzenlemiş, NATO'nun savunma sistemlerinin Ukrayna'ya kurulacağı açıklanmış, Ukrayna'nın NATO'ya alınacağı üzerine sayısız haber yapılmıştır. Aynı dönemde ABD, İngiltere ve Kanada'dan Ukrayna'ya giden NATO eğitmenleri, burada aylar boyunca kalarak en gelişmiş silah, tank-savar, uçaksavar füzelerin kullanımı konusunda eğitimler vermiştir. Üstelik bu askeri eğitim, sadece Ukrayna ordusuna değildir; faşist çetelerin birçoğu, doğrudan NATO güçlerinden eğitim ve yardım almaktadır.

Savaşın başlamasından sonraki ilk birkaç gün içinde, Avrupa'dan onbinlerce füze, tonlarca silah ve teçhizat gönderildi Ukrayna'ya. Bu müthiş silah akışı, Ukrayna'nın Rusya'yı durdurmasını sağlayan ilk unsur olmuştur.

Sadece silah ve para desteği değil, insan desteği de söz konusudur. Zelenski'nin çağırısı, başta NATO ülkeleri olmak üzere dünyanın dört bir yanından Ukrayna'ya akmakta olan paralı askerleri meşrulaştırmak içindir. Bu para-militer güçler Zelenski çağrı yaptıktan sonra gelmediler; 2014'ten bu yana Ukrayna topraklarında bu güçler zaten sistematik biçimde artırılmıştı. Yapılan çağrı, varolan durumu resmileştirdi sadece. Ve ardından Ortadoğu'daki IŞİD'çiler içinde olmak üzere katiller sürüsü taşındı Ukrayna'ya.

Zelenski'nin meydan okuyan konuşma metninin yazılmasından savaş taktiklerinin belirlenmesine kadar, NATO doğrudan bu savaşın içindedir. Ukrayna'nın çok etkili biçimde kullandığı “keskin nişancı operasyonları” da, ağır tank birliklerine karşı vur-kaç taktikleri de, ABD'nin askeri eğitimlerinin sonucudur. Dahası çok ciddi bir istihbarat paylaşımı söz konusudur. Mesela savaşın ilk günlerinde Rusya, Ukrayna'da bir havaalanına paraşüt birliği indirdi. ABD bu durumu tespit etti ve Ukrayna'yı yönlendirdi; sonuçta o paraşüt birliği tamamen yokedildi.

Bu yanı sıra Rusya, Ukrayna topraklarında NATO'nun birleşmiş askeri gücüne karşı savaş yürütmektedir.

Rusya “şimdiden yenildi” mi

Rusya'nın beklediği bir direnişle karşılaştığı doğrudur. Ancak Rusya askeri gücü, bu kadar kolay yenilecek bir güç değildir.

Zaten ABD'nin amacı da savaşın uzaması, Rusya'nın askeri-siyasi-ekonomik olarak tahrip edilmesi, bu arada Ukrayna'da oyalanması ve diğer bölgelerde, rekabet alanlarında ABD'nin elinin rahatlamasıdır. Ukrayna bu savaşa kurban edilmiştir. Bu ülke savaşın şiddeti altında yerle bir olurken, ABD Rusya'nın güçsüzleşmesini beklemektedir.

Kaldı ki daha büyük destek vermesi, Rusya'nın nükleer silahları devreye sokmasına da neden olabilir. ABD ve AB emperyalistleri, savaşın kontrolsüzce

büyümesini de istemedikleri için, şimdilik desteği sınırlı tutmaktadırlar.

Diğer taraftan AB ile ABD'nin birleştiği, ilk defa Rusya karşısında bu kadar blok hareket ettikleri de doğrudur. Rusya AB karşısında “doğalgaz kartı”nı rahatlıkla uygulayabileceğini düşünürken, işler böyle yürümedi, Almanya başta olmak üzere AB ülkeleri resti çektiler; çok ağır ekonomik yaptırımları devreye soktular.

Ancak başka bir ülke için son derece yıkıcı olabilecek bu durum, Rusya için o kadar yıkıcı bir tablo oluşturmayacaktır. Rusya, “dersler” çıkarabilen bir ülkedir. Mesela, öncesinde Rusya'da buğday üretimi hiç yokken, 2014 yılında uygulanmaya başlanan yaptırımların ardından, buğdayda kendine yeterli bir ülke haline geldi; ayrıca genel olarak tarım üretimini artırdı. Rusya bu türden değişiklikler yapabilecek bir altyapıya, sosyalizm döneminden kalma bir üretim tecrübesine sahip bir ülke. Bugünkü yaptırımlar karşısında da, kamuda temel önemdeki ürünlerin ithalatını durdurma ve üretimine başlama kararı aldığını duyurdu.

Rusya bu yaptırımlardan mutlaka etkilenecektir. Ancak onun da doğalgaz başta olmak üzere, kullanabileceği farklı silahları söz konusudur. Doğalgazı Ruble ile satma konusunda aldığı karar, dünya ekonomisini etkileyebilecek güce sahiptir.

Kaldı ki Rusya'nın işbirlikçileri arasında dünya ekonomisi içinde belirleyici rolü olan ülkeler de vardır. Savaş başladıktan hemen sonra BM Genel Kurulunda Rusya'yı kınama kararına 141 ülke onay verirken 5 ülke karara karşı çıktı, 47 ülke ise çekimser oy kullandı ya da oylamaya katılmadı. Yarı Afrika'da olan bu ülkelerin tamamı ya önemli yeraltı kaynaklarına sahip ya da stratejik geçiş noktalarında konumlanmış durumdadır.

Çin'in Ukrayna konusunda ne yapacağı ise, daha karmaşık bir konudur. Rusya'nın zayıflaması ABD'nin Çin ile karşı karşıya kalmasını getireceği için, Çin'in işine gelmez. Bu nedenle Rusya'yı yalnız bırakmaz. Diğer taraftan Çin için asıl önemli olan, uluslararası ticaretin devam etmesi, Çin ekonomisinin dizginsizce yayılmasının devam etmesidir. Savaş gibi durumlar, bu ticarete sekte vurur; bu da Çin'e yaramaz. Bu yanı sıra Rusya'nın Ukrayna işgaline çok sıcak bakmadı.

Rusya kolayca güç kaybedecek, Ukrayna'ya yenilecek bir ülke değil. Rusya'yı asıl zayıflatacak olan, kendi ülkesindeki savaş karşıtı harekettir; ancak bu hareketin ne derece etkili olacağı belirsizdir.

* * *

Savaşın ilk ayı, iki tarafın da birbirini tartması ile geçti. ABD ortaya çıkan tablodan oldukça memnun. Rusya ise savaş aynı biçimde sürdüremeyeceğinin farkında, yeni planlar yapmaya ihtiyaç duyuyor. Kesin olan şey, savaş kolay bitmeyecek; Rusya kısa vadede kolay bir yenilgi almayacak, ABD de hedeflerinden vazgeçmeyecektir.

Bu arada Ukrayna halkı savaşın vahşetini, acısını giderek daha yoğun biçimde yaşıyor. Yıkılan kentler, açlık, artan saldırganlık, ülkede kalan Ukraynalıları; mülteci yaşamı ve belirsizlik ise giden Ukraynalıları tarumar etmeye devam edecektir.

Yaşanan III. Emperyalist Paylaşım Savaşı'dır

Rusya'nın Ukrayna işgaliyle birlikte, savaş Avrupa'ya da sıçramış oldu. Bu durum, savaşın Ortadoğu ile sınırlı "bölgesel bir savaş" değil, dünya ölçeğinde süren "üçüncü emperyalist savaş" olduğu gerçeğini bir kez daha kanıtladı. Savaşın niteliğini, adını doğru koymak ve bu yönde halen süren kafa karışıklığını gidermek bakımından yararlı olacağı düşüncesiyle konuyla ilgili daha önce yayınladığımız bir yazıyı kısaltarak koyuyoruz.

11 Eylül 2001'de ABD'nin İkiz Kuleleri üzerinde dev bir molotof gibi patlayan uçak saldırıları ile başlayan 3. Emperyalist Paylaşım Savaşı, dünya-nın genelini etkisi altına olarak sürüyor. 2002 yılında gerçekleştirilen I. Kongre'de, bunun yeni bir emperyalist paylaşım savaşı olduğunu görmüş ve nedenleriyle ortaya koymuştuk. Bu gerçek uzunca bir süre farkedilmedi. Hemen tüm siyasal yapılar, "yerel-bölgesel" savaşlar olarak ele aldılar. **Son yıllarda tek tük bazı kesimlerden "3. Dünya Savaşı" tanımları gelmeye başlamışsa da, genel olarak savaşın gerçek düzeyi halen görülmüyor.**

Kendini siyasal-ekonomik-askeri her alanda çarpıcı biçimde ortaya koymasına rağmen, 3. Emperyalist Savaş gerçeğinin devrimci çevrelerde bile tanımlanmamasının iki temel nedeni vardır: **Birincisi "artık yeni bir dünya savaşı yaşanmayacağı" yolundaki yanlış teorilerdir. İkincisi ise, günümüzdeki savaşın bu kadar uzamasının nedenlerini çözümlenemeyen ve yaşanmış iki emperyalist savaşa benzemeyen yanlarını temel alan "şabloncu" yaklaşımıdır.**

İlk iki emperyalist savaşın arasında sadece 20 yıl vardı. 1914'te başlayan I. Emperyalist Savaş, 4 yıl sürüp 1918'de bittikten 20 yıl sonra, 1939'da ikincisi patlak verdi. Bu defa biraz daha uzun süren savaş, 6 yıl sonra 1945 yılında, sosyalist Sovyetler Birliği'nin (SB) Almanya'ya girmesiyle bitti.

Sonrasında *"III. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın yaşanmayacağı"* yolundaki teoriler, pek çok kesim tarafından ileri sürüldü. Bunu savunanlar, nükleer silahlar başta olmak üzere silah teknolojisinin "caydırıcı" boyuta ulaşmasını, emperyalistleri yeni bir savaşa girmekten alıkoyacağını savundu. Öyle ki, nükleer silahların devreye girdiği bir savaşta, dünyanın tamamen yokolması ihtimali vardı. Bu durumda emperyalistlerin "akıllı" ve "uzlaşmacı" davranarak açık savaşlardan kaçınacağı varsayılıyordu. Hatta "soğuk savaş" terimi, tam da bunu ifade etmek için üretilmişti.

Üstelik aradan geçen zamanın kendilerini doğruladığına inandılar. II. Emperyalist Savaş'ın ardından geçen onyıllar boyunca "soğuk savaş" yaşandı, Vietnam işgal edildi, SB parçalandı, hatta

'90'ların başında ABD kendi dünya imparatorluğu-nu, "tek kutuplu dünya"yı ilan etti vb. Kısacası pek çok önemli gelişme yaşandığı halde, yeni bir dünya savaşının patlamadığı görüldü. *"Demek ki yerel-bölgesel savaşlar olacak, ancak yeni bir dünya savaşı yaşanmayacak"* tezi iyice pekişti.

Oysa **emperyalizm varolduğu sürece, emperyalist savaşlar kaçınılmazdır.** Emperyalizm öncesi toplumsal dönemlerde, büyüyen ve güçlenen sömürgeci devlet için, dünya "uçsuz bucaksız" bir keşif alanıdır. Kimi zaman savaşarak bazı ülkeler üzerinde hakimiyet kurarlar, kimi zaman da ilkel kabilelerin yaşam sürdürdüğü "yeni" toprakları "keşfederler". Her halükarda büyüyen ekonomik ve askeri güçlerini gerçekleştirme alanları ve olanakları bulunur. Emperyalizm dönemi ise, dünya üzerindeki her karış toprağın paylaşılmış olduğu evredir. **Sahipsiz tek bir karış toprak kalmamıştır. Artık büyüyen ve gelişen bir emperyalist, kendi hegemonya bölgesini oluşturmak, kendi pazar alanlarını yaratmak için, mutlaka başka bir emperyalistle savaşmak zorundadır.** Bu nedenle Lenin, "emperyalist savaş" kavramını, *"paylaşılmış toprakların yeniden paylaşılması"* olarak tanımlamıştır.

Kendi pazar-alanını genişletmek, dünya pazarlarındaki payını artırmak isteyen her emperyalist, bunun savaşını verir. Çünkü **pazar-alanını genişletmek, emperyalistler arasında "uzlaşma" ile, "akıllı yönetim"le gerçekleştirilebilir bir şey değildir.** Hiçbir emperyalist, kendi pazar-alanını bir başkasıyla paylaşmayı kabullenmez. Bu nedenle **ne yokedici nükleer silahlar, ne hayal edilemez bir düzeye ulaşan teknoloji, ne de "akıllı-uzlaşmacı" yöneticiler, emperyalist tekellerin kar hırsının ve bu kar uğruna verilecek savaşların önüne geçemez.** Bütün emperyalist savaşların çıkış noktası ve en önemli ortak yönü budur.

I. Emperyalist Savaş, yükselen emperyalist Almanya'nın dünya pazarlarında kendi payını artırma çabası ile başlamıştı. II. Emperyalist Savaş'ı başlatan da yine Almanya oldu; ancak bu defa, yükselen emperyalist ABD tarafından beslenip-büyütülen, öne itilen bir Almanya vardı. **III. Emperyalist Savaş ise, yükselen emperyalist Çin'in pazar-alanlarını genişletme girişimini, ABD'nin engelleme çabası olarak başladı.**

Sonuçta üç emperyalist savaşın çıkış noktası farklı olmakla birlikte **hepsinin ortak yönü, "paylaşılmış toprakların yeniden paylaşımı" kavgasıdır.** Başka ortak yanları da vardır. Mesela bir **"ön hazırlık savaşları dizisi"** sözkonusudur. II. Emperyalist Savaş resmi olarak 1939'da başlamıştı; ancak 1936 İspanya İç Savaşı, II. Emperyalist Savaş'ın provasını niteliğindedir. Hatta öncesinde 1931'de Japonya'nın Manchurya'yı, 1935'te İtalya'nın Habeşistan'ı, 1938'de Almanya'nın Avusturya ve Çekoslovakya'yı işgali, emperyalist

savaşın bir parçası, ön çarpışmalarıdır.

III. Emperyalist Savaş ise, ABD-NATO'nun 2001'de Afganistan işgali ile başlamıştır. 2003'te Irak işgali, 2006'da İsrail-Hizbullah savaşı, 2008'de Rusya'nın Gürcistan'ı işgali, 2011'de Suriye'de cihatçılar eliyle başlatılan savaş, Yemen'den Venezüella'ya, Güney Çin Denizi'nden Kırım'a, Keşmir'den Libya'ya kadar, dünyanın pek çok bölgesinin savaş alanına dönüştürülmesi, III. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın etaplarıdır.

III. Emperyalist Savaş neden uzuyor

Diyalektiğin kuralıdır: Aynı suda iki kez yıkanılmaz! Ve tarihte tekerrür yoktur. Hiçbir olay, birebir aynı biçimde tekrarlamaz. Bu kural, emperyalist savaşlar için de geçerlidir. Özü ve temel yanları aynı kalmakla birlikte, hem nesnel, hem de öznel değişimlerin, kimi farklılıklar yaratması kaçınılmazdır.

Geçen yıllar en başta teknolojiye bir ilerleme getirmiştir. Mesela I. ve II. emperyalist savaşlar arasında, uçakların kullanımı yönüyle çok büyük farklar vardır. Keza silah sistemleri de iki savaş arasında değişiklik göstermiştir. II. Savaş'tan bu yana yaşanan teknolojik değişim ise devasa boyutlardadır. Bu nedenle, **teknik-taktik olarak savaşların aynı seyri izlemesi düşünülemez.**

Engels, *"askeri taktik, askeri tekniğin düzeyine bağlıdır"* der. II. Emperyalist Savaş ve sonrasında büyük askeri uçakların üretilmesi ve bunlarla ağır bombardımanların yapılabilmesi, savaşlarda hava kuvvetlerinin önemini arttırmıştı. Yanısıra havadan bombardıman ile asker ve araç zayıyatı en alt düzeyde tutulmaktaydı.

Yıllar içinde değişen bir başka unsur da, siyasi-ekonomik tablodur. Ne savaş koşullarını hazırlayan ekonomik krizler birbirinin tekrarı biçiminde yaşanmaktadır, ne de bu krizler karşısında uygulanan politikalar... Her yaşanan olay, bir sonrakine önemli dersler bırakır. Emperyalistler de bu dersleri sistemli hale getirmek, kendileri için sonuçlar çıkarmak, aynı hataları tekrarlamamak için uğraşırlar. Emperyalistlerin düşünce kuruluşları, ideologları sonsuz araştırmalar yapar, sayısız raporlar hazırlar, yeni yol-yöntem oluşturmaya çalışırlar. Fakat tüm bu uğraşlara rağmen emperyalizmin doğasını değiştirmek mümkün değildir. Sadece taktiksel değişimleri gerçekleştirebilirler.

Her emperyalist savaşın -büzü aynı kalmakla birlikte- farklılıklar içermedi değildir. Doğal olarak III. Emperyalist Savaş da diğerleriyle birebir

aynı olmayacaktır. Nitekim başından itibaren kendine özgü yönleriyle yeni bir emperyalist savaş olarak sürmektedir.

Birincisi, ABD'nin "önleyici vuruş konsepti" adını verdiği bir yöntemle başlatılmıştır bu savaş.

İlk iki savaş başlatan emperyalist, büyüyen-gelişen ve dünya pazarlarında kendi payını artırmak isteyen emperyalist olmuştur. Yeni gelişen emperyalist, koşulların kendisi için en uygun görüldüğü anda savaşı başlatmıştır.

ABD'nin "önleyici vuruş konsepti" ise, tam da bu tarihsel deneyimler ışığında oluşturuldu. 2000 yılında ABD'de hazırlanan bir çok strateji belgesi, ABD için en büyük tehdidin Çin'den geleceğini tespit etmekteydi... ABD bu gerçeği değiştirmek, tahttaki ömrünü uzatmak için başlattı III. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nı... Çin'i büyümeden yoketmek; "yılanın başını küçükken ezmek" için...

"Önleyici vuruş konsepti"nin amacı ve anlamı budur: Düşman hazır değilken saldırıya geçmek!

Bu nedenle kimin yaptırdığı şaibeli 11 Eylül saldırıları gerçekleşti; ardından Afganistan işgali başladı ve süreç ABD'nin "şer eksen"i ilan ettiği Irak- Suriye- İran- Kuzey Kore hattında ilerledi...

Aslında Çin (ve hatta Rusya) savaşa yeterince hazır değillerdi; ancak ABD de savaş için düşünüldüğü kadar hazır değildi. ABD'nin askeri teknolojisi zayıflamış, Çin'inki yeterince güçlenmemişti. Ekonomik olarak ABD sürekli pazar kaybediyordu, ancak Çin de henüz dünya pazarlarını ele geçirme gücüne ulaşmamıştı. **Onun için 2001'den bu yana verilen savaşların her birinde, "kazanankaybeden" ayrımı, net bir biçimde ortaya konulamadı. "Kazanan"ın "zafer"i bulanıktı; "kaybeden" tekrar tekrar hamle yaptı. Bu koşullarda savaş uzadıkça uzadı.**

İkinci fark, bu emperyalist savaşın uzun bir dönem boyunca "vekaleten" yürütülmesidir. İlk iki savaşta, savaşın tarafı olan

emperyalistler doğrudan savaşın içindeydiler. **Hem kendileri doğrudan savaşmaktaydı, hem de savaş kendi topraklarında gerçekleşiyordu.** Bu nedenle ABD kısmen, diğer emperyalistler ise bütün gövdeleriyle savaşın yıkımını, tahribatını yaşadı.

Bugün ise emperyalistler, aynı durumu yaşamak istemiyor. Kendi topraklarını savaş alanına çevirmeden, kendi halkı savaşın tahribatını yaşamadan bu savaşı kazanmayı hedefliyor. Bunun ekonomik-siyasi-askeri nedenleri kadar, toplumsal nedenleri de var...

Bu koşullarda "vekaleten savaş" çok boyutlu biçimde hayata geçiriliyor. Mesela Irak'ta Blackwater gibi paralı askerler, ABD'nin düzenli ordusundan daha fazla rol üstlenmiştir. Keza ABD'nin Suriye savaşı, cihatçı çeteler tarafından yürütülmüştür. Savaşın en önemli tarafı olan Çin'e "vekalet" eden güç ise, İran'dır. İran, hem kendi çıkarları doğrultusunda ("bölgesel bir güç" olabilmek için) hem de Çin'in önünü açacak şekilde (Yemen, Suriye, Irak) savaşırken, yakın zamana kadar tek bir Çin askeri bile savaşa katılmamıştır. Rusya, Suriye savaşına uzun bir süre girmemiş, Suriye Ordusu'nu desteklemekle yetinmiştir. Keza Ukrayna'nın parçalanması sırasında Donbass bölgesindeki Ukraynalı milisler, Rusya'nın politikaları doğrultusunda savaşmıştır.

Kısacası **bu savaşta emperyalistler birbirlerini savaş ilan etmemiş, birbirlerinin topraklarına asker çıkarmamış, birbirlerinin göklerinden bombalar yağdırmamışlardır. Hatta başka ülkelerin topraklarında bile, iki emperyalist değil, onların besleyip-güçlendirdiği kuvvetler karşı karşıya gelerek savaşmışlardır.** Böylece "zaferler" emperyalistlerin hanesine yazılırken, "yenilgiler", vekil güçlerin üzerine yıkılabilmiştir... **Vekalet savaşları, "yenen-yenilen" safların netleşmesini önleyen en önemli perdedir ve savaşların uzadıkça-uzamasını getirmektedir.**

Üçüncüsü, kitlelerin savaştan çıkardığı derslerin etkisidir. "Savaş"ın anlamını bilen kitleler, bu kez daha savaş başlamadan önce savaşı durdurmak için harekete geçti ve savaşın hızını kesmeyi başardı. **ABD başta olmak üzere, her işgalci ülke, öncelikle kendi işçi ve emekçilerinin büyük direnişleri ile karşı karşıya kalmıştır.**

Yanısıra ilk iki dünya savaşında, yükselen emperyalistlerin dünya halklarına "vaatleri" sözkonusuydu. Ama **bugün, savaşı başlatan ABD'nin vahşi ve katliamcı yüzü dünyanın pek çok bölgesinde teşhir olmuştur.** ABD'nin vaadettiği "demokrasi" de, ABD emperyalizminin kendisi de, dünya halklarının gözünde "lanetli" bir konumdadır.

Bu nedenle Afganistan ve Irak işgalleri, tüm dünyada ve ABD'nin kendi içinde çok büyük savaş karşıtı eylemlerle karşılandı... **Bu direnişler, ABD'nin başlattığı savaşın ilerlemesinin önündeki en büyük engele dönüştü. ABD emperyalizmi, belli zaferler elde edemeden, yeni savaşlara başlayamadı.** Mesela Suriye ve Irak'ta başarı kazanamadığı için, sonraki hedefi olan İran'a savaş açamadı. Böylece yeni emperyalist savaş, uzadıkça uzadı...

Dördüncüsü, öncekilerden farklı olarak, işgal edilen ülkelerdeki egemen sınıflar da genel olarak işgale karşı direniş göstermiştir.

II. Emperyalist Savaş'taki saflaşma, gerçekte emperyalist dünya ile sosyalist dünya arasında yaşandı. Almanya emperyalist kampın genel olarak desteğini almış, teşvik edilmişti. **Hitler, sadece Alman tekellerinin değil, ABD'li tekellerin de finansmanıyla ülkeyi ve emperyalist savaşı yönetmişti.**

Almanya'nın işgal ettiği hiçbir ülkede, burjuvazinin işgale karşı direnmemesi ve işgalci ile işbirliği yapması, emperyalistlerin ortak bir tutum içinde olması, bununla bağlantılıdır. Emperyalist kamp açısından, sosyalist Sovyetler Birliği'nin güç ve etkisinin artması, kapitalist ülkelerdeki işçi ve emekçilerin sempatisini kazanması, bu ülkelerdeki sınıf mücadelesini yükselten bir rol oynaması, en büyük tehditti çünkü. Bunun en çarpıcı örneği Fransa'dır. Fransa hükûmeti ve ordusunun, tek bir kurşun bile atmadan Paris'i "açık şehir" ilan etmeleri ve Alman işgaline teslim olmalarının başka türlü açıklanamaz.

Benzer biçimde **ABD başta olmak üzere emperyalist ülkeler tarafından öne itilen Alman faşizmine, önce çevresindeki ülkeler "hediye edilerek" gücü büyütülmüş; tüm dünyaya korku salan bir "yenilmezlik miti" oluşturulmuştur.** Ve Avrupa'nın büyük bölümünü bu şekilde kolayca tahakküm altına alan faşist ordu, asıl hedef olan Sovyetler Birliği'nin üzerine gönderilmiştir.

Almanya SB'yi işgal etmeyi başardığında, bütün emperyalist kamp kazanacaktır; savaş kaybedtiğinde ise yenilen sadece Almanya olacaktır... Sonuçta emperyalistler, sosyalizm karşısında birleşmişlerdir. Gelişmekte olan ve dünya hegemonyasını isteyen emperyalist olan ABD, I. Emperyalist Savaş'ın yenileni Almanya'yı güçlendirerek SB'ye karşı savaşmaya hazırlamıştır. Ve bu yönüyle, Almanya'nın sosyalist SB'ye karşı savaşının, kısmi bir vekalet savaşı olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Bugünkü savaşta ise, "paylaşım" için masaya yatırılan "pasta", bütün bir emperyalist-kapitalist dünyanın pazar alanlarıdır. Bu durum, emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkileri keskinleştirmekte, çatışmalarını arttırmaktadır. (*) Bu nedenle emperyalistlerin kendi çıkar çatışmaları savaşın temelini oluşturmuştur. Ve savaş alanına dahil edilen her ülkedeki egemen sınıflar, işbirliği yaptığı emperyalistin çıkarları doğrultusunda işgale karşı direnmektedir.

II. Emperyalist Savaş ile III. Savaş arasındaki temel farklardan biri de budur. **Almanya, II. Emperyalist Savaş sırasında işgal ettiği ülkelere sadece halkın direnişi ile uğraşırken, egemenlerle işbirliği yapmanın rahatlığını yaşıyordu. Bugün ise, işgal edilen ülkelerin egemen sınıfları da direnişin bir parçası olabiliyor ve işgalci emperyaliste karşı direniş çok yönlü biçimde büyüyor.** Ve bu durum savaşın uzamasını, sarkmasını sağlıyor.

Beşincisi, işgalci emperyalist, stratejisini "kazanamasa bile en azından kaybetmeme" üzerine kurmuştur.

İlk iki emperyalist savaşta, savaşın tüm evreleri çok hızlı biçimde ilerlemiş, kazanan-kaybeden hızlı biçimde netleşmişti. Hatta II. Emperyalist Savaş sırasında Almanya, girdiği her ülkeyi çok hızlı biçimde ele geçirmeyi başarmıştı.

Bugün ise saldırgan emperyalist ABD, işgal ettiği hiçbir ülkede, somut bir zafer elde edemiyor. “Kazanan” olmaya gücü yetmeyince, “kaybeden” olmamak için savaşı uzatıyor. Futboldaki “oyun-takma” taktiğine benzer biçimde, “oyun-kuran” olamadığı koşulda, “oyun-bozan”lık yapıyor.

ABD’nin Ortadoğu’da vermeye çalıştığı savaşın bir yanında, petrol ve doğalgaz başta olmak üzere enerji kaynaklarına sahip olma hedefi durmaktadır. Diğer yanda ise, dünyanın en stratejik ticaret güzergahını ele geçirme, rakiplerine bu fırsat tanımama çabası vardır. Burada **ABD’nin hedefi öncelikle Çin, yanısıra Rusya’dır.**

Çin için “Kuşak ve Yol Projesi” dünya hegemonyasını kurmak için en önemli araçtır. Bu proje ile tüm dünya haritasını, kendi ticaret yolları olarak yeniden düzenlemeye çalışmaktadır. Ve bu projenin önemli güzergahlarından birisi, İran-Irak-Suriye üzerinden Akdeniz’e ulaşan ticaret yoludur. ABD, Irak ve Suriye savaşları boyunca bu rotayı engellemek, bu yolun denize ulaşmasını durdurmak için uğraştı durdu. Ülkelerin tamamını ele geçiremeyince, iki ülke arasındaki sınır kapılarını kontrol altına almayı hedefledi.

Rusya’nın, Suriye’nin ya da İran’ın her kazanımına karşılık, ABD yola barikatlar döşemeye, engeller koymaya, çelme takmaya devam ediyor. Tıpkı I. Emperyalist Savaş’ta İngiltere ve Fransa’nın, gelişen emperyalist Almanya’yı durdurabilmek için Berlin-Bağdat demiryolunu engelleme çabasında olduğu gibi...

Keza ABD ve NATO’nun Rusya’yı çevreleme politikası, Rusya için büyük bir sorundur. Rusya 2008’de Gürcistan’da, 2014’te Ukrayna’da ABD’yi “püskürtmeyi” başarmıştır. (**) Ancak Baltık ülkelerinden Yunanistan’a, Türkiye’den AB ile olan ilişkilere kadar, ABD’nin bu çabası sürmektedir. Rusya’nın Ortadoğu savaşında yer almasını engellemek için çok çeşitli hamleler yapmıştır; ancak Irak, İran ve Suriye, Rusya’nın yardımıyla ABD’nin savaş politikalarına karşı direnişi büyötmektedir.

ABD’nin bu hamleleri savaşın sonucunu elbette değiştirmeyecek, ABD’nin “kaybeden” olmasını önlemeyecektir. Çünkü “oyun-bozan”lık yapmak, kazanmayı sağlamaz, sadece kaybetmeyi geciktirir. Ama zaten ABD’nin de hedefi budur; zaman kazanmak! Ve bu tutum, III. Emperyalist Savaş’ın uzamasının sebeplerinden biridir.

Altıncısı, sosyalist bir ülkenin olmayışıdır. II. Emperyalist Savaş sırasında sosyalist Sovyetler Birliği’nin varlığı, savaşın sonucunu değiştiren en önemli unsur olmuştur.

Dünyanın dört bir tarafındaki ülkelerden komünist partilerin üye olduğu Komüntern, sosyalizm cephesinin faşizme ve emperyalizme karşı mücadelesini yönetiyordu. Komüntern’in varlığı, faşizmin işgali altındaki tüm ülkelere büyük bir destek sağladı. Komüntern II. Emperyalist Savaş sürecinde toplantı yapmayı başaramadı; ancak savaş öncesinde ülkelerdeki KP’leri güçlendirmede çok önemli bir rol oynamıştı. Savaş başladıktan sonra bu görev, SB’ye düştü.

Sovyetler Birliği, başından itibaren her ülkedeki anti-faşist direnişin yanında yer aldı. Sovyet topraklarında işgal başladıktan sonra da, faşizme karşı zaferler kazandıkça, diğer ülkelerde işgale karşı direniş güçleniyordu. Kızıl Ordu Nazileri yenerek ilerledikçe, ulaştığı bütün ülkelerde devrimler gerçekleşiyor, yönetimler değişiyordu. Dahası, SB’nin Alman faşizmine nihai darbeyi indireceği kesinleştiğinde; başta Fransa olmak üzere Avrupa ülkelerinin sosyalist kampa dahil olması ihtimali ortaya çıkınca, kaybettikleri bu savaşı bitirmek konusunda bütün emperyalistler birleştiler. Dünyayı kan deryasına çevirmeyi hedefleyen faşist savaş, ancak SB’nin kazanmaya başladığı koşulda bitirilebildi.

Sosyalist bir ülkenin müdahalesi olmadığı ya da savaş sırasında devrimler gerçekleşmediği sürece, emperyalistler kendi aralarındaki savaşları “sonsuza kadar” uzatabiliyorlar. (Tarihte 30 yıl savaşları, 100 yıl savaşları gibi çok uzun süren savaşlar vardır.) Pazarlıklar, hesaplar, tavizler doğrultusunda, bir noktada sonlanan savaş, başka bir noktadan yeniden patlayabiliyor.

Lenin’in “*ya devrimler savaşları önler, ya savaşlar devrimlere yol açar*” sözü, çok önemlidir. **I. Emperyalist Savaş’ı durduran Ekim Devrimi’dir. II. Emperyalist Savaş’ta ise sosyalist Sovyetler Birliği’nin Almanya ve tüm emperyalist sistem karşısında zaferi sözkonusudur; savaş bittiğinde dünyanın üçte biri sosyalist kampa dahil olmuştur. III. Emperyalist Savaş da ancak güçlü devrimci bir dalgayla bitirilecektir.**

* * *

Özcesi **bugünkü savaşın öncekilerden farklı yollardan ilerliyor ve uzuyor olmasının sebebi, değişen nesnel ve öznel koşullardandır.** Bu savaşta ABD’nin “önleyici vuruş konsepti” ile savaşı başlatan taraf olması, diğer emperyalist savaşlardan en önemli farkıdır. Diğer yandan iki veya daha fazla emperyalist ülkenin birbiriyle doğrudan savaşmıyor oluşu, bu savaşın “emperyalist bir dünya savaşı” olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Sonuçta **bütün emperyalistler -doğrudan ya da dolaylı- bu savaşın bir parçasıdır. Zaten bir çoğu askeri birlikleri ile işgal gerçekleştirmekte ve savaşmaktadır. Ayrıca -Ortadoğu’da daha yoğunlaşmış olmakla birlikte- dünyanın dört bir yanı savaş alanıdır.** Ukrayna’dan Venezüella’ya, Malaka Boğazı’ndan Basra Körfezi’ne, Güney Akdeniz hidro-karbon sahasından Kuzey Kutbu’ndaki Arktik Denizi’ne kadar dünyanın her köşesi; hatta uzayın “erişilebilir” bölümü, emperyalist paylaşım savaşının sahasına dönüşmüş durumdadır.

Bütün bu gerçeklerin ışığında 2002 yılından bu yana yaptığımız tespitin altını bir kere daha çiziyoruz: Bugün yaşanan, III. Emperyalist Paylaşım Savaşı’dır. Başlangıç tarihi 11 Eylül 2001’deki saldırılardır. Savaşın odağında Ortadoğu olmakla birlikte, bütün dünya bir savaş alanına çevrilmiş ve emperyalistlerin tümü bir biçimde bu savaşa dahil olmuştur.

Savaş, Çin’in yükselen hegemonyasını durdurmak isteyen ABD tarafından çıkarılmıştır. Ancak ABD bunu başarabilecek güçte değildir; savaş süreci bunu başaramadığının kanıtıdır.

Bugün Çin’in ekonomik, siyasi hegemonyası tartışma götürmez bir durumdadır. “Kuşak ve Yol Projesi” ile Asya-Avrupa-Afrika kıtalarını bir ağ gibi sarmaktadır.

Askeri açıdan ise ABD halen güçlü görünmektedir; ancak bu yanıltıcıdır. **ABD, II. Emperyalist Savaş’tan bu yana hiçbir büyük savaşı kazanamamıştır.** Afganistan, Irak, Suriye savaşlarındaki başarısızlığı ortadadır. Özellikle Ukrayna ve Gürcistan’da, Rusya’nın saldırıları karşısında işbirlikçilerini koruyamamış olması, bu güç kaybının ifadesidir. **Çin ise son dönemde peşpeşe yaptığı hamleler ile askeri alanda da bir iddiası olduğunu göstermektedir.** Türkiye’nin satın almak istediği ancak ABD tarafından engellenen füze savunma sistemi, yeni inşa ettiği uçak gemileri ve silahlanma konusunda kaydettiği ilerleme, Çin’in artık askeri olarak da dikkate alınması gereken bir güç olduğunu göstermektedir. (***) Kaldı ki, Çin, doğrudan girmedikleri Ortadoğu savaşında, İran’ı destekleyerek de askeri gücünü test etmekte ve büyötmektedir. **Çin’in desteklediği İran, üç cephede birden (Irak, Suriye ve Yemen) savaşı başarıyla sürdürüyor. İran, 2015’te Rusya doğrudan savaşa katılınca kadar, bu üç bölgede savaşı stabil tutmayı, yenilgisiz savaşmayı başardı.** (Rusya dahil olduktan sonra Irak ve Suriye’de savaşın seyri değişti.) Bu durum, Çin’in askeri gücünün, sanılandan daha büyük olduğunu göstermektedir.

Bugünkü tablo, ABD’nin korkusunun gerçekleştiğini gözler önüne seriyor. “Önleyici vuruş konsepti” işe yaramamış; Çin’i durdurmayı başaramamıştır. Çin, ekonomik-siyasi-askeri her alanda büyüyüp güçlenirken, dünya hegemonyasını yaygınlaştırırken, ABD her üç alanda da güç kaybetmektedir.

*TİKB(B) 6. Konferans Belgeleri’nden alınmıştır.
(Belgeler “Emperyalist savaş sürüyor... DEVRİM günceldir!” adlı kitapta yayınlandı)*

Dipnotlar:

* “Emperyalizm ve proleter devrimler çağı”nın dört temel çelişkisi vardır. Bunlardan birincisi, emek-sermaye (proletarya-burjuvazi) arasındadır. İkincisi, emperyalizm ile sömürge, yarı-sömürge ülkeler arasındadır. Üçüncüsü emperyalistlerin kendi arasındaki çelişkidir. Dördüncüsü emperyalist kamp ile sosyalist kamp arasındadır. Sosyalist ülkelerdeki geriye dönüşlerle birlikte, bu çelişki fiilen kalkmıştır; fakat emek-sermaye çelişkisinin içinde sürmektedir ve ideolojik olarak varlığını korumaktadır. Günümüzde emperyalistlerin kendi arasındaki çelişkinin öne çıkmış olması, geçicidir, dönemseldir. Aslıolan ve savaşın sonucunu belirleyecek olan, proletarya-burjuvazi çelişkidir.

** Ukrayna her dönem ABD’nin ve Almanya’nın, önce Sovyetler Birliği’ne, sonrasında Rusya’ya karşı kullanmaya çalıştığı, kışkırttığı, içten karıştırdığı bir ülke oldu. Konunun tarihsel bir altyapısı da bulunuyor. Rosa Lüksemburg, 1917 Devrimi’nin daha ilk aylarında Ukrayna’nın “Rus Devrimi’nin geleceği için uğursuz bir rol oynama noktasına getirildiğini” söylüyor ve şöyle devam ediyor: “Rusya’da Ukrayna ulusçuluğu örneğin Çek, Polonya ya da Fin ulusçuluğundan tümüyle farklıydı; bu delice bir hevesti, ülkenin ekonomik, siyasi ya da entelektüel yaşamında hiçbir kökü olmayan, hiçbir tarihsel gelenek izi olmayan birkaç düzine küçük burjuva aydının sağduyudan yoksun didinmesiydi; çünkü Ukrayna hiçbir zaman ne bir devlet, ne de bir ulus oldu, Çevçenko’nun romantik-gerici şiirleri dışında asla ulusal kültüre sahip olmadı. Sanki bir sabah vakti, kıyı bölgesinin insanları Fritz Reuter’den esinlenerek yeni bir ulus ve yeni bir Aşağı Alman Devleti kurmak istiyorlardı....” (Siyasal Yazılar, V Yay. sf. 79-80)

*** Çin son dönemde özellikle donanma ve uzay araştırmalarında öne çıkıyor. Ayrıca ABD basınında Çin’in askeri olarak giderek daha büyük bir tehdit olduğuna dair sayısız haber ve rapor yayınlanıyor. - yn

Newroz kutlamaları kitlesele ve coşkuluydu

Bu yılki Newroz kutlamaları 72 kentte yaygın bir biçimde örgütlendi. HDP ve DBP'nin "Dem Dema Serkeftine" (Şimdi Kazanma Zamanı) şiarıyla örgütlenen Newroz kutlamaları, kitlesele ve coşkuluydu. Özellikle final mitinginin yapıldığı Amed Newroz'u'ndaki kitlesellik dikkat çekti. İstanbul, Ankara, İzmir, Edirne, Hakkari, Batman, Van, Iğdır, Adana, Mersin, Siirt'teki Newroz'larda alanlarda coşku hakimdi. İstanbul'da devletin özellikle dayattığı Yenikapı miting alanının kullanılmış olması ise önemli bir eksiklikti.

Kitleler Newroz alanlarına coşkuyla akarken, devlet bu katılımı engellemek için saldırılar gerçekleştirdi. İstanbul, Diyarbakır ve Hakkari'deki Newroz'larda miting öncesi ve sonrası polis saldırıları ve gözaltılar gerçekleşti. Amed'de polis miting alanına girmek isteyen kitleye saldırınca, kitle taşlarla karşılık verdi. Polis saldırısının püskürtülmesinin ardından alana girildi. İstanbul'daki mitingde ise devlet Partizan kortejinin flamalarını bahane ederek alana almamaya çalıştı. Kortejin kararlı tutumu sayesinde polis geri adım atmak zorunda kaldı. İstanbul'da gözaltına alınan 84 kişi, sonradan serbest bırakıldı. Mitinglere kitlesele katılımlar, alanı daraltan polis bariyerlerini de zorladı; sonuçta bariyerler kaldırıldı.

Kar ve soğuğa rağmen bu yoğun katılım, devletin her türden baskısına, Kürt halkı üzerindeki saldırı politikalarına ve son dönemde giderek daha canyakıcı hale gelen ekonomik krize karşı kitlelerin biriken öfkesinin ifadesiydi. Miting alanında yapılan konuşmalar ise yine seçim odaklıydı. Kitlelerin biriken öfkesi patlama aşamasına gelmesine rağmen, seçimlere kadar bekleme, öfkeyi sandıklara hapsetme politikası, konuşmalara hakim oldu.

İstanbul 1 Mayıs Platformu 1 Mayıs deklarasyonunu yayınladı

İstanbul 1 Mayıs Platformu, 29 Mart günü yayınladığı deklarasyonla kitleleri "Tarihsel ve sınıfsal özünü uygun, kitlesele coşkuyla 1 Mayıs'ı örgütlemeye!" çağırdı. Çağrı metninde; işçi sınıfının büyük direnişlerle başlattığı 2022 yılında, sermayenin saldırılarına, dayatmalarına karşı toplumsal kesimlerin tepkisinin yükseldiği bir dönemde, ülkenin dört bir yanında, 1 Mayıs'ı örgütlemenin önemine şu sözlerle vurgu yapıldı: "1 Mayıs 2022, sınıf mücadelesinin ve direnişin gelişiminin bir basamağı olmalıdır. ...İşçiler, emekçiler, direnen kesimler, kendi gündemlerine, kendi gündemleriyle mücadeleyi büyötmeye odaklanmalıdır. Sermaye sınıfının ve ve tüm uzantılarının saldırılarına karşı mücadeleyi ve direnişleri, büyötmek, daha örgütlü hâle getirmek, kök salmasını sağlamak mümkündür. 1 Mayıs 2022, bunun için iyi bir fırsata dönüştürülebilir. ...Ocak ayından bu yana yaygınlaşan eylemlerde fiilî-meşru mücadele çizgisini esas alınmıştır. İşgallerden grevlere, 8 Mart'tan Newroz'a yasakları tanımayan bu eylemli hat kendi gücünü göstermiştir. Bu gücün birleşik ve kitlesele olarak kendini göstereceği yer 1 Mayıs'dır. Sadece memleketin değil tüm dünyanın en kitlesele 1 Mayıs gösterilerinin adresi olan Taksim, 1 Mayıs Alanı'dır. Taksim üzerindeki her türlü yasak keyfi ve gayrimeşrudur, derhâl kaldırılmalıdır. Şimdi, topyekûn saldırıya karşı, topyekûn direnişi büyötmek, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ı, emeğin sermayeye karşı birleşik karşı duruşu ve cephesi ekseninde örgütlemenin zamanıdır."

Gazi Mahallesi'nde katliamın ve direnişin 27. yıl anması

Gazi Katliamı ve Direnişi, 12 Mart 1995 günü Gazi Mahallesi'nde bir kahveye ateş açılması ve bir Alevi dedenin ölmesi üzerine başlamıştı. Doğrudan devlet tarafından düzenlenen bu katliama karşı, 12-15 Mart günlerinde devrimci ve komünistlerin önderliğinde büyük bir direniş gerçekleştirildi; bu direniş boyunca Gazi ve Ümraniye'de 22 kişi katledildi.

Bu katliam ve direnişin 27. yıldönümünde, Gazi Mahallesi'nde anma yapıldı. 12 Mart günü yoğun kar yağışı, soğuk ve polis ablukasına rağmen, son dönemlerin en kalabalık ve sahiplenici eylemi gerçekleşti. Gazi Cemevi önünde toplanan kitle 13.00'da yürüyüşe başladı. Yürüyüşte Alevi kurumları ve şehit aileleri "Gazi'den Ümraniye'ye adalet istiyoruz" pankartı açtı. TAYAD'lı aileler ve 12 Mart Platformu "Gazi'de düşene dövüşene bin selam! Gazi ve Ümraniye şehitleri ölümsüzdür!" pankartıyla yürüdü. Pankartta, 12 Mart Platformu'nda yer alan kurumların imzaları vardı. Pankartın arkasında ise kurumlar kendi flama ve dövizleriyle kortej oluşturdu. Yürüyüş boyunca "Gazi'de düşene dövüşene bin selam", "Gazi şehitleri ölümsüzdür", "Katil devlet hesap verecek", "Gün gelecek devran dönecek katiller halka hesap verecek", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Anaların öfkesi katilleri boğacak" sloganları atıldı. Özellikle "Katil devlet hesap verecek" sloganının atılmasının ardından devlet kitleye saldırma tehditlerinde bulundu. Ancak bu tehditlere rağmen sloganlar daha gür atıldı. Katliamın gerçekleştirildiği PTT önünde saygı duruşu yapıldı. Ardından mezarlığa yürüdü. Mezarlıkta da saygı duruşu ve basın açıklamasının okunmasının ardından eylem bitirildi.

Berkin Elvan mezarı başında anıldı

Haziran Ayaklanması sırasında Okmeydanı'nda polisin hedef gözeterek katlettiği Berkin Elvan, ölümünün 8. yılında mezarı başında anıldı. Berkin, vurulduğu sırada 14 yaşındaydı. Aylarca komada kaldıktan sonra 11 Mart 2014 günü yaşamını yitirerek şehit düştü.

Taksim Dayanışması ve ailesinin çağrısıyla Feriköy Mezarlığı'nda yapılan anma, saygı duruşuyla başladı. Berkin'in annesi Gülsüm Elvan, yaptığı konuşmada katilleri tanıdıklarını, hiçbir çocuk ölmesin diye mücadele yürüttüklerini, katillerden hesap soruncaya kadar mücadele edeceklerini belirtti, "anayasayı tanımayan, adaleti tanımayan biz tanıştırırız" dedi. Baba Sami Elvan ise, katil polis Fatih Dalgali'nin başta müebbet hapisle yargılanmasına rağmen, şu anda dışarıda olduğunu söyledi. "Bizim çocuğumuzu vuranlar içeride değil, ama eşim ve ben

hakaretten yargılanıyoruz. Çocuğumuzun vurulması için emir veren herkesin yargılanması için mücadelemizi sürdüreceğiz" dedi. Ailenin avukatı Çiğdem Akbulut, yargılanan polisin hala polisliğe devam ettiğini belirterek, "sadece sanık polisin değil, dönemin valisi, il emniyet müdürü, içişleri bakanı ve dönemin 'emri ben verdim' diyen başbakanı yargılanana kadar mücadeleye devam edeceğiz" dedi.

Anmada Grup Yorum Berkin için bestelediği "Uyan Berkin" türküsünü söyledi. Ardından Berkin'in mezarına karanfiller bırakıldı. Anma atılan sloganlarla bitirildi.

12 Mart öncesi 12 Mart Platformu yoğun bir çalışma yaptı. Afişlemeler ve bildiri dağıtımları yapıldı, anons araçlarıyla kitleler eyleme çağrıldı. Bu çalışmalar sırasında ESP'den ve Partizan'dan gözaltına alınanlar oldu. Proleter Devrimci Duruş okurları da başta Gazi Mahallesi olmak üzere İstanbul'da Gazi afişlemeleri ve stic-kerlerini yaptı. 12 Mart Platformu'nun bildirilerini semtlerde dağıttı.

Nevin Berktaş'la imza günü ve söyleşi

YAYKOOP Kadıköy Kitabevi'nde, 19 Mart günü Nevin Berktaş ile söyleşi ve imza günü gerçekleştirildi. Soğuk ve kar yağışlı havaya rağmen etkinliğe katılım yoğun. İlk olarak Yediveren Yayınevi adına bir konuşma yapıldı. Nasıl bir dönemden geçtiğimiz özetlenerek 12 Eylül ve o dönemki direnişle günümüz arasında bağlar kuruldu. Sonra Nevin Berktaş, Hücreler ve 12 Eylül kitabının hangi koşullarda yazıldığını anlattı, içerideki mücadele ile dışarıdaki mücadelenin içiçeliğine vurgu yaptı, Aysel Tuğluk başta olmak üzere hasta tutsakların durumuna dikkat çekti ve bugün insanlığın büyük bir hapishanede yaşamaya zorlandığını, buna karşı mücadele edilmeden hapishanelerin düzelmeyeceğini söyledi. 12 Eylül kitabından bir bölümü okuduktan sonra katılımcılar görüşlerini ifade ettiler, sorular sordular. Ardından grupsal sohbetler yapıldı. Ve Nevin Berktaş kitaplarını imzaladı.

Nevin Berktaş konuşmasında kısaca şunları söyledi:

İlk kitabım "İnancın Sınandığı Mekânlar-HÜCRELER", 19 Aralık 2000 katliamının öngününde doğdu. Egemen sınıflar, sömürüyü daha da ağırlaştıracak ekonomik ve siyasi programı uygulayabilmek için kapsamlı saldırı hazırlığı içindeydiler. Bunun önemli bir ayağını da hapishaneler oluşturuyordu. Ecevit'e "İMF programını başka türlü uygulayamazdık" dedirten kanlı bir plan hazırlıyorlardı. "Hücre tipi hapishane" inşaatları tüm hızıyla sürüyordu. Kredilerini de Dünya Bankası vermişti... Hapishaneler, özünde işçi-emekçi sorunudur. Çok fazla önemsemek önemlidir. Öyle de yaptık.

Saldırıya denk şiddette bir direniş örgütlememiz gerekiyordu. Geldiklerinde teslim olmayacak, barikatlar kuracaktık. Bununla yetinmemeli, ideolojik olarak da güçlenmeliydik. Dünya devrim tarihlerini, özellikle de hapishane deneyimlerini inceledik. Bizim de çok güçlü bir direniş tarihimiz vardı. Onları yazmalıydık... Kitap çok kısa bir sürede yazılmak zorunda kaldı çünkü saldırı gelmek üzere olduğu için dışarıya çıkaramamaktan korktuk ve o kadar yoğun çalıştık ki gecemiz gündüzümüze karıştı. Kolektif bir çalışma sonucu bitirebildim. Kitap matbaadan çıkar çıkmaz önce hapishanelere postalandı. İlk bir hafta içinde toplatma kararı verildi ve hakkımda dört ayrı dava açıldı. Ayrıca Yediveren Yayınevi ve Berdan Matbaa sahiplerine davalar açıldı. Kitabın çıkma nedenini iyi anlamışlardı! Fakat kitap matbaa depolarında çürümeye terk edilmedi. Dağıtımı elden yapıldı ve yaygın bir şekilde okundu. İlk baskısı kısa sürede tükendi.

Dava süreci on yıl sürdü. Sonunda yedi ay hapsedilmeme karar verdiler. Kasım 2010 yılında Bakırköy Hapishanesi'ne kapatıldım. Hem de 12 Eylül'ü yargılama sözü verdikleri anayasa referandumunun ardından geldi bu tutuklama. Ayrıca yayınevi ve matbaa sahiplerine de para cezası verildi.

Bu durum haklı olarak kitlelerin büyük tepkisini çekti. Haksız-hukuksuz uygulamanın kaldırılıp serbest bırakılmam için ülkede ve yurt dışında yaygın propaganda yapıldı, imza kampanyaları, protesto eylemleri düzenlendi ve oluşan kamuoyu baskısıyla 5 ay sonra serbest bırakıldım. Yasaklanan kitap ayrıca ilgi odağı

oldu, kitabı yeniden okuma isteği oluştu. Yayınevi bu durumu dikkate alarak "İnancın Sınandığı Zor Mekânlar-HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI" adıyla bir kitap bastı.

Henüz tutsakken İsveç ve Türkiye PEN, onur üyesi olarak kabul etti. Türkiye PEN "Duygu Asena Ödülü"nü verdi. (Dışarı çıkınca, Türkiye PEN, bir törenle ödülü bana sundu.) Çeşitli milletvekillerinin yanı sıra PEN başkanları hapishanede beni ziyaret etti. AHİM, Türkiye'yi haksız yargılama nedeniyle para cezasına tabi tuttu.

"Darbe Yenilgi Direniş 12 EYLÜL" kitabı ise, Eylül 2012 yılında çıktı. AKP, 12 Eylül 2010'da yüksek yargıyı ele geçirmek için anayasa referandumu yapmıştı ve evet oylarını artırmak için 12 Eylül generallerini yargılayacağı yalanını uydurmuştu. Bir yandan da 28 Şubat'ı yargılayabilmenin yolunu düzlüyordu. 28 Şubatçılar tek tek tutuklanırken, 12 Eylül'ü de aklamaya faaliyetleri kapladı ortalığı. "Ülkeyi sağ-sol çatışmasından kurtaran ihtilal", "Dış mihraklar sağ-sol çatışması yaratıp 12 Eylül'e zemin sundu" "12 Eylül sağa da sola da karşıydı, iki kesim de zarar gördü" vb. yalanları sarmıştı ortalığı yeniden. Oysa devrimciler büyük bedeller ödeyerek, daha o yıllarda çürütmüştü bu yalanları, 12 Eylül'ü kendi mahkemelerinde yargılamıştı. Bu konuda söz söylemesi gereken, yine direnenler olmalıydı, ne 12 Eylül ürünü partiler ne de Avrupa Birliği... Kitap bunu mutlaka anlatmalı, resmi tarihin karşısına dikilmeliydi.

Öte yandan, sadece 12 Eylül'ün vahşetine odaklanmayı yanlış bulduk. Teslim olanları değil direnenleri öne çıkardık. Kitapta direnenler konuştu ve 12 Eylül rejimi ile hesaplaşmanın Arjantin ve Şili örneğindeki gibi bir halk hareketiyle olabileceğini vurguladı. 12 Eylül'ü bütün yönleriyle, belgelerle ortaya koyan bir araştırma kitabı niteliğinde olması da, ona ayrı bir önem kattı.

Kitaplarımın ikisi de dünde kalmış, olup-bitmiş bir dönemi anlatan anı kitabı değiller. Aksine bir anlamda bugünü anlatıyor, bu güne ışık tutuyorlar. İkisi de mücadelesinin ihtiyaçları temelinde doğdu ve savaşı, sömürsüz bir dünyanın mutlaka kurulacağına duyulan yüksek inancı haykırdı. Bu inancın uğruna nasıl direnildiğini ve ne büyük bedeller ödendiğini anlattı.

Bir yandan da, hapishaneler ile ezilen ve sömürülen kitlelerin mücadelesi arasındaki bağı, içerideki yaptırımlarla dışarıdaki sömürü ağı arasındaki ilişkiyi ortaya koydu... Dışarıda aslında koskoca

bir hapishanede yaşadığımız gerçeğini ve en küçük bir hak aramanın bile içerideki tutsaklıkla bitebileceğini, koca bir toplumu bununla terbiye etmeye çalıştıklarını gösterdi.

Bu nedenle de hapishaneler toplumu yakından ilgilendirmelidir. Örneğin hasta tutsakların serbest bırakılması, dışarıda canımızı yakan diğer sorunlarımız kadar can alıcıdır. Hasta tutsakların simgesi haline gelen Aysel Tuğluk arkadaşımıza yapılanlar ile artan zamlar arasında doğrudan bir bağ vardır. Onların serbest bırakılması için yoğun bir çaba sarf etmek zorundayız. Aysel arkadaşımız, annesinin cansız bedenine yapılan saldırıların acısıyla hücreye hapsedilmesiydi, onu daha sağlıklı karşılayabilirdik. İnsanlık dışı hücre tipi hapishaneler yıkılmalıdır gerçekten de.

Sömürücülerin, sayıları milyonlarla ifade edilen yoksullar üzerinden zenginleştiği, bugün çok daha çıplak şekilde gözler önündedir, ama bu böyle sürmeyecektir. Bu inancı hiç kaybetmedim ve bu inancın güzelliğinde mücadelem devam ediyor. Şair Adnan Yücel'in söylediği gibi "Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek" de sürecek.

Söyleşiden sonra Artı Gerçek gazetesinden Esra Çiftçi, ANFturkçe'den Zeynep Kuray Nevin Berktaş ile röportaj yaptılar ve bunlar internet sitelerinde yayınlandı.

Adana'da standımıza polis kontrolü

Adana Portakal Çiçeği Festivali'nde yüzlerce standın içinde Fatih Öktülmüş Kültür Evi'nin standı da vardı. Standda kitaplar ve takıların

satışı yapılıyordu. Eli telsizli dört sivil polis, standda geldi ve kitapları kontrol etmeye başladı. Kitapların tek tek isimlerini yazıp "bunların yasak olup olmadığını merkeze soruyorum" dedi biri. Yaklaşık on dakika kadar beklediler yanıtı. Bu arada "Bu uygulama size özgü değil, kitap satan tüm standları kontrol ediyoruz" demeyi de ihmal etmediler. bir süre sonra da çekip gittiler.

Bekledikleri süre içinde telsiz sesinden ürken insanlar, standdan uzak uzak yürürken çevredekiler de bu durumdan rahatsızlık duyular.

Adana PDD

☆2 Nisan 1948- Sabahattin Ali öldü

Savaş yıllarının yoksulluğu içinde okuyarak öğretmen olan Sabahattin Ali, muhalif kimliğinden dolayı bir çok hapis yattı. Yurtdışına çıkmak isterken, Bulgaristan sınırında öldürüldü. Katil Ali Ertekin kısa sürede serbest bırakıldı. Onun polis olduğu sonradan anlaşıldı.

Sabahattin Ali'nin öldürülmesi, ülkemizde işlenen ilk faili meçhul cinayettir. Kuyucaklı Yusuf, Kürk Mantolu Madonna gibi romanların yazarıdır. Şiir, öykü, makale ve fıkra yazarlığı dışında çeviriler de yapmış önemli aydınlarımızdan biridir.

☆ 4 Nisan 1968- Amerikalı siyah lider Martin Luther King öldürüldü

1929 yılında doğan King, siyahların haklarını kazanması için mücadele eden bir liderdir. Birçok eylem düzenleyen King, bir otel odasında uğradığı silahlı suikast sonucu öldürüldü.

☆ 8 Nisan 1973- Pablo Picasso öldü

1881'de doğan İspanyol ressam Picasso, Kübizm akımının kurucusudur. Onu ünlü yapan eseri, 1937'de yaptığı Guernica'dır. Nazi Almanyasının başlattığı İspanya iç savaşında, vahşeti ve korkunç yıkımı anlatan bu tabloyu gören bir Alman general, ressama hayranlığını belirtmek için "Bunu siz mi yaptınız" diye

Nisan ayında şehit düşen İhtilalci Komünistler

Azmi Akan-18 Nisan 1979

İhtilalci komünistlerin ilk şehidi olan Azmi Akan, Adana'da gözetim altında tutulan yoldaşlarını kurtarmak için, Sezai Ekinci komutasında Hacı Bayram Karakolu'na düzenlenen baskında vuruldu. Yoldaşları onu yaralı halde karakoldan alarak geri çekildiler. Yolda bir arabayı gaspederek hastaneye ulaştırdılar. Fakat Azmi, yol boyunca kan kaybetmişti, hastanede kurtarılamayak şehit düştü.

Öldüğünde 24 yaşındaydı. Ölmeden kısa bir süre önce örgüte üye olarak kabul edildiğini öğrenmiş ve çok mutlu olmuştu. O, TİKB'nin kurucu üyelerindendi ve ilk şehidi olarak ölümsüzleşti.

sorar. Picasso ise "Hayır siz yaptınız" diyerek, faşizme tepkisini dile getirmiştir.

☆ 10 Nisan 1919- Meskikalı köylülerin bağımsızlık ve toprak talepleri için geliştirdiği mücadelenin önderi Emiliano Zapata öldü.

☆ 11 Nisan 1985- Enver Hoca yaşamını yitirdi
Enver Hoca, Arnavutluk devriminin önderi olmasının yanında, Sovyet ve Çin revizyonizmine karşı verdiği mücadele ile de tanınır.

II. Emperyalist Savaş döneminde, Arnavutluk'taki devrimci örgütleri birleştirerek, bağımsızlık mücadelesine önderlik etmiş ve bu mücadeleyi devrimle taçlandırmıştır. Emperyalist ülkelerin yanı sıra Sovyet ve Çin revizyonistlerinin Arnavutluk'u boyun eğdirme çabalarına karşı, 3 milyonluk küçük ülkesini savundu. Ve ölene kadar da her tür kuşatmaya karşı direndi. "Üç Dünya Teorisi" ve "Mao Zedung Düşüncesi"ne karşı mücadelede Enver Hoca'nın önemli bir rolü vardır.

☆ 13 Nisan 1977- Plaza De Mayo Anaları'nın İlk Eylemi

Arjantin'de askeri diktatörlüğün kaybettiği, katlettiği devrimcilerin aileleri, her Perşembe günü Plaza De Mayo meydanında toplanmaya başladılar. Cunta, sadece devrimcilere karşı değil, ailelerine karşı da azgın bir terör estirmektedir. Yakınlarını aramak ve hesap sormak için eylem yapanlar da, cuntacılar tarafından kaybediliyor, katlediliyordu. 92 kişi bu şekilde kaybedildi. Ancak "Perşembe Delileri" dedikleri analara geri adım attıramadılar ve etkin bir gücün oluşmasını engelleyemediler.

19 Nisan 1943-Varşova Ayaklanması

Yahudilerin Nazi faşizminin vahşetine karşı gerçekleştirdikleri en büyük silahlı direniştir. 450 bin Polonyalı Yahudi, hapsedildikleri gettoda aç bırakılarak, işkence yapılarak ya da gaz odalarına gönderilerek katledildiler. 1943 yılı Nisan'ında hayatta kalan 60 bin Yahudi, silahlı ayaklanma başlattı ve yüzlerce Alman askeri öldürüldü. Ayaklanma sırasında 13 bin Yahudi katledildi. Geride kalanlardan bir kısmı yakalanarak farklı kamplara gönderildiler. Kaçabilenler ise, Polonya'daki halk direnişine katıldılar. Varşova Ayaklanması, faşizmin saldırıları karşısında sessizce teslim olan geleneksel orta kesim Yahudi tutumuna karşı Yahudi işçi ve emekçilerinin direnişi olarak gelişti.

☆ 14 Nisan 1987- "Tek tip öğrenci dernekleri"ne karşı mücadele

12 Eylül sonrası yeniden hareketlenen öğrenci gençlik, ilk derneklerini 1984 yılında kurdu. ANAP hükümeti, '87'de çıkardığı "tek tip dernek yasası" ile dernekleri kapatmaya kalktı. Öğrenciler, İstanbul'da Aksaray'dan Beyazıt'a yürüdü. Beyazıt Meydanı'nda üç gün oturma eylemi ve açlık grevi yaptı. Ankara, İzmir ve birçok şehirde öğrenciler harekete geçtiler. Bu tepkiler üzerine yasayı geri çekmek zorunda kaldılar.

☆ 16-17 Nisan 1992- Devrimci Sol savaşçıları şehit düştü

Sabahat Karataş, Sinan Kukul, Taşkın Usta, Eda Yüksel, Arif Öngel, Şadan Öngel,ERCÜMENT ÖZDEMİR, Hüseyin Kılıç, Satı Taş, Ayşe Nil Ergen ve Ayşe Gülen, bulundukları evlerde polis kuşatması altında çatışarak ölümsüzleştiler.

☆ 16 Nisan 1995- Pakistan'da köle çocukların direnişine önderlik eden İkbâl Masih, 12 yaşındayken vurularak öldürüldü.

24 Nisan 1916- Dublin Ayaklanması başladı.

2014 yılında İrlanda'nın Büyük Britanya Parlamentosu'nda temsil hakkının feshedilmesi, ayaklanmanın temellerini atmıştı. 24 Nisan 1916'da, Paskalya Bayramı'nda ayaklanma başladı. James Connolly önderliğindeki ayaklanmacılar, Dublin'deki en önemli binaları ele geçirip barikatlar kurdular. Aynı gün İrlanda Cumhuriyeti ilan edildi. Son 300 yılda altı defa silahlı ayaklanma gerçekleştiren İrlandalıların 7. başkaldırısıydı bu ayaklanma. Savaş 6 gün sürdü ve Britanya Ordusu tarafından vahşice bastırıldı, yüzlerce insan öldü, binlercesi yaralandı. Ayaklanmanın önderleri kurşuna dizilerek idam edildiler.

“Kızıldere son değil...”

Kızıldere Direnişi'nin 50. yıldönümünde, Devrimci Hareket, Dostluk ve Kültür Derneği, Devrimci Parti, EHP, Odak ve SYKP tarafından bir sempozyum düzenlendi. Taksim'de Aynalıgeçit Kültürel Etkinlik Merkezi'nde 2 Nisan günü gerçekleştirilen etkinlikte, örgütleyen kurumların konuşmalarının yanı sıra, PDD, Kaldıraç, SODAP, Mücadele Birliği ve Kız de kendi mesajlarını okudular. Ardından bir müzik dinletisi yapıldı. Etkinlikte okuduğumuz mesajı yayınlıyoruz.

Merhaba dostlar;

Burada Kızıldere'yi ve onun şahsında tüm devrim şehitlerini anmak için bulunuyoruz.

Kızıldere, devrim tarihimizin en önemli simgelerinden biridir. Orada şehit düşenler '68 kuşağının devrimci öncüleriydi. Mahir Çayan'ın “biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik” sözünde somutlanan, devrimcilerin asla teslim olmayacağını ilanıydı. Örnek alınması ve hep ileriye taşınması gereken bir gelenek yaratıldı.

Mahirler, Kızıldere'de son mermisine dek çatışarak, Denizler idam sehpalarını sloganlarıyla yıkarak, Kaypakkaya işkencede ser verip sır vermeyerek '71 devrimcilerinin önderleri olarak ölümsüzleşti. “Önderler en önde dövüşür” şiarını pratikleriyle yaşama geçirdiler. Ve kendilerinden sonra gelecek olanlara bir direniş mirası bıraktılar.

Onun içindir ki, ölümlerinden bir-kaç yıl sonra devrimci hareketler yeniden toparlandı, öncesinden daha kitlesel bir mücadele yükseldi. Türkiye tarihinin en büyük halk hareketi 70'li yıllarda yaşandı. Mahir, Deniz ve Kaypakkaya'da somutlanan militan-direnışçi, özü-sözü bir devrimcilik, kitlelere güven verdi; eskisinden daha güçlü bir hareketin doğmasına zemin hazırladı. Dövüşerek alınan her yenilgide olduğu gibi, gelecek kuşaklara öğ alma duygusu verdiler ve daha büyük bir direnişin fitilini ateşlediler.

12 Mart yenilgisiyle 12 Eylül yenilgisi arasındaki en önemli fark da budur. Bugün hala 12 Eylül'ün etkisinden söz ediyorsak, sonuçlarını yaşanmaya devam ediyorsak, 12 Mart'ın aksine 12 Eylül'de alınan dövüşsüz yenilgiden dolayıdır. Bir avuç komünist ve devrimcinin direnişi, ne yazık ki bu durumu ortadan kaldırmaya yetmemiştir.

'71 devrimciliği, reformizmi, pasifizmi, parlamentarizmi yırtarak gelişti. “Barışçıl yoldan sosyalizm” hayallerini tuzla buz etti. Silahlı mücadeleyi, yeraltı örgütünü yaşama geçirdi. Mustafa Suphi TKP'sinden sonra hakim hale gelen reformist-revizyonist görüşlere karşı, devrimin sesi oldu. 50 yıllık revizyonizmi yerle bir ederek, devrimci kopuşu gerçekleştirdi.

Bugün onları hala büyük bir özlemle, coşkuyla anıyorsak, yarattıkları bu değerlerden dolayıdır. Türkiye devrim tarihine büyük bir iz bırakmışlar ve bir direniş geleneği yaratmışlardır.

Onları anarken, ne için nasıl savaştıklarını ve neleri başardıklarını ortaya koymalıyız mutlaka. Ama bununla kalmamalı, yarattıkları direniş geleneğinin gerçek anlamda sürdürücüleri olmalıyız.

İhtilalci Komünistler, başta 12 Eylül olmak üzere her karanlık dönemde devrimci duruşundan taviz vermeden bu geleneğe sahip çıktı. Osman Yaşar Yoldaşcan, Mehmet Fatih Öktülmüş, İsmail Cüneyt, “önderler en önde dövüşür” ilkesinin 12 Eylül'deki örnekleri oldular. Kızıldere'yi Bağcılar'a, Sefaköy'e taşıdılar. “İşkencede ifade vermeme” geleneğini yaratarak Kaypakkaya'nın direnişini ileriye götürdüler. Masaya inen tekmesiyle Remzi Basalak, faşizmi “teşhir masası”nı ortadan kaldırdı. Her dönem teslimiyete ve tasfiyeciliğe karşı devrimin onurlu sesini yükselttiler.

Emperyalistler ve işbirlikçileri '71 devrimciliğini ve '71'in devrimci önderlerini karalayarak başa çıkamayınca, çarpıtmayı ve içini boşaltmayı esas aldı. Che Guevara'ya yaptıkları gibi kapitalist bir meta haline getirmeye çalıştılar. Reformist solcular da '71'in anti-emperyalist ruhunu Kemalizmle özdeşleştirerek bu furyaya hizmet etti.

Oysa '71 devrimcileri başlangıçtaki Kemalizm etkisinden adım adım uzaklaşmış, Küba ve Çin başta olmak üzere devrimlerden etkilenecek sosyalist bir sistemi hedeflemişlerdi. Deniz'lerin idam sehhasında attıkları sloganlar; “Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Bağımsızlık Mücadelesi! Yaşasın Marksizm-Leninizmin Yüce İdeolojisi!”dir. Keza Kaypakkaya'nın Kemalizm eleştirisi ortadadır. Bunları sansürleyerek, yok sayarak gerçekleri değiştiremezler.

'71 devrimciliği enternasyonalisttir, anti-emperyalisttir, sosyalizmi hedefleyen bir devrimciliğidir. Burjuvazinin ve reformist kesimlerin '68 kuşağına methiyeler dizip '71 devrimciliğini unutturmak istemeleri bu yüzdendir. Ama bunu başaramadılar, başaramayacaklar...

Elbette onların da hataları, eksiklikleri oldu. Fakat aslolan doğrularıydı. Örnek almamız ve ileri taşımamız gereken de bu yönleridir.

“71 eleştirisi” adı altında onların militan-devrimci yönlerini hedefe çakanlar, günümüzün reformist partileri oldular. Kendilerini Denizlerin, Mahirlerin, Kaypakkaya'ların devamacısı gören ya da sahiplendiklerini iddia eden bu reformist partiler, gerçekte onların adını kullanarak kitleleri aldatıyorlar. '71 devrimciliğinin reformist partilere, parlamentarizme karşı çıkışın ürünü olduğunu bilinçli bir şekilde unutturmak istiyorlar. Buna izin vermedik, vermeyeceğiz.

'71 devrimcilerini anmak, onların mücadelesini günümüze taşımakla, günümüzle bağlar kurmakla mümkündür.

Bugün yeniden parlamentarizmin ve reformizmin güçlendiğini görüyoruz. '71 devrimciliğine sahip çıkmak, bu kervana katılmamayı; aksine devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmeyi gerektirir.

Kızıldere ve '71 devrimciliği, devrimci dayanışmanın, siper yoldaşlığının en seçkin örneğidir. Bu ruha sahip çıkmak, bugün birleşik mücadelenin gereklerini yerine getirmekle mümkündür.

'71 devrimciliği, sadece Amerika'ya karşı değil, bir bütün olarak emperyalizme karşı çıkmaktır. Ona

sahip çıkmak, anti-emperyalizmi, anti-Amerikancılıkla sınırlamadan, her tür emperyaliste ve emperyalist savaşa karşı mücadeleyi yükseltmeyi gerektirir.

'71 devrimciliği enternasyonalisttir. Ona sahip çıkmak Kürdistan'dan Filistin'e, Sudan'dan Şili'ye dünya halklarıyla, işçi ve emekçileriyle aktif dayanışmayı gerektirir.

Özcesi onların mirasına gerçek anlamda sahip çıkmak, uğrunda can verdikleri idealleri yaşatmak, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmektir. Hata ve eksikliklerini aşip doğrularını büyüttür. Bu bakış açısıyla Mahirlerin, Denizlerin, Kaypakkaya'ların devrimci ruhunu, militanlığını sahipleniyor, ML bir rotada daha ileriye taşıyoruz.

Onlar her daim devrimimizin simgeleri olacaklar. Çocuklarımıza-torunlarımıza isim olmaya devam edecekler. Bu topraklara düşen devrimci tohumlar olarak yeniden filize duracaklar. Devrimin her zafiriyle birlikte yeniden doğacaklar. İsimleri, marşları dilden dile dolaşacak yine... Anıtları dikilecek meydanlara...

Bu inançla başta Kızıldere şehitleri olmak üzere '71 devrimcilerini bir kez daha saygıyla anıyoruz.

Ve sözlerimizi Mahir'le ilgili 70'li yıllarda söylenen bir marşla bitiriyoruz. Bu sözler unutulmasın, yeni kuşaklara aktarılsın diye...

Yırtarak doğdu gelişti/Pasifizmin çirkefini/Savaştı Mahir

'Dönmeye değil, ölmeye geldik' diyordu/Bu şiarı bilinçlere kazılıyordu

Yürüyordu silah elde/Son değildi Kızıldere/Bilinçle yüreğiyle/Savaştı Mahir

Korkak, ödlele olanlara/Örnekti Mahir/Bilerek savaşıyordu/Yiğitti Mahir

En öndeydi, kumandandı/İçirmişti devrim andı/Parçaladı zindanları/Savaştı Mahir

Mahir savaştı!...

Selam olsun halk için ölenlere...

Silah elde toprağa düşenlere...

Devrim ve sosyalizm uğruna dövüşene-düşene bin selam!

AKP'li yıllarda Türkiye'nin genel tablosu- III

Aşağıdaki yazı, TİKB(B) 6. Konferans Belgeleri'nden oluşan
"III. Emperyalist Savaş sürüyor; DEVRİM GÜNCELDIR" kitabından alınmıştır.
"AKP'li yıllarda Türkiye'nin genel tablosu" başlıklı yazının 3. ve son bölümüdür.

AKP'NİN HALKA SALDIRILARI DA DİRENİŞLER DE BİTMEDİ!

AKP'nin burjuvazinin hizmetinde bir sınıf politikası güttüğünün en önemli göstergelerinden biri, AKP döneminde işçi ve emekçilere dönük saldırılardır. Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi kesimler, AKP'nin saldırılarından payını aldı. Emekçi memurlardan küçük üreticiye, esnaftan emekliye tüm halk, AKP'li yıllarda büyük hak gasplarına uğradılar; alım güçleri, yaşam standartları düştü. Denilebilir ki, **12 Eylül'den sonra işçi ve emekçilerin en büyük kayıpları AKP döneminde yaşandı. Zengin-yoksul arasındaki makasın bu kadar açıldığı, işsizliğin zirve yaptığı, yoksulluğun kitleselleştiği, dahası açlıktan ölümlerin başladığı başka bir dönem yoktur.**

Sadece ekonomik olarak değil, sosyal, siyasal, kültürel, ahlaki, her yönden bir çöküş yaşandı. AKP görünüşte varoşlara, "ötekileştirilmiş" kesimlere dayanıyordu. Özellikle ilk yıllarında din kisvesi altında yoksul kesimlerin desteğini aldığı bir gerçektir. Buna tarikatların etkisi altındaki önemli bir Kürt kitlesi de dahildir. Öyle ki **AKP, Kürt bölgesinde "birinci parti" haline gelebildi. En kötü haliyle, HDP'den sonra Kürt illerinden en fazla oy alan parti oldu. Buna karşın Kürt halkı en büyük saldırıları, katliamları AKP döneminde yaşadı.** (Ayrıntılar için Belgeler'in bir parçası olan "AKP'li yıllarda Kürt Hareketi" adlı kitaba bakılabilir-Yediveren Yay.)

Türk-Kürt çeşitli ulusal topluluklardan işçi ve emekçiler, AKP'li yıllarda açlığa mahkum edildiler, öldürüldüler, aşağılandılar. Sadakaya muhtaç hale getirilip onurlarıyla oynandı. AKP, halktan aldığı vergilerle dolan hazineyi, yandaş şirketlere, tekellere akıtırken; kırıntılarla halkı kendine bağlamaya çalıştı. **Milyonlardan oluşan bir "sadaka toplumu" yarattı. Ve bunu, kendisinin bir lütfuymuş gibi sundu; giderse bunların kesileceği korkusunu yaydı. En önemli bilinçleri çarpıttı; hakkı olanı isteme ve alma yerine,**

"büyük"lerin eline bakan, dilenen, lümpenleşen bir kitle oluştu.

AKP'nin kitle desteği oluşturmada en önemli silahı, "din"di. 12 Eylül'den bu yana toplumsal muhalefetin önünü kesmek için dinin kullanımı zaten artmıştı. AKP döneminde ise arş-alaya çıktı. Tarikatların, cemaatlerin önü açıldı. Eğitim sistemi sürekli değiştirilerek bilimsel kırıntılar da yok edildi. **Tüm okullar imam-hatipleşti. Cehalete övgüler dizildi. Her şeyi sorgusuz-sualsiz kabul edecek, itaatkar bir toplum yaratılmak istendi.**

AKP'nin ilk işlerinden biri de, medyayı ele geçirmek olmuştu. Gazete ve televizyon kanallarının yüzde 90'ına sahip oldu. Bunlar aracılığıyla gerici propaganda kitlelere sürekli biçimde boca edildi.

Toplum bir bütün olarak geriye doğru çekilirken, ahlaksızlık had safhaya ulaştı. Tarikatlar ve dini vakıflar, çocuklara yönelik cinsel taciz ve tecavüzün mekanları oldular. Hacı-hocaların dini kullanarak sadece çocuklara değil,

"mürit"leri olan kadın ve erkeklere de cinsel istismar ve tecavüzde bulunduğu ortaya çıktı. Kaldı ki, bunlar buzdağının görünen yüzüydü. Çünkü tarikat-vakıf yöneticileri hükümet tarafından korunup kollanıyor, tacize-tecavüze uğrayanlar ise korkutulup susturuluyordu. Sonuçta din ve ahlak üzerine bu kadar nutuk atıldığı, ama ahlaksızlığın böylesine zirve yaptığı bir dönem olmadı. Dinci-gericiliğin ahlaksızlık ve düşkünlük oluşturduğu somut olarak görüldü.

Dinciliğin yaygınlaşmasıyla kadınlar üzerinde baskıların artması da bir oldu. Zaten AKP, "türban" üzerinden dinci propagandayı yükseltmişti. Kadınların başıyla birlikte toplumun bilincini kapatmayı hedeflediler. Çünkü bir toplumun düzeyi, kadının toplum içindeki yeriyle ölçülür. Kadın ne kadar dışlanırsa, toplum o kadar geriye gider. Nitekim **AKP'li yıllarda artan dinci-gericilikle birlikte kadınlara dönük her tür saldırının önü açıldı. Kadın cinayetleri her gün yaşanan "sıradan" olaylardan oldu. Kadına yönelik cinsel saldırı normalleşti.** Üstelik bunun faturası, "erkeği tahrik ettiği" söylenen kadınlara kesildi. Başta Erdoğan olmak üzere en yetkili ağızlardan, kadınla erkeğin eşit olmadığı, kadının görevinin çocuk yapmak, kocasına hizmet etmek olduğu defalarca yinelenildi.

Kısacası cins olarak kadın, ulus olarak Kürt halkı, mezhep olarak Aleviler, sınıf olarak işçi sınıfı, AKP döneminde çok büyük saldırılara uğradılar, kazanılmış pek çok haklarını kaybettiler. AKP'nin ezilen cinse, ulusa, mezhebe ve tabi ki sınıfa düşman yüzü, işbaşında kaldığı her geçen yıl daha net biçimde ortaya çıktı.

AKP sadece ezilen-sömürülen insanlara değil, doğaya da düşmandı. Doğa tahribatının en fazla gerçekleştiği dönem, yine AKP dönemi olmuştur. Burjuvazinin olabildiğince önünün açılmasının bir yanını da ülkenin taşının-toprağının, suyunun-rüzgarının bu sömürücülere peşkeş çekilmesi oluşturmaktadır. Başta Karadeniz olmak üzere HES'ler, nükleer santraller, maden arama çalışmaları, doğada büyük

12 Eylül'den sonra işçi ve emekçilerin en büyük kayıpları AKP döneminde yaşandı. Zengin-yoksul arasındaki makasın bu kadar açıldığı, işsizliğin zirve yaptığı, yoksulluğun kitleselleştiği, dahası açlıktan ölümlerin başladığı başka bir dönem yoktur. Cins olarak kadın, ulus olarak Kürt halkı, mezhep olarak Aleviler, sınıf olarak işçi sınıfı, AKP döneminde çok büyük saldırılara uğradılar, kazanılmış pek çok haklarını kaybettiler. AKP'nin ezilen cinse, ulusa, mezhebe ve tabi ki sınıfa düşman yüzü, işbaşında kaldığı her geçen yıl daha net biçimde ortaya çıktı.

bir yıkıma yolaçtı. Bunun sonucu olarak her doğa olayı, korkunç felaketlere dönüştü. Neredeyse her yıl sel, çığ, deprem, orman yangını yaşanmaya başladı ve bu felaketler, yüzlerce-binlerce insanın ölümüyle sonuçlandı.

Onun için AKP döneminde en sık ve yaygın direnişler, doğa katliamına karşı gerçekleşti. Zaten **AKP dönemi, çok büyük saldırılar kadar büyük direnişlerin de gerçekleştiği bir dönemdir. Doğasına, yaşam alanlarına sahip çıkanlar, kadınlar, Kürt halkı, işçi ve emekçiler, yani ezilen-sömürülen tüm kesimler, AKP'nin zulmüne, sömürüsüne karşı sürekli mücadele içinde oldular.** Grevler, direnişler, ayaklanmalar hiç bitmedi. Bu nedenle AKP, sömürü ve zulmünü hiç bir dönem rahat rahat gerçekleştiremedi. Sırtını dayadığı emperyalistlere ve işbirlikçilerine, tarikatlara ve cemaatlara, eline geçirdiği medya gücüne, kullandığı dini argümanlara, hatta muhalif partilerin yardımlarına rağmen, halkın ezici çoğunluğu her aşamada ona karşı çıktı, en zor şartlar altında dahi direnişin bir yolunu buldu. AKP'nin sonunu da kitlelerin bu kararlılığı, direnci ve eylem gücü getirecektir.

İşçi ve emekçilere dönük hak gaspları

AKP döneminde en büyük saldırının işçi sınıfına yapıldığını söylemeye bile gerek yoktur. Zaten özelleştirmenin kendisi saldırı sağanağının da en büyük zeminiydi. **Bugüne kadar 220'den fazla kamu kuruluşunun özelleştirildiği saptanmış durumda.** Madenler, gıda, kağıt, tekstil vb. birçok işkolunda kamuya ait fabrikalar, çoğunlukla önce işbirlikçi burjuvalara, onlar aracılığıyla emperyalist tekellere sunuldu. (Doğrudan emperyalist tekelere satılanlar da vardır.) Ve özelleştirilen her yer, binası, arsası, alt yapısı ile birlikte, kelimenin gerçek anlamıyla haraç-mezat satıldı.

Özelleştirme furyası, dünyada ve ülkemizde 1980 sonrası başladı. Türkiye'de ilk adımları Özal döneminde 1984 yılında atıldı. Ama AKP döneminde zirve yaptı. "AKP'den önce-AKP'den

döneme damgasını vuran, işçi direnişleridir. Özelleştirmeye karşı başlayan Seka, Erdemir, Tiip-raş, Tekel direnişi... İş cinayetlerine karşı Soma'dan, Ermenek'ten yükselen eylemler, Torunlar İn-saat ve 3. Havalimanı işçilerinin büyük direnişi... İşten atılmalara karşı Cargill, Novamed, Flormar, Divan vb. işyerlerinde ayları-yılları bulan işçi direnişleri... Faşist Türk-Metal'e ve patron sendikası MESS'e karşı 15 gün boyunca ülke çapında fiili grevle "metal fırtınası" estiren metal işçileri... İşçi sınıfının teslim olmadığını gösteren örneklerdir. Ama hiç kuşkusuz AKP'nin ve Erdoğan'ın en büyük kabusu Gezi Direnişi'dir.

sonra" diyebileceğimiz bir "milat" oluştu. **AKP öncesi tüm hükümetler döneminde (1984'ten 2003 yılına dek) özelleştirmeden elde edilen gelir, 8 milyar dolar iken; AKP'li yıllarda (2003-2019) 60.4 milyar dolardır.** Toplam 68.4 milyar doların 60.4 milyar doları; yani yaklaşık yüzde 95'i AKP döneminde gerçekleşmiştir.

Özelleştirme ile tarım da emperyalist tekellerin talanına açıldı. **Bugday, şeker, fındık, çay, neredeyse tüm gıda ürünleri, emperyalist tekellerin eline geçti; bu da küçük-üreticilerin mülksüzleşmesini, kendi toprağında işçileşmesini getirdi, kırdan kente göçü hızlandırdı.** Aynı zamanda halkın sağlığı ile oynandı. Örneğin şeker fabrikalarının kapatılması ve ABD tekeli Cargill'e satılmasıyla, pancardan elde edilen doğal şeker yerine, nişasta bazlı şeker (NBS) kullanımı yaygınlaşmış ve başta obezite olmak üzere ciddi sağlık sorunları yaşanmıştır.

Sonuçta ülkemizde yakın bir zamana kadar çok güçlü olan tarım ve hayvancılık, özelleştirmelerle, iğneden ipliğe her şeyin ithal edilmesiyle yıkıma uğradı. (*)

Özelleştirme, hemen her kesimi etkiledi, işsizlik başta olmak üzere varolan sorunları katmerlendirdi. TÜİK'in 2018 Kasım ayı verilerine göre, işsizlik yüzde 12.3'dür, yani 4 milyon kişi işsizdir. Ki TÜİK, işsizliği düşük göstermek için, iş bulma umudunu kaybedenleri, esnek çalışanları vb. işsiz saymıyor. DİSK'in (2018 Kasım ayı itibarıyla) saptadığı oran ise, yüzde 19.3'tür; bu da 6 milyon 646 kişi demektir. Genç işsizlik oranı ise yüzde 23.6'dır.

İşsizlik, kapitalist sistemin ürettiği bir sorundur ve Türkiye gibi bağımlı ülkelerde bu oran her zaman yüksek olmuştur. Ama hiç bir zaman AKP'li yıllar kadar devasa boyutlara ulaşmamıştı. **Türkiye Cumhuriyeti'nin işsizlik rekoru da AKP'ye aittir. Türkiye, 42 OECD ülkesi arasında işsizliğin en yüksek olduğu 3. ülkedir.** Buna karşın "işsizlik fonu", işsizlerden daha çok patronlara verilen teşviklerde kullanılmaktadır. Bugüne dek fonda biriken 125 milyar TL'nin sadece 20 milyar TL'si işsizlere verilmiştir! Buna karşın patronlara, işsizlerden 3 kat daha fazla ödeme yapılmıştır.

İşsizlik, yoksulluk ve açlık demektir. Ülkemizde çalışan her kişi, kendisiyle

birlikte en az 3 kişinin karnını doyuruyor. 6 milyon kişinin işsiz olduğu bir ülkede, yaklaşık 20 milyon kişi açlıkla karşı karşıya demektir. Zaten yapılan araştırmalar da bunu doğruluyor. İşsizlik, psikolojik sorunları, hırsızlık, gasp, cinayet gibi adli suçları da arttırıyor. Keza son dönemde intihar edenlerin çoğu işsizlerden oluşuyor. Sadece 2018 yılında intihar edenlerin sayısı 3 bini aştı.

AKP döneminde çalışan "şanslı" kesim ise, sürekli işten atılma korkusuyla yaşamakta ve hak gaspına uğramaktadır. Güvenceli çalışma, ne işçiler ne de memurlar için sözkonusudur artık. **"Kadrolu işçi" büyük oranda azalmıştır. Taşeronlaştırma "taşeronun taşeronu" şeklinde tüm iş kollarını sarmıştır.** Esnek çalışma yöntemleri artmış, "uzaktan ve çağrı üzerine çalışma" yaygınlaşmıştır. "Kıralık işçi" yasasıyla da bu durum resmileşti. (AKP'nin 2009'da hazırladığı yasa, tepkilerden dolayı ancak 15 Temmuz sonrası OHAL döneminde, 2016 yılında yürürlüğe girdi.) "Özel İstihdam Büroları" aracılığıyla kiralanan işçilerden patronlar sorumlu değildi artık. Böylece işçinin işgücünü satma pazarlığı bile elinden alındı.

Taşeronlaştırma ve her tür esnek çalışma, aynı zamanda sendikasızlaştırma demektir. **AKP'nin işbaşına geldiği 2002'de 4 milyon 572 bin 841 sigortalıya karşı, sendikalı işçi sayısı 2 milyon 680 bin 966'dur. Yani sendikalı işçi oranı yüzde 58'dir. 17 yıl sonra 2019 Ocak ayı istatistiklerine göre ise, 13 milyon 411 bin 983 işçinin sadece 1 milyon 839 bin 38'i sendikalıdır.** Yani sendikalaşma oranı yüzde 10'un altına düşmüştür. (Bunlar, Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'nın resmi rakamlarıdır.) Bu sendikalaşma oranı ile Türkiye, OECD ülkeleri arasında en kötü ülke durumundadır.

Sendikalaşmanın bu kadar düştüğü bir ülkede grev ve toplu sözleşme hakkından söz edilebilir mi? Ya da sosyal haklar, ücretler yeterli olabilir mi? AKP'nin işbaşına geldiği 2002 yılından bu yana toplamda 17 grev ertelemesiyle 200 bin işçinin grevi engellendi. "Milli güvenlik" gerekçesiyle grevler fiilen yasaklandı. Grevin olmadığı yerde TİS hakkından da bahsedilemez. DİSK-AR'ın araştırmasına göre TİS yapan işçilerin oranı kamuda yüzde 7, özel

* AKP döneminde tarım ve hayvancılıkta yaşanan yıkım "Tarımda bolluk ve açlık yanyana" başlığı altında sunulan raporla ortaya kondu. Bu raporla birlikte tarımsal alanda son 20 yıldaki gelişmeler, Türkiye tarımında kapitalistleşmenin boyutları, kırsal kesimde sınıfların durumu, kooperatifleşme ve örgütlenme sorunları vb. geniş biçimde "Tarımda tekelleşme ve TARIM KRİZİ" adlı kitapta toplandı. (Yediveren Yay. Ekim 2020)

sektörde yüzde 5'e kadar gerilemiştir.

Sürekli gerileyen, enflasyon karşısında eriyen bir diğer şey de ücretlerdir. **Açlık sınırında belirlenen asgari ücret, sadece işçilerin değil tüm çalışanların genel ücreti olmuştur.** AKP'nin işbaşına geldiği ilk dönemde asgari ücreti 100 kabul edersek, 2019'da 60'a düşmüştür. Yüzde 40 kayıp sözkonusudur. Ücretlerini arttırabilmek için işçiler sürekli "fazla mesai" yapmak zorunda kalmaktadır. Günümüzde çalışma ortalama 10-12 saattir. **AB ülkelerinde haftada 40 saatten fazla çalışan işçilerin oranı sadece yüzde 20 iken, Türkiye'de bu oran yüzde 74'tür.** Buna karşın işçi ve emekçiler borçla yaşıyor. 2002'de hane halkı borcunun gelirin oranı yüzde 4 civarında iken, 2012'den itibaren yüzde 50'nin üzerine çıkıyor. Bugün ailelerin yüzde 70'i borçlu ve büyük çoğunluğu borçlarını ödeyemez durumda.

Uzun ve ağır çalışma koşulları, iş cinayetlerinin de en önemli nedenidir. **SGK verilerine göre 2003'te 811 işçi, iş cinayeti sonucu yaşamını kaybediyordu; bugün (2019 yılında) ise günde en az 5 işçi, iş cinayetlerinde can veriyor.** İŞİG'in verilerine göre ise, AKP'nin 16 yılında yaklaşık 22 bin işçi, iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. 100 ila 120 bin işçinin de çalışırken ya da emekliyken meslek hastalıklarından can verdiği tahmin ediliyor. Türkiye, iş cinayetlerinde Avrupa'da birinci, dünyada üçüncü durumda.

Ama burjuvazi, işçinin canına-kanına doymuyor; kıdem tazminatını da gasp etmek istiyor. Ve AKP, bunun için sürekli hamleler yapıyor. İşçiler sadece emekli olduklarında ellerine geçecek bir miktar para için değil, asıl olarak işten atılmayı zorlaştırdığı için kıdemi korumaya çalışıyorlar. Zaten emeklilik yaşı yükseltildi, "mezarda emeklilik" yasasıyla emeklilik hayal oldu. En azından işlerini kaybetmemek istiyorlar. "Son kale" olarak gördükleri kıdem hakları için kıyasıya direniyorlar.

AKP döneminde işçiler, güvencesiz bir şekilde düşük ücretle uzun saatler ve ölümüne çalıştırıldı, çalıştırılıyor. Koç'lar, Sabancı'lar her yıl kar rekorlarını işte bu sayede kırabiliyorlar.

Elbette sadece işçiler değil, emeğiyle

geçinen her kesim, yıllardır AKP'nin saldırısı altında. Örneğin küçük üreticiler; girdi fiyatları sürekli artarken, taban fiyatlarının düşük tutulması karşısında geçinemez hale geldi. Çoğu toprağını satıp kentlere göçtü. Keza küçük esnaf; artan vergi yükü, kira, elektrik zamları, sürekli yükselen fiyatlar karşısında çoğu dükkanını kapatmak zorunda kaldı. Emekçi memurlar da enflasyon karşısında hızla eriyen maaşlarıyla açlık sınırında yaşıyor. Üstelik öğretmenden doktora bir çok meslek grubu şiddetle uğruyor, itibar ve statü kaybediyor. Daha önemlisi, devlet memurlarının güvenceli çalışma hakkı ellerinden alındı. **OHAL kapsamında çıkarılan KHK'larla yaklaşık 150 bin kişi işten atıldı. "Toplumsal vicdanı" olması gereken emekliler ise ya asgari ücret ya da daha altında bir parayla yaşamaya çalışıyor.** AKP, emekliliği adım adım tasfiye etmekle kalmadı, 2018 yılından itibaren tüm çalışanları Bireysel Emeklilik Sistemi'ne (BES) katılmaya zorladı. İşçilerden her ay BES'e kesinti yapılıyor. Böylece özel sigorta şirketlerine büyük karlar sağlanıyor.

Saldırıya uğramamış, zor durumda bırakılmamış hiçbir emekçi kesim yoktur. Onun için bugüne dek mücadele geleneği pek olmayan kesimler bile AKP döneminde sokağa çıkmış, eylem yapmıştır. Emekliler de son yılların en hareketli kesimidir. "Emeklilikte Yaşa Takılanlar" (EYT) hem parasız hem de işsiz kaldıklarını söyleyerek yüzbinlerce kişinin katıldığı mitingler, gösteriler yapmıştır.

Elbette **döneme damgasını vuran, işçi direnişleridir.** Özelleştirmeye karşı başlayan **Seka, Erdemir, Tüpraş, Tekel** direnişi... İş cinayetlerine karşı **Soma'dan, Ermenek'ten** yükselen eylemler, **Torunlar İnşaat** ve **3. Havalimanı** işçilerinin büyük direnişi... İşten atılmalara karşı **Cargill, Novamed, Flormar, Divan** vb. işyerlerinde ayları yılları bulan işçi direnişleri... Faşist Türk-Metal'e ve patron sendikası MESS'e karşı 15 gün boyunca ülke çapında fiili grevle **"metal fırtınası"** estiren metal işçileri... İşçi sınıfının teslim olmadığını gösteren örneklerdir. (*)

Ama hiç kuşkusuz **AKP'nin ve**

Erdoğan'ın en büyük kabusu Gezi Direnişi'dir. Taksim-Gezi Parkı'nda ki direnişle başlayıp ülke çapında bir isyana dönüşen Haziran Ayaklanması, Erdoğan'ın hala unutamadığı, her fırsatta intikamını almaya çalıştığı en büyük halk direnişidir. Sadece AKP döneminin değil, Türkiye Cumhuriyeti tarihinin de en büyük halk ayaklanmasıdır.

Kürt halkı "umut"tan "yıkım"a sürüklendi

AKP hükümetleri döneminde (2002 Kasım'ından 2019 Haziranı'na kadarki dönem -yn) Kürt sorunun çözümü konusunda birbiriyle çelişen pek çok politika uygulandı. **AKP kendinden önceki hükümetlerin Kürtlere bakışını sürdürmekle birlikte, resmi devlet politikasının dışına çıkan adımlar da attı. Bunda en önemli faktör, bölge-mizdeki emperyalist savaşın yarattığı sonuçlardı.** Savaşın asıl olarak Kürt coğrafyasında yaşanıyor olması Kürt sorununun uluslararası niteliğini büyütürken, Kürt örgütlerinin önemini de arttırmıştı. ABD, Kürt sorununu kendi amaçları doğrultusunda kullanmak için işbirlikçilerini harekete geçirdi.

AKP gerek Irak'ta gerekse Suriye'de ABD'nin çıkarları doğrultusunda pek çok adım attı. Bunların içinde Kürt sorunu en başat olanıydı. Irak'ın kuzeyinde Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin kurulması, öncesinde "kırmızı çizgi" iken, giderek pembeleşti ve sonunda tümünden kalktı. Dahası, Türkiye'nin en fazla ihracat yaptığı bölge halini aldı. İçte de önce "açılım", sonra "çözüm süreci" adı altında Kürt hareketiyle "barış" görüşmeleri başladı. AB kriterleri kapsamında bazı hakların tanınması karşılığında, Kürt hareketinin "silahlara veda" etmesi istendi. Fakat **ABD'nin yaşadığı güç kaybı ve savaşı istediği şekilde sürdürememesi, Türkiye'deki işbirlikçilerin manevra alanını genişletti. Diğer yandan Kürt hareketinin Suriye'de elde ettiği kazanımlar, Türk egemenlerinin korkularını iyice büyüttü.** Bütün bunlar uzlaşma ve yumuşama politikalarından yeniden şoven saldırganlığa, baskı ve şiddet politikasına geçişi getirdi.

Türkiye Cumhuriyeti kurulduğundan beri, Kürt halkı bir yandan vaatlerle umutlandırılmış, bir yandan da baskı ve şiddet üzerlerinden hiç eksik edilmemiştir. AKP döneminde ise, bunlar

Türkiye Cumhuriyeti kurulduğundan beri, Kürt halkı bir yandan vaatlerle umutlandırılmış, bir yandan da baskı ve şiddet üzerlerinden hiç eksik edilmemiştir. AKP döneminde ise, bunlar arasındaki gidiş-gelişler o kadar sık ve o kadar içiçe oldu ki, en büyük beklentilerin ve en derin hayal kırıklığının bu dönemde yaşandığını söyleyebiliriz. Halkın duyguları bir sarkaç gibi bir uçtan diğerine savrulup durdu ve sonunda büyük bir yıkıma uğradı.

* AKP döneminde işçi ve emekçilere dönük saldırılar, işçi ve emekçilerin talepleri, mücadele ve örgüt biçimleri, direnişleri "AKP'li yıllarda işçi-emekçi hareketi" başlıklı raporda ele alındı. Bu rapor aynı isimle Haziran 2020 tarihinde Yediveren Yayınları tarafından bir kitap halinde yayınlandı. Konuyla ilgili daha geniş bilgi sahibi olmak isteyenler bu kitaba başvurabilir.

arasındaki gidiş-gelişler o kadar sık ve o kadar içiçe oldu ki, en büyük beklentilerin ve en derin hayal kırıklığının bu dönemde yaşandığını söyleyebiliriz. Halkın duyguları bir sarkaç gibi bir uçtan diğerine savrulup durdu ve sonunda büyük bir yıkıma uğradı. **Umut ve beklentilerin tavan yaptığı; aynı zamanda yaygın tutuklamaların, vahşice saldırıların, en büyük katliamların gerçekleştiği bir dönem oldu AKP yılları...**

Elbette sürecin bu şekilde gelişmesinde, Kürt hareketinin hatalı politikalarının önemli bir payı vardır. 2002 yılından bu yana AKP'ye dönük değerlendirmeleri ve onunla kurduğu ilişki hatalarla doludur. AKP'nin ilk dönemdeki AB'ye üye olma çabasından hareketle, onu "demokrasiden yana", "değişimci" olarak değerlendirdi. Hemen her seçim öncesi "tek taraflı ateşkes" ilan ederek AKP'nin seçimlere daha güçlü girmesini sağladı. Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanı seçilmesini destekledi. En vahimi, Haziran Ayaklanması'nı "çözüm sürecine zarar veriyor" gerekçesiyle bitmesi için uğraşmasıydı. Bütün bunlar, Kürt hareketinin ABD başta olmak üzere emperyalizme, emperyalist savaşa yaklaşımla doğrudan bağlantılı; "emperyalist çözüm"e endeksli politik hattın doğal sonuçlarıydı.

AKP'li yıllarda Kürt sorununun nasıl ele alındığı, Kürt hareketinin nasıl bir politik hat izlediği, Kürt halkının ise bütün bu sürede neler yaşadığı ve nasıl reaksiyonlar verdiği ayrıntılı biçimde "AKP'li yıllarda Kürt hareketi" başlıklı raporda ortaya kondu.

AKP döneminin ilk yıllarında Kürt sorunu hakkında soru soran bir gazeteciye Erdoğan, "düşünmezsen olmaz" demişti. "Sanal bir sorun" diyerek, Kürt sorununu yok saydığını ortaya koydu. Aynı günlerde Irak'ta bir Kürt devletinin kurulmasına Türkiye'nin karşı çıkması, Türkmenleri kullanarak Kerkük üzerinde hak iddia etmeleri, öfke ve nefreti arttıran bir rol oynadı. **2005 yılının Kasım ayında Şemdinli'de bir kitapçıya bomba atılması, öfkenin patladığı ilk olay oldu.** Bombacı kontra elemanı, halk tarafından yakalandı ve suç delilleri ortaya kondu. Buna karşın bu kontra elemanı kısa sürede serbest bırakıldı. **Mart 2006'da ise, Diyarbakır'da katledilen gerillaların cenazeleri kitle gösterisiyle kaldırıldı.** Devlet

2011 yılında Suriye savaşıyla birlikte başlayan "Çözüm süreci", önceki yıllarda yapılan "barış" görüşmelerinden daha uzun ve daha etkili oldu; ama sonuçları bakımından hepsinden daha yıkıcıydı. Süreç İmralı'da MİT mensuplarının gözetiminde HDP heyeti ile Öcalan arasında yapılan görüşmelerle yürütüldü. Kandil'de yapılan basın toplantısıyla PKK, gerillaları Türkiye'den çekmeye başladığını duyurdu; fakat devletten beklenen adımlar bir türlü atılmadı. 28 Şubat 2015 tarihinde "Dolmabahçe mutabakatı" ilan edildi. Fakat Erdoğan, kısa bir süre sonra "Kürt sorunu diye bir şey yoktur"la eski retoriğine döndü. "Çözüm süreci" Suriye savaşıyla başlamıştı ve savaşın kritik bir evresinde sona erdi. Bu evre, Suriye'deki Kürtlerin IŞİD'e karşı zafer kazanması, Suriye'nin kuzeyinde (Rojava'da) fiilen bağımsız bir devletin oluşmasıydı.

bu gösteriye saldırınca, halk ayaklanmasına (serhildana) dönüştü. Şemdinli'den sonra Diyarbakır (Amed) serhildanı, Kürt halkında isyan ateşinin sönmeyeceğini ortaya koymuştu.

2009 yılında dönemin cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün "iyi şeyler olacak" sözüyle "Kürt açılımı"nın perdesi aralandı. "Açılım" "AB Kriterleri" olarak geçen "bireysel haklar"ı içeriyordu. Karşılığında PKK, gerillaları Türkiye sınırlarının dışına çıkaracaktı. Herhangi bir "suç" işlemeyenler, "etkin pişmanlık" denilen maddeden yararlanacaktı. Bunun ilk adımı olarak, Kandil ve Mahmur kamplarından 34 kişi "barış grubu" olarak Silopi'nin Habur kapısından giriş yaptılar. **19 Ekim 2009 tarihinde Türkiye'ye giren grup, önce büyük törenlerle karşılandı, fakat hemen ardından şoven kesimlerin tepkileri yükseldi. Ve "açılım" başlamadan bitmiş oldu.**

2011 yılında Suriye savaşıyla birlikte Kürt sorunu yeniden gündemin ilk sırasına yükseldi, "emperyalist çözüm" arayışları adeta pik yaptı. "Çözüm süreci" de bu dönemde başladı. Önceki yıllarda yapılan "barış" görüşmelerinden daha uzun ve daha etkili oldu; ama sonuçları bakımından hepsinden daha yıkıcıydı. Bir yandan "akıl insanlar" denilen akademisyen, sanatçı, sendikacı vb. kişilerle diğer yandan burjuva basının yoğun bombardımanı ile kitleler "çözüm süreci"ne ikna edilmeye çalışıldı. Ama asıl olarak süreç, Öcalan'ın tutsak bulunduğu İmralı Adası'nda MİT mensuplarının gözetiminde HDP heyeti ile Öcalan arasında yapılan görüşmelerle yürütüldü. HDP heyeti, Öcalan ile Kandil arasında mekik dokudu. Sonuçta **Kandil'de yapılan basın toplantısıyla PKK, gerillaları Türkiye'den çekmeye başladığını duyurdu; fakat devletten beklenen adımlar bir türlü atılmadı.**

28 Şubat 2015 tarihinde Dolmabahçe Sarayı'nda Öcalan'ın "müzakere başlıkları" olarak sıraladığı "Dolmabahçe mutabakatı" ilan edildi. Mutabakat, "İmralı heyeti" olarak görüşmeleri gerçekleştiren üç HDP milletvekiliyle, hükümeti temsilen üç bakanın biraraya geldiği toplantıda duyuruldu. Fakat Erdoğan, kısa bir süre sonra bu mutabakatı onaylamadığını belirtti ve "Kürt sorunu diye bir şey yoktur"la eski retoriğine döndü.

"Çözüm süreci" Suriye savaşıyla

başlamıştı ve savaşın kritik bir evresinde sona erdi. Bu evre, Suriye'deki Kürtlerin IŞİD'e karşı zafer kazanması, Suriye'nin kuzeyinde (Rojava'da) fiilen bağımsız bir devletin oluşmasıydı. IŞİD'in "yenilmezlik miti"nin çökmesi, Türkiye'nin Suriye'ye dönük politikalarına bir darbeydi aynı zamanda. Bu durum AKP ve Erdoğan'da büyük bir kızgınlık ve saldırganlık yarattı. **İlk kırılma noktası, Kobane'deki direniş ve bunu Türkiye halklarının sahiplenışı, eylemli desteği oldu.** 6-8 Ekim 2014 tarihinde Kürt illeri başta olmak üzere birçok şehirde üç gün süren eylemler gerçekleşti. **Kürt hareketi uzun bir süreden sonra ilk kez AKP'yi karşısına alma pahasına harekete geçmişti. Çünkü AKP, Kobane'ye saldıran IŞİD'e her tür desteği sunuyordu.** Bizzat Erdoğan, "Kobane düştü, düşecek" diyerek sevincini açıkça dile getirmişti. Buna öfke duyan halk, AKP binalarına yürüdü, devletin resmi kurumlarını taşladı, polisle çatıştı. 50'den fazla kişi bu olaylarda can verdi.

Kürt halkının Kobane zaferine ve HDP'nin artan kitle desteğine karşı 7 Haziran seçimlerinden iki gün önce (5 Haziran 2015) HDP'nin Diyarbakır mitinginde bombalı bir saldırı gerçekleşti. Erdoğan'ın "buzdolabına kaldırdık" sözleriyle "çözüm süreci"nin bittiğini ilan etmesi de aynı döneme denk düşmüştür. Barış aldatmacası sona ermiş saldırı düğmesine basılmıştır. Araya 7 Haziran seçimlerinin girmesi kısa bir kesinti yarasına da, sonrasında dizginlerinden boşalan bir vahşet dönemi yaşanacaktır.

20 Temmuz 2015 tarihinde gerçekleşen Suruç katliamı, Kürt halkına yönelik vahşi saldırının başlangıcıdır. 10 Ekim Ankara Gar Katliamı başta olmak birçok bombalı saldırı yapıldı, Kürt illeri faşist abluka altına alındı. 20 Temmuz 2015'ten 2016 yılının bahar aylarına kadar süren bu vahşet döneminde, 7 bin Kürt katledildi; özel timler, IŞİD kılıklı caniler ölüm kustular. Katlettikleri bir kadın gerillayı çıplak şekilde meydana bırakmaktan, cenazeleri askeri ciplere bağlayıp sürüklemeye kadar insanlık-dışı uygulamaları gerçekleştirdiler. Katledilenler arasında Diyarbakır (Amed) Baro Başkanı Tahir Elçi de vardı. Diyarbakır'ın Sur ilçesi, Cizre, Nusaybin, Şırnak gibi yerlerde, neredeyse ayakta bina kalmadı. Daracık sokakları ve savunmaya

elverişli yapısından dolayı buralara giremeyen, barikatları aşamayan devlet, evleri, sokakları yıka yıka ilerledi.

Başta gençler ve kadınlar olmak üzere Kürt halkı bu vahşi saldırılara aylarca direndi. 1700 civarında polis ve asker öldüğü saptandı. Fakat ne PKK'den gerilla desteği ne de HDP'den eylemsel destek geldi. **Rojava Devrimi ile birlikte Kürt hareketinin merkezi Suriye'ye kaymıştı. HDP ise seçimlere kilitlenmiş, o dönemde kurulan "seçim hükümeti"ne iki bakan vermişti. Kürt halkının büyük direnişine rağmen gereken desteği alamaması, yenilgiyi kaçınılmaz kıldı.**

Faşist ablukanın ardından Kürt kentlerindeki belediyelere kayyum atandı. 12 Eylül'den sonra ilk kez AKP döneminde kayyumla karşılaşıldı. Eylül 2016'dan itibaren Kürt hareketinin kazanmış olduğu 101 belediyenin 95'ine kayyum atandı. Ne var ki, bu saldırılara ciddi bir karşı koyuş gerçekleşmedi. En azından "kazanılmış mevzileri direnmeden terketmeme" tavrı izlenmedi.

Kürt halkına dönük saldırılar sadece siyasi-demokratik alanla sınırlı değildi. Esas olarak ekonomik sömürü ve talan ağırlaşarak sürdü, sürüyor. **AKP döneminde Kürt bölgesi "Türkiye'nin Çin'i" olarak adlandırıldı. Kürt işçi ve emekçilerini "ucuz işgücü" olarak görüldüklerini, diğer bölgelere kıyasla daha ağır sömürüye tabi tuttuklarını açıkça itiraf ettiler.** Dahası, Kürt bölgesi için "düşük ücret" demek olan "bölgesel asgari ücret" tartışıldı. Fiiliyatta Kürt illerindeki ücretler zaten resmi asgari ücretin çok altındaydı. En fazla iş cinayetlerinin görüldüğü inşaat ve maden sektöründe katledilenler arasında büyük oranda Kürt işçileri vardı.

AKP döneminde sürdürülen bir diğer politika da "Güneydoğu Anadolu Projesi"-GAP oldu. **Erdoğan, 27 Mayıs 2008'de Diyarbakır'da şaşalı gösterilerle GAP'ı canlandırma ve geliştirme programını açıkladı. Bu tam da ABD'nin Irak işgali sonrasına, Irak Kürt Bölgesel Yönetimi'nin kurulma aşamasına denk getirilmişti.** Ortadoğu'nun petrol rezervlerinin korunması açısından GAP, stratejik bir noktada duruyordu çünkü. Buna karşın bir türlü bitmeyen, sürekli ertelenen bir proje oldu. En son Erdoğan, bitiş tarihini 2012 olarak vermişti, ama ne o yıl ne de sonrasında bitirildi. AKP, GAP kapsamındaki kamu yatırımlarını da

özelleştirme yolu ile satarak tasfiye etmeye başladı. Diğer yandan yılda dört kez ürün verebilecek verimli ovalar, tarım alanları arsaya dönüştürdü; yeni imar planlarıyla ranta açıldı.

2015-16 yılları arasında Kürt kentlerinin yakılıp yıkılmasının ardından başlatılan "yeniden inşa" süreci de emperyalist ve işbirlikçi tekellere yaradı. Diyarbakır'ın Sur ilçesi, Cizre, Şırnak, Hakkari vb. yerle bir edilen bütün Kürt kentleri, başta TOKİ olmak üzere tekellere açılmış durumda.

Suriye savaşının başlangıcından itibaren Türkiye'nin Suriye sınırları içinde "tampon bölge" oluşturma isteği, bölgedeki gelişmelerden dolayı ABD'den bir türlü onay alamıyordu. **Türkiye'nin Rusya ile ilişkileri geliştirmesi sonucunda, ABD ve Rusya'nın göz yummasıyla 2018 yılından itibaren parça parça işgallere başladılar.** Rojava Devrimini boğmak, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını gaspetmek için savaş dahil her türlü saldırıyı gerçekleştirdiler. Dört ayrı ülke sınırları içinde bulunan Kürdistan'ın tek bir ülkede bile elde ettiği kazanım, diğer ülkelere de sıçrama ihtimalini arttırdığından, Türkiye ve bölge ülkelerinin egemen sınıfları, Kürtler üzerinde baskı kurmakta birleştiler.

Buna karşın Kürt halkı direniyor, ulusal özelliklerini koruyor, bağımsız bir Kürt devleti hayalini canlı tutuyor. Fakat bu baskı ve soygun sistemi temelden yıkılmadıkça, Kürdistan'ın siyasi, ekonomik, sosyal, kültürel hiç bir alanında düzelmesi mümkün değildir. Tüm ezilen uluslarda olduğu gibi, Kürt ulusal sorunu da şu ya da bu emperyaliste dayanarak ve reformlarla çözülemez. Emperyalizmle birlikte gericileşen burjuvazinin, ulusal sorunu çözme ihtimali kalmamıştır. Ondan dolayıdır ki, ulusal sorunun çözümü de proletaryanın önderliğinde gerçekleşecek devrimlerle mümkün olacaktır.

Sonuç olarak; **AKP'li yılların bu kadar uzun sürmesi ve bu kadar tahripkar olmasında, başta ABD olmak üzere emperyalistlerin ve TÜSİAD patronlarının verdiği destek vardır.** Emperyalist savaş ve ekonomik kriz, AKP gibi gericici-faşist bir partiye ihtiyaçlarını arttırmış ve yıllarca süren karanlık bir dönemi yaşatmıştır. Daha önemlisi; işçi ve emekçilerin örgütsüz oluşu, sendikaların bile nitel-nicel güç kaybına

uğraması, komünist ve devrimcilerin tasfiyecilik ve teslimiyet girdabından çıkamamasıdır.

Fakat AKP için artık yolun sonuna gelinmiştir. Her çıkışın inişi vardır; ne kadar yükseğe çıkılırsa düşüş de o kadar şiddetli olur. AKP ve Erdoğan "zirve"yi yaşadı, ivme artık aşağı doğrudur. Esasında **AKP, önce 2010 yılında gerçekleşen Tekel Direniş'inde, asıl olarak da 2013'te Haziran Ayaklanması'nda büyük bir sarsılma yaşadı.** O günden bu yana kitle desteği sürekli düştü. Ayaklanmadan sonraki ilk genel seçimlerde (7 Haziran 2015) önemli bir oy kaybına uğradı ve tek başına hükümet kuramaz hale geldi. Fakat yine muhalefet partilerinin yardımıyla ayağa kalktı. 7 Haziran sonrası ortada görünmeyen Erdoğan ile ilk görüşmeyi Deniz Baykal yaptı ve bir kez daha Erdoğan'ı kurtarıcı rolünü üstlendi. **CHP aylarca AKP ile "istikşafi görüşmeler" adı altında kitleleri oyaladı.** Erdoğan ise, Devlet Bahçeli'yi de arkasına alarak, 7 Haziran seçim sonuçlarını tanımadığını açıkladı; "tekrar seçim" dedi. **Muhalefet, AKP'nin "yeniden seçim" dayatmasını reddetmek yerine, oylarını daha da arttıracaklarını söyleyerek kitleyi sandığa çağırdı.** "Seçim hükümeti"ne HDP iki bakan verdi; hem de Kürt kentleri yanıp yıkılırken...

AKP, 7 Haziran'la 1 Kasım arasında geçen 6 ay içinde oylarını yüzde 10 arttırdı ve tek başına hükümet olabildi! Sonraki tüm seçimlerde açıkça hile yaparak işbaşında kaldı. **Muhalefet ise sadece "teşhir"le yetindi, bütün hileli seçim sonuçlarını kabul etti.**

Gerçekte AKP, seçim meşruiyetini yitirmiş durumdadır. Bunu en son 2019 yerel seçimlerinde bir kez daha gördük. Tüm hilelerine ve İstanbul'da "tekrar seçim" dayatmasına rağmen, neredeyse tüm metropol belediyeleri kaybetti. Ki nüfusun ezici çoğunluğu buralarda yaşıyor.

Sonuçta Haziran Ayaklanması'ndan bu yana kitle desteği sürekli düşen AKP, muhalefetin yardımıyla ayakta duruyor. Fakat artık bunun da sonuna gelindi. **Kitlelerin AKP'ye tepkisi o kadar büyümüş durumda ki, muhalefet partileri aynı şekilde devam ederse, onları da ezip geçecektir. Ve bu "tehlike" karşısında egemenler, AKP'den vazgeçmek zorunda kalacaklardır.** Dolayısıyla AKP'yi alaşağı eden, yine halk hareketi olacaktır.

AKP'li yılların bu kadar uzun sürmesi ve bu kadar tahripkar olmasında, başta ABD olmak üzere emperyalistlerin ve TÜSİAD patronlarının verdiği destek vardır. Emperyalist savaş ve ekonomik kriz, AKP gibi gericici-faşist bir partiye ihtiyaçlarını arttırmış ve yıllarca süren karanlık bir dönemi yaşatmıştır. Daha önemlisi; işçi ve emekçilerin örgütsüz oluşu, sendikaların bile nitel-nicel güç kaybına uğraması, komünist ve devrimcilerin tasfiyecilik ve teslimiyet girdabından çıkamamasıdır. Fakat AKP için artık yolun sonuna gelinmiştir. Her çıkışın inişi vardır; ne kadar yükseğe çıkılırsa düşüş de o kadar şiddetli olur.

ZEYTİNİME DOKUNMA!

Onbinlerce yıldır bu toprakların sembolüdür zeytin. Öylesine bereketli ve faydalı bir üründür ki, ağacı da, meyvesi de, yaprağı da insanlığın kutsal sembolleri arasında yer aldı. Yunanlı sporcular, başlarına zeytin dalından çelenkler yaparak koştular. İlk hekimler için iyileşmenin sembolü oldu. Efsaneye göre, Nuh'un gemisine dönüp o büyük selin bittiğini haber veren güvercinin ağzında bir zeytin dalı vardı.

Aklın, barışın, kardeşliğin simgesi oldu, onun ince, uzun, güzel yeşil yaprakları... Yüzlerce yıl yaşadı zeytin ağaçları...

Devlet önce tek tek zeytinlikleri talana, imara, ranta açmaya çalıştı. Bu alanların her birinde yaşanan direnişlerle amacına ulaşamadı. Bunun üzerine, 1 Mart günü çıkartılan yönetmelikle, maden şirketlerine zeytinlikleri yoketme hakkı verildi. Direnen üreticinin karşısına da devletin gücüyle dikildi, ters kelepçeyle gözaltına aldılar.

Helenistik devirde zeytin ağacını kesenler ölümle cezalandırılmış. Bugün de zeytin ağaçlarını kesmeye kalkışanlar, karşılığını kitlenin direnişinden alacaklar! Ve dolmakta olan siyasal ömürlerine bu direnişler son noktayı koyacak!

